

vrede

TIJDSCRIFT VOOR INTERNATIONALE POLITIEK

Dossier
VN-
Conferenties

HONDERSJEN NIET MET WAPENS

VLAAMSE VREDESWEEK
26 SEPT ★ 2 OKT '94

verschijnt tweemaandelijks
37ste jaargang - nr. 309 - september-oktober 1994
afgiftekantoor Gent X
Vrede - Knokkestraat 44 - 9000 Gent
Tel. (09) 221 18 39
Fax (09) 220 87 20

- ▼ Cuba
- ☐ Zaïre
- Eurocorps
- ☐ Middellandse Zee
- Landmijnen
- ☐ Angola
- ☐ De Rwandese Tragedie
- Verkiezingen
- Nederland
- Ierland
- ☐ Brazilië
- ☐ Haïti
- I.M.F.
- Europa na Maastricht
- Terugblijk: Jean Jaurès
- Klare wijn a.u.b.

Geweld en pedagogie

Vlaams Blokser senator Francis Van Den Eynde maakt zich zorgen. In een parlementaire vraag gericht aan de Vlaamse Onderwijsminister Luc Van Den Bossche wijst hij er op dat het pedagogisch niet verantwoord is kinderen van 10 tot 12 jaar te konfronteren met de gruwelen van de Tweede Wereldoorlog. De blokker is namelijk geshoekerd door de regelmatige schoolbezoeken aan het Front van Breendonk, waar de nazis weerstanders folterden of vermoordden.

Van Den Bossche wijst er terecht op dat "het van een bedenkelijke vorm van historische hypokrisie en censuur zou getuigen indien het bezoeken door leerlingen uit de hoogste klassen van het basisonderwijs aan nazikampen, zoals dat van Breendonk, waar zich inderdaad menonwaardige gebeurtenissen afspeelden, om pedagogische redenen zou worden afgekeurd".

Terecht wijst de minister er verder op dat het hier om een perfect didactisch middel gaat voor de historische vorming van leerlingen en bij hun opvoeding tot democratische, verdraagzame en zelfstandige persoonlijkheden. Het ligt voor de hand dat de Vlaams Blok het zo niet bedoeld heeft. Sommige van zijn vrienden zijn namelijk onverbeterlijke revisionisten die het bestaan van de nazikampen en de gaskamers ontkennen. Gezien deze stelling weinig of geen impact heeft tracht men dan de gruwelpraktijken van de nazis in de vergeethoek te gooien. F.V.D.E. heeft echter bot gevangen.

Ik mag wellicht de aandacht van de minister vestigen op een ander feit dat pedagogisch onverantwoord is. Ik bedoel hier het ontzaglijk aantal filmen die dagelijks onze T.V.-schermen ontzien waarin geweld, wapens en moorden de meest normale kost zijn. De filmindustrie is echter weinig bekommerd over verantwoorde pedagogie.

Voor hen komt het er slechts op aan om geld te verdienen en onze T.V.-zenders spelen het spelletje mee. Wanneer zal de regering dit aan banden leggen? Bestaan er parlementairen die hierop de aandacht willen vestigen?

A.D.S.

Ja ... zei Petrus na Frankrijk gaat ook onze regering opnieuw met Mobutu in zee.

De volgende "humanitaire reddingsoperatie" kan meteen voorbereid worden.

INHOUD

EDITORIAAL	Koude Oorlog tegen Cuba	3
UITKIJK	Zaire: terugkeer naar 't oude	4
BEWAPENING & ONTwapENING	- Eurocorps of brute machtspolitiek? - Ontmijnen! - Slimme andmijnen	5 8 10
MIDDEN-OOSTEN	Toekomstige conflicten in het Middellandse-Zeegebied	6
AFRIKA	Angola: Een vergeten oorlog	11
RWANDA	- De heropbouw - Een Franse intense militaire hulp, ook clandestien - De Rwandese tragedie - De meest door Frankrijk ondersteunde landen in Afrika	13 13 14 14
FRANKRIJK	Frankrijk en de "ordehandhaving in Afrika"	15
VERKIEZINGEN	De politieke fracties in het Europees parlement	16
DOSSIER	- VN-bevolkingsconferentie in Kairo - Wordt de wereldtop voor sociale ontwikkeling in Kopenhagen een nieuwe farce?	19 20
EERLIJKHEIDSHALVE		23
NEDERLAND	De sociaal-democratie in het paarse verschieft van de bacheloren	24
IERLAND	Verkiezingen, Terrorisme, Politiek	26
LATIJS-AMERIKA	- Brazilië: Waar ellende troef is en schandelijke rijkdom, meer dan waar ook, stinkt! - Guatanamo: Amerikaans machtsmisbruik	28 29
CARAÏBEN	Haiti: een gekruisigd land	30
INTERNATIONALE INSTELLINGEN	Hoe democratisch is het Internationaal Muntfonds	31
EUROPA	Europa, democratie versus concurrentie	32
25 JAAR GELEDEN IN VREDE — PERSONALIA — VREDESFONDS		34
TERUGBLIK	De last van het verleden - Jean Jaurès - Veertig jaar later	35
BOEKEN		36
VREDESINITIATIEVEN	Een zondag zonder ... honger? - Dialoogavonden	37
VOOR DE VUIST	Klare wijn schenken a.u.b.	39

Verleenden hun medewerking aan dit nummer:

Georges Spriet - Willy Courteaux - Victor Stuyck - Bahig Nassar (Kairs) - Lucien Bollaert - André De Smet - Antoine Uytterhaeghe - Toon Nachtegaal (Nederland) - Frans Frison (Ierland) - René Van Nerum - Albert De Coninck - Gerard de Selys - Jeanne Provost.

vrede

Tijdschrift -
6 nummers per jaar
"Vrede"

Studie- en informatiecentrum voor
vredes- en
ontwikkelingsproblematiek v.z.w.

REDACTIE-BEHIER PUBLICITEIT:

Knokkestraat 44 - 9000 Gent
Prk. 000-0956015-80
Vrede v.z.w. - 9000 Gent -
Tel. (09) 221 18 39
Fax (09) 220 87 20

LEESGELD:

110 Fr. los nummer
600 Fr. per jaar
700 Fr. instellingen met faktuur
800 Fr. Nederland

STEUNABONNEMENT: 1.000 Fr.

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER:

Michel Vanderborght
Beukendreef 15,
9401 POLLARE - NINOVE

ABONNEMENTENDIENST:

Lotty Verwest.

Overname van artikels en tekeningen is slechts toegelaten mits bronvermelding en toezending van een presentexemplaar.

EINDREDAKTIE:

Lucien Bollaert, Wouter De Raes, André De Smet, Jan Olsen, Georges Spriet, Victor Stuyck, René Van Nerum, Dirk Vonckx.

REDAKTIESECRETARIS:

Lucien Bollaert.

HOOFDREDAKTEUR:

André De Smet.

De ondertekende artikels beantwoorden niet noodzakelijkerwijze aan het standpunt van de redactie.

OFFSET DRUK:

"Nevelland", B.W.,
9840 Nevele (Landegem).

Koude Oorlog tegen Cuba

Het gebeurt wel meer : binnenlandse gebeurtenissen die de buitenlandse politiek beïnvloeden. Maar bovenal is de 'nieuwe orde' die Washington wil installeren niets anders dan de voortzetting van de politiek tijdens de Koude Oorlog.

De verkiezingen voor het gouverneurschap die voor de deur staan in de staat Florida hebben wel de laatste tijd op een bijzondere wijze de politiek van de States in de Caraïben bepaald.

Haïtiaanse vluchtelingen in Florida zijn een last, en moeten dus weggehouden worden. Daarom eerst de pogingen om het asielonderzoek van Haïtianen in Panama uit te voeren, evenals de beslissing om ze naar de VS-basis op Cuba, Guantanamo (zie art. blz. 29), te brengen. De tegenstanders van deze politiek (de Afro-Amerikaanse gemeenschap en hun politieke vertegenwoordigers) deden Clinton een VN-resolutie in mekaar timmeren die de deuren open zet voor een militaire interventie in Haïti.

Maar plots wordt het stil rond Haïti. Alles focust op Cuba. Cubaanse vluchtelingen worden ineens hét probleem. Al meer dan 30 jaar is de Noordamerikaanse propagandamachine de Cubanen aan het lokken, zet ze de Cubanen aan om het eiland te ontvluchten. Automatisch politiek asiel was immers gegarandeerd voor eenieder die Cuba illegaal verliet. (Officiële Cubaanse migratie naar de States zag Washington veel minder zitten.)

De vlucht uit Cuba (waartoe men dus steeds zelf heeft opgeroepen) wordt nu reden tot crisis.

Overal klinkt het verwijt dat Cuba de mensen 'teveel laat gaan'. Ze moeten op het eiland blijven en daar opkomen voor politieke en economische hervormingen, meent Clinton. Clinton staat onder zware druk in eigen land. Hij zit opgescheept met het Whitewater schandaal (frauduleuze vastgoedoperatie toen hij nog gouverneur van Arkansas was en waarbij hij betrokken zou geweest zijn) en hij zit onder rechtse druk in verband met de voorstellen rond ziekteverzekering. Een hard standpunt tegen Cuba moet deze groep milder stemmen.

Hij moet ook de verkiezingen in de staat Florida in het oog houden. Een teveel aan vluchtelingen kan verstorend werken, dus moeten er restricties komen. Maar anderzijds moet de Cubaanse kolonie daar absoluut te vriend worden gehouden. De "Cuban connection" is er zeer machtig en invloedrijk, en zou wel kunnen bepalend zijn voor de kiesuitslag.

Toen Clinton de automatische asielverlening stopte kreeg hij onmiddellijk kritiek van deze Miami-Cubanen dat hij de mensen straffe en niet het regime. Vandaar de verscherping van het embargo door uitreisvisa naar Havana streng te beperken en vooral het verbod op zenden van dollars naar de familie op het eiland, zegt de pers.

Het vluchtelingenprobleem is volgens sommige commentaarschrijvers de ware basis van de Clinton-politiek. In 1980, toen hij gouverneur was in Arkansas, heeft hij een herverkiezing gemist mede door het feit dat er sommige van de 20.000 toenmalige Cubaanse "Marielvluchtelingen" in Arkansas uit het opvangcentrum (een legerkazerne) ontsnapt waren. Clinton heeft dus wat met vluchtelingen.

Daar zal wel wat van aan zijn natuurlijk, maar we kunnen toch niet om de politieke dimensie heen.

Clinton heeft gezegd de Cubaanse economie te willen nekken om Castro's positie te ondermijnen. Dus is Castro's regime de kwestie waar het om draait. Wie daarbij gelooft dat dergelijk beleid zou ingegeven zijn uit zorg voor de democratie, moet maar 's naar de zovele (ondemocratische) vrienden van Washington kijken overal ter wereld.

De Verenigde Staten kunnen het niet hebben dat een prutseiland in hun achtertuin een zelfstandige koers uitstippelt. Een eiland, dat de internationale handel en investeringen wil gebruiken naar eigen inzichten en belangen, ontsnapt (tracht te ontsnappen) aan de dictatuur van de vrije markt. En dat kan niet meer in deze tijd.

Daar ligt de essentie van het Amerikaans Cuba-beleid. De Cubaanse economie heeft het bijzonder moeilijk na 32 jaar handelsboycot en het ineenstorten van de belangrijkste handelspartners. Deze economische situatie vormt de achillespees van Cuba. Daar wil Clinton gebruik van maken om zich van een oude 'koudeoorlogsvijand' en een 'opposant tegen de nieuwe orde' te ontdoen.

Het valt te verwachten dat Clinton de rest van de wereld onder druk zal trachten te zetten haar relaties met Cuba terug te schroeven. Om het 'gebrek aan democratie' en de 'schendingen van de mensenrechten' te gebruiken in een destabiliseringscampagne van Havana.

Daar ligt nu precies een taak van solidariteit met Cuba. Ik denk dat we er eerst en vooral moeten voor trachten te zorgen dat België haar afwijzing van het VS-embargo in de VN blijft behouden. Net zoals Frankrijk, Spanje en Griekenland. In dat kader is het ook van belang dat het nieuwe Euro-parlement haar anti-embargo-standpunt trouw blijft. We moeten tevens ijveren opdat onze politici andere landen zouden bewerken om het anti-embargo-kamp te vervoegen.

Maar er is meer. De handelsrelaties met Cuba moeten opgevoerd worden. België zou hier initiatieven moeten kunnen nemen, en zich actief inspannen om de andere EU-leden aan te zetten tot economische relaties 'tot wederzijds voordeel' zoals Canada heeft gedaan. Hier ligt een gans terrein van politieke actie.

Georges Spriet
26.08.94

Zaire: terugkeer naar 't oude

De bruuske wending van de regering wat betreft de Zairepolitiek wordt door de pers algemeen beschreven als een koerswijziging van 180 graden. Staatssecretaris Derycke (SP) heeft er enige moeite mee, uit te leggen dat de "nieuwe" politiek (terugkeer tot de oude zou een correctere formulering zijn) in de lijn ligt van de socialistische zienswijze op het probleem. Zijn verklaring dat de koerswijziging niets te maken heeft met het officieel bezoek aan Moboetoe van de secretaris-generaal van de Quai d'Orsay, Bertrand Dufourcq, op 8 augustus, kan best kloppen, maar betekent niet veel. De drang van Frankrijk om in Zaire de plaats van België in te nemen, dateert niet van 8 augustus, evenmin als de Franse politiek om de dominerende macht te worden in een zo groot mogelijk deel van Afrika. Het kan een toeval zijn, dat op hetzelfde ogenblik het Belgisch bedrijfsleven plotseling grote economische mogelijkheden ziet in Zaire. Maar in de politiek is toeval maar zelden een grillige speling van het lot die door niemand werd verwacht.

De officiële verklaring is, dat de nieuwe maatregelen gebaseerd zijn op een academische studie van een aantal Zaire-experten onder de leiding van Prof. Maton van Gent. Formeel zal dat wel correct zijn. Alleen kan men zich afvragen, wanneer ooit een regeringspolitiek gebaseerd wordt op een academische studie, als er niet tegelijk serieuze politieke en economische factoren in het spel waren. Academische studies die niet aan die vereisten voldoen, verdwijnen over het algemeen geruisloos in de lade van een of ander kabinet. Afgezien van de politieke conclusies die eruit getrokken worden, is de studie natuurlijk wel belangrijk en veelzeggend. Men kan ze samenvatten in enkele simpele zinnen: de economische situatie wordt steeds catastrofaler en het land stuurt aan op een ineenstorting; wat aan economie overblijft heeft een maffia-karakter; het Moboetoe-netwerk heeft de zaak nog altijd stevig in handen, en er is geen aflossing van de wacht in het gezicht. De recente politiek van België (in belangrijke mate onder de druk van de SP): geen hulp zonder democratisering van het regime, heeft tot op heden gefaald. Dus: terug naar af.

De motivering voor de beslissing is de overweging, dat een verdere verarming van de bevolking vroeg of laat tot bloedige onlusten moet leiden om niet te zeggen tot het soort chaos die we vandaag in Rwanda meemaken. Als we deze redenering in de context plaatsen, zegt men dus: Zaire wordt geleid door een corrupte dictator, het regime is door en door verrot en sleept het hele land naar een ineenstorting: laten we de ineenstorting uitstellen door het aanbrengen van stutbalken. (Terloops weze hierbij opgemerkt, dat men met hetzelfde soort redenering het regime van Brezjnev in de voormalige Sovjet-Unie had kunnen steunen... maar dat soort redeneringen wordt natuurlijk alleen gehanteerd als er economische en/of politieke belangen in het spel zijn.)

Tegelijk spreekt uit deze gedachtengang een zekere minachting voor de Zairese bevolking. In feite zegt men, dat in Zaire geen krachten aanwezig zijn, noch in leidende kringen, noch bij de basis, die in staat zijn het bestuur van het

land in goede - of, op zijn minst, in betere - banen te leiden. Een van de academici die aan de studie heeft meegewerkt, de Zairees, Zana Aziza Etambala, formuleert in dat verband een dissidente opinie: "De houding van de sceptici tegenover de democratisering van Zaire valt te vergelijken met die van de 19de-eeuwse baronnen in Europa die zich de vraag stelden of de arbeiders genoegzaam ontwikkeld waren om deel te nemen aan het beleid." Hetzelfde type redenering werd niet zo lang geleden nog gehanteerd door aanhangers van het Zuidafrikaanse apartheidsregime (Protea en consoorten): de negers zijn te primitief om in een democratie te kunnen functioneren.

Hoe kan men in die omstandigheden verwachten dat "steun aan het Zairese volk" iets anders kan zijn dan steun aan het Mobuturegime?

Natuurlijk kan men vrezen dat een overgang van een dictatoriaal - en corrupt - regime naar een vorm van democratie niet zonder strubbelingen zal verlopen, die mogelijk een tol aan bloed en ellende zullen eisen. Alleen: hoe langer men een situatie laat verrotten, hoe kleiner de kans wordt dat een verandering zonder schokken zal verlopen. En hoe langer het verrottingsproces duurt, hoe groter ook de kans wordt dat de enige verandering die nog plaats kan grijpen, de overgang is van een dictatuur naar een andere. In de geschiedenis zijn er geen twee situaties die als twee druppels water op elkaar lijken, maar er zijn toch voldoende voorbeelden waaruit die algemene conclusie kan worden getrokken.

Men verwijst vandaag graag naar het voorbeeld van Rwanda, om de noodzaak aan te tonen van nieuwe economische hulp aan het Zaire van Moboetoe. Maar met deze vergelijking spitst men zich alleen op de gevolgen toe, niet op de oorzaken. Het Rwandese regime wordt ook jarenlang gesteund door een aantal Westerse landen. België was voorheen een van de wapenleveranciers van het regime; daarna werd Frankrijk de grootste wapencommercant in de regio. Zoals Marc Vandepitte en Jaap Kruithof het in een "opinie" in "De Morgen" terecht formuleren: de blussers van vandaag zijn de brandstichters van gisteren.

Is dat de weg die de Belgische politiek op wil met de nieuwe steun aan het Moboetoe-regime? Het is mogelijk dat Westerse steun een catastrofe in Zaire kan uitstellen. Maar is het niet naïef te geloven dat hier van iets méér sprake kan zijn dan van uitstellen? Als de uitbarsting vroeg of laat komt - en wie kan eraan twijfelen dat ze komt -, zal men dan ook weer kunnen zeggen dat "wij het niet hebben zien aankomen" zoals Minister Claes beweerde bij de uitbarsting in Rwanda? Men zal natuurlijk het argument hanteren, dat wij niet Moboetoe willen helpen, maar het Zairese volk. Wie de voortreffelijke samenvatting van de studie "Zaire, vers une nouvelle stratégie de coopération?" (die de basis heet te zijn van de nieuwe Belgische politiek) las die in De Morgen is verschenen, kan er moeilijk onderuit te erkennen, dat de economische belangen en de Moboetoe-belangen in Zaire in elkaar verstrengeld zijn. Hoe kan men in die omstandigheden verwachten dat "steun aan het Zairese volk" iets andere kan zijn dan steun aan het Moboetoe-regime? En hoe kan men enige evolutie naar democratie de nek omwringen?

W. Courteaux

Eurocorps of brute machtspolitiek?

Men kan er niet genoeg op hameren dat machtspolitiek zoals zij gevoerd werd sedert de uitvinding van het buskruit telkens opnieuw de vrede heeft opge-offerd aan de ambities van enkele sterke regeringen en de rest van de wereldbevolking heeft onderdrukt alsof de wereldorde voor eeuwig zo was vastgelegd. Sedert Hiroshima is het voortbestaan van de menselijke soort regelrecht bedreigd. Weliswaar heeft men de koude oorlog kunnen stilleggen doch het gevaar van ongecontroleerde verspreiding van de atoomwapens is hiermee niet van de baan. Dit zou theoretisch de laatste opdracht kunnen zijn die de Verenigde Naties aan de NAVO zouden mogen toevertrouwen. Ik schrijf theoretisch want de NAVO werd opgericht als een verbond voor oorlogvoering en het vestigen van de vrede veronderstelt nieuwe opvattingen over internationale politiek die men nu nog geen kans gunt. Men kan en moet blijven streven naar een wereld waar de veiligheid wordt verzekerd door een consensus over een internationaal gezag en dit gezag ook de nodige middelen toekent. In afwachting kan de vredesbeweging enkel aandringen bij de regeringen opdat zij zich niet verder van dit doel zouden laten afleiden. De toestand is inderdaad zo belabberd dat de nieuwe sociale bewegingen bijna volledig in beslag genomen worden door de strijd tegen de verschijnselen zoals racisme, hongersnood, epidemieën en volkerenmoord. Nauwelijks gaat er nog aandacht naar de fundamenteel verkeerd gegroeide structuren die op termijn de ondergang van iedere beschavingsvorm bedreigen ook die van de westerse wereld.

Teloorgang van de nieuwe wereldorde

De illusie dat men na de oorlog in Irak een rechtvaardige internationale politiek op poten zou kunnen zetten is veel rapper in rook opgegaan dan de droom van Hitler en zijn "nieuwe orde". De Verenigde Staten hadden nochtans ook ruimte gelaten voor een Europese component van de NAVO doch het is anders gelopen dan Clinton heeft kunnen veronderstellen. De Fransen hebben nooit verzaakt aan een eigen imperiale politiek los van de NAVO waar de dominantie van de V.S. hen dwars zit. Het mag verwondering wekken dat zij de Duitsers zo gemakkelijk schenen te kunnen ompraten om samen een machtspolitiek op te zetten (de zg as Parijs - Bonn). Wat voor de Fransen evident kan lijken,

namelijk de militaire aanwezigheid in het vroegere Afrique Française is in Duitsland alleszins niet zo populair terwijl de Duitse houding tegenover de Franse nucleaire experimenten nogal neutraal en afwachtend schijnt. Waarschijnlijk zal de Amerikaanse diplomatie trachten de Duitsers op hun kant te krijgen door hen een grotere rol doen toe te kennen in de NAVO en de Verenigde Naties. Het Eurocorps zou wel eens een stille dood kunnen sterven of er anders gaan uitzien dan de stichters voorhadden. Dat gesjoemel waarvoor zelfs de diplomaten van de negentiende eeuw zich zouden hebben geschaamd, verklaart waarom de VN noodgedwongen Afrika aan zijn lot overlaten. Gelukkig heeft het Franse militarisme niet meer dezelfde ruggraat als vroeger zodat de vredesbeweging de bevolking beter zal kunnen sensibiliseren wanneer zij niet langer uitsluitend moet bezig zijn met noodhulp en acties tegen verschijnselen zoals racisme en volkerenmoord.

De Belgische satelliet

Onze autonomie heeft in de wereldpolitiek nooit veel betekend. Tot voor kort werd de Belgen een zekere deskundigheid toegemeten voor de relaties met Zaïre en de vroegere mandaatgebieden doch dit is ook verleden tijd. In Ruanda en ook Burundi is gebleken dat de overgang van het tribaal stelsel naar iets dat voor democratie zou moeten doorgaan, op een totaal fiasco is uitgelopen o.a. omdat Afrikaanse potentaten zoals elders van het Westen alleen die geplogenheden hebben overgenomen die zij kunnen gebruiken in hun verdrukingsstrategie. Dit gebeurde soms zoals in Zuid-Amerika met de medeplichtigheid van mogendheden die meenden dat zij "hun bastards" zouden kunnen terugfluiten wanneer zij maar wilden. Daarbij is dan in Ruanda een verschrikkelijke overbevolking gekomen waarvoor een doordachte afremmingspolitiek om culturele en religieuze redenen moeilijk was en overigens door de peetvadermogendheden niet gewenst werd. Met Zaïre was er een breuk ontstaan nog onder koning Boudewijn. Rechtstreekse steun aan de georganiseerde misdaad kon niet meer meenden de Belgen doch de Fransen hebben het ons anders wijs gemaakt. De Franse buitenlandse politiek maakt sedert lang gebruik van bandieten zoals Bokassa die zij tot nog toe hebben kunnen afvoeren "ten gepaste tijde". Mobutu krijgt nu zijn zoveelste laatste kans. De Belgen laten

zich gewoon ringeloren ten nadele van de Zaïrese bevolking die ons dat onmogelijk in dank zal kunnen afnemen. Voor de rest blijven wij gewoon meelopen in het Eurocorps, de zoveelste feodale constructie die wordt opgericht om de dromen over een nieuwe wereldorde te vervangen.

Voor de vredesbeweging zou dit de aanleiding moeten zijn voor een (misschien laattijdig) réveil. Het alternatief zijn nieuwe middeleeuwen.

Victor Stuyck (15.8)

Eurocorps op nationale defilés in Parijs en Brussel

Uittreksel uit 't perscommuniqué van Vrede hieromtrent:

"Het Eurocorps is de kern van een toekomstig gemeenschappelijk Europees interventieleger dat moet dienen om de "waarden en belangen" (dixit Maastricht) van de Financiële en economische groepen van het blok Europa te verdedigen.

Het Eurocorps is de militaire verwerkelijking van de krachtsverhoudingen in Europa. Het is opgebouwd rond twee Europese grootmachten Duitsland en Frankrijk: de economisch sterkste gaat samen met een (groeiende) nucleaire macht. Frankrijk plant een verhoging van de defensie-uitgaven die inderdaad voornamelijk bedoeld is om haar nucleaire capaciteit uit te breiden en te moderniseren. Duitsland mag sinds kort van het hooggerechtshof haar troepen inzetten buiten NAVO-gebied. De Duitse rol in ex-Joegoslavië en de neo-koloniale politiek van Frankrijk in Afrika zijn op zich al voldoende redenen om niet in dergelijk samenwerkingsverband te functioneren.

De Franse interventies in Afrika zullen morgen in het kader van dergelijk Eurocorps aangepakt worden."

Toekomstige conflicten in het Middellandse-Zeegebied

Het gebied rond de Middellandse Zee is zeer uitgestrekt. Het gaat om 18 landen die aan deze zee liggen, tesamen met een reeks landen uit het Midden Oosten en de landen aan de Adriatische en de Zwarte Zee.

Deze regio is al altijd een onderwerp van verhitte discussies geweest vanuit een geopolitiek en cultureel perspectief. Specifiek, uniek zelf, is haar socio-economische structuur. Er is geen andere regio in de wereld met een gelijkaardige opeenstapeling van ontwikkelde landen, ontwikkelings- en minst ontwikkelde landen. De verscheidenheid aan culturen en de verschillen in economische ontwikkeling werden nog geïntensifieerd door de groeiende aanwezigheid op militair, economisch en politiek vlak van de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Rusland en andere landen.

Conflicten

Als we willen nagaan welk veiligheidssysteem de regio nodig heeft moeten we kijken naar de bestaande en zeker naar de toekomstige conflicten die dit gebied bedreigen.

Er zijn vier belangrijke bronnen van spanning.

De eerste bron is het algemeen proces van internationalisering dat zich in alle aspecten van het leven aan het manifesteren is. De groeiende en beslissende rol van wetenschappelijke, technologische inbreng in alle gebieden van de productie, de diensten, handel en financiële transacties, in alle gebieden van communicatie en transport verhoogt de onderlinge relaties tussen de nationale culturen en leidt naar een 'wereldcultuur'. Dit wordt geschraagd door de transnationalisering op economisch vlak, geconcretiseerd door de grote corporaties en banken, die de wereldmarkt beheersen. Alle nationale economieën worden opgenomen in de internationale arbeidsverdeling, wat tot heel wat problemen leidt voor vroegere afgesloten socialistische economieën en voor de Derde Wereld.

Eigenlijk is het proces van internationalisering een progressieve trend ten dienste van de mensheid. Er tekenen zich echter scherpe tegenstellingen af tussen de nationale economieën en culturen als gevolg van de onderlinge afhankelijkheid van de ontwikkelde landen. In plaats van een gezonde integratie ontwikkelt zich een ongelijke verwevenheid, gekenmerkt door nieuwe vormen van onderdrukking, uitbuiting en nieuwe vormen van vervreemding.

Als er geen vernieuwde ontwikkelingsstrategieën worden uitgewerkt zullen we verder de weg op gaan van communale, raciale, etnische en religieuze conflicten. De voorbeelden hiervan zijn legio.

Spanning

De tweede conflictbron is te vinden in het verband tussen milieu en ontwikkeling.

Er zijn vooreerst de algemene problemen waar eenieder mee wordt geconfronteerd: nucleaire afval, verdunning van de ozonlaag, verlies aan biodiversiteit, vervuiling van zeewater. Voor het Middellandse-Zeegebied komt er extra bedreiging van de droogte, de verwoestijning, erosie van bodem en van de kustlijnen.

Twee belangrijke uitdagingen spelen hier. Het zuidelijk en oostelijk gedeelte van deze regio produceert een derde van de petroleum- gas-productie in de wereld. De belangrijkste klanten zijn West- en Centraal-Europa en Japan. De controle over dit gebied belangt velen aan, en is dus bron van conflict. Dat heeft de laatste Golfoorlog overvloedig bewezen.

Een tweede uitdaging betreft water. De bronnen van vele rivieren in de regio liggen in andere landen dan de monding. Oververbuik door de landen die stroomopwaarts liggen kan de lageregelegen gebieden de doodsteek toebrengen. Zo'n spanning bestaat er tussen Turkije aan de ene kant en Syrië en Irak aan de andere kant, tussen Egypte en Soedan en Ethiopië. Ook tussen Israël en z'n buurlanden is water een meer dan gevoelige kwestie. De behoefte aan water groeit nog steeds door de bevolkingsaan groei en door de ontwikkeling van landbouw en industrie. Dat maakt dat conflicten rond water acuter zullen worden.

Bevolkingsdruk

Nog een andere bron voor conflict ligt in de emigratie.

Vandaag leven er zowat 380 miljoen mensen in het bekken van de Middellandse Zee. Tegen 2025 zullen er dat 520 à 570 miljoen zijn. In 1988 was het zuidelijk en oostelijk gedeelte goed voor de helft van de bevolking van de kustlanden. Maar tegen 2025 klimt dit op naar twee derden. Het aandeel van jongeren in deze landen in het totale

bevolkingsaantal schommelt er tussen 37 en 49%, tegenover slechts 21 à 26% voor de noordelijke ontwikkelde Middellandse-Zeelanden. Met andere woorden, zowat 150 miljoen mensen zullen een job zoeken in 't zuiden en 't oosten van dit gebied, met name in de Arabische ontwikkelingslanden of minst ontwikkelde landen.

Hier tekenen zich twee alternatieven af. Ofwel komt er een ontwikkeling in het belang van de bevolking van de regio, gebaseerd op een constructieve samenwerking tussen de landen. Ofwel komen er migratiegolven over de zee op zoek naar jobs. Het noorden zal zich willen afsluiten, en zal zich (ook militair) sterk maken daarvoor. Bijgevolg zullen fascisme, racisme, fundamentalisme en chauvinisme de dominante elementen vormen in de politiek en onrust veroorzaken in het ganse gebied.

De vierde bron van mogelijk conflict wordt gevormd door de huidige regelingen om tot vrede te komen. Een grote bedreiging gaat uit van de politiek van 'twee maten, twee gewichten' die de grootmachten en hun bondgenoten volgen. Zo bijvoorbeeld het feit dat de nucleaire wapens van Israël voor niemand een probleem vormen terwijl men andere landen met geweld bedreigt omdat ze aan een militair nucleair programma zouden werken. Ook de schema's die gehanteerd worden om sommige volkeren in het Midden Oosten en de Balkan hun basis nationale rechten te ontfangen. Ik denk hier aan de Palestijnen en de Bosniërs. Verder de militaire veiligheidsmaatregelen die ze voor hun eigen belangen invoeren. En als laatste maar niet het minste de economische plannen die ze hebben voor het Midden Oosten waarbij alleen de belangen worden gediend van de transnationale ondernemingen en banken. Ik heb hier meer specifiek over de zogenaamde Gemeenschappelijke Markt van het Midden Oosten, met Israël als centrum.

De spanning rondom de genoemde conflictbronnen is aan het stijgen, en iedereen is zich schrap aan het zetten.

Interventie

Terwijl het militair arsenaal van de VS in sommige streken wordt vermindert worden de snelle-interventie-eenheden (Rapid Deployment Forces) verserkt.

Dit is een van de gevolgen van de Golfoorlog. Bovendien hebben de Europese partners binnen de NATO beslist om hun eigen interventie-eenheden te creëren. Men is ook bezig het toepassingsgebied van de NATO uit te breiden naar de zuidelijke en oostelijke flanken van de Middellandse Zee. Recent heeft nu ook Rusland snelle-interventie-eenheden ontwikkeld om tussen te kunnen komen in de vroegere sovjet-republieken en eventueel ook in de Golf.

Bovendien blijft de Amerikaanse zesde vloot paraat in de Middellandse Zee. De vooruitgeschoven offensieve strategie voor de VS-marine, die oorspronkelijk was uitgedacht tegen de Sovjetunie, werd toegepast in de Golfoorlog, en ook in andere Derdewereldregio's. Daarbij komt dat Europese lucht- en landbasisen gebruikt worden omdat de Middellandse Zee eigenlijk zo smal is. Herinneren we ons de aanvallen op Libië en Irak.

De gevaarlijkste van de bestaande militaire plannen betreft het gebruik van atoomwapens, hetzij effectief, hetzij als afschrikking bij politieke spelletjes. Israël weigert haar nucleaire wapens te ontmantelen, en de VS garandeert Israël een militair overwicht, via een nieuwe wapenwedloop in de regio. Alle 'vredes'-akkoorden in het Midden Oosten vallen onder de Israëlische atoomparaplus.

De snelle-interventie-eenheden van alle grootmachten beschikken over slagkrachtige conventionele en nucleaire wapens. Reeds ten tijde van de Korea- en de Vietnamoorlog werd het gebruik van VS-atoomwapens overwogen. Na het einde van de Koude Oorlog hebben zowel de VS als Groot-Brittannië verklaard dat de nucleaire wapens behouden blijven om opgewassen te zijn tegen de gevaren uit het Zuiden. Daarom zijn de wetenschappers nu een nieuwe generatie van atoomwapens aan het ontwikkelen waarvan de ontploffing, de straling en de warmte-gevolgen sterk kunnen worden geregeld.

Veiligheid

We moeten er ons bewust van zijn dat er een veelzijdig antwoord nodig is op al deze dreigingen. En, er is geen enkel land wiens veiligheid niet zou bepaald worden door de veiligheid van de ganse regio, als integrerend deel van de wereldveiligheid.

Twee hoofdprincipes moeten de grondslag vormen van elk veiligheidsconcept. Ten eerste het algemeen karakter en ten tweede gelijkheid in de relaties.

Er bestonden al raamwerken waarin de veiligheid werd opgenomen. De Euro-Arabische dialoog die na de petroleumcrisis in 1974 werd gestart is er zo een. Recent is er nog een dialoog geweest tussen de Europese Gemeenschap en de Arabische landen van Noord-Afrika. Beide raamwerken hadden slechts betrekking op een beperkt aantal Middellandse-Zee-landen.

Het betrekken van alle landen uit het Middellandse-Zeegebied, zonder uitzondering, is van vitaal belang voor een duurzame vrede. Misschien kan er gedacht worden aan een soort KVSE (Konferentie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) voor de Middellandse Zee. Zo heeft er al een vergadering plaats gegrepen van alle regeringen uit de kustlanden van de Middellandse Zee, op voorstel van precies de KVSE.

Maar aan deze vergadering namen dan de oliestaten uit het oostelijke gedeelte van bedoeld gebied niet deel.

Het programma waarop gewerkt wordt moet ook de specificiteit van de regio in acht nemen. Er moeten constructieve relaties tussen de ontwikkelde en de minder ontwikkelde gebieden kunnen worden geconcretiseerd.

Een aantal elementen kunnen hierbij niet uit de weg worden gegaan.

- Een lager niveau van bewapening is essentieel, zowel nucleair als conventioneel.
- Een politieke oplossing voor de bestaande conflicten, gebaseerd op de nationale rechten van de volkeren en de niet-inmenging in interne aangelegenheden.
- Economische, wetenschappelijke, technologische en culturele relaties ten dienste van echte ontwikkeling voor iedereen. Alle landen moeten voordeel kunnen halen uit de internationale arbeidsverdeling en de wereldeconomie.
- Totaal respect voor het milieu en een keuze voor duurzame ontwikkeling
- Een algeheel respect voor de mensenrechten

Dat betekent dat er een diepgaande samenwerking moet komen onder de volkeren van het Middellandse-Zeegebied als een onderdeel in de opbouw naar een nieuwe internationale orde.

Bahig Nassar

Uitgaves van VREDE vzw 1994

Een drieluik van ellende bewapening en militarisme, onder- ontwikkeling, voedselonveiligheid door Ernst Gülcher

Over de verbanden die er bestaan tussen de overbepapening van regimes en de problemen van ontwikkeling, voedselvoorziening. De auteur wijst ook scherp naar de verantwoordelijkheid van het noorden op dit vlak. Hij vult dit laatste zeer concreet in met het voorbeeld Frankrijk en haar militaire aanwezigheid in Afrika.

een uitgave van Vrede
28 blz 80 BF

Met wapens stil je de honger niet Verslag studiedag 28.2.94 Antwerpen

Wapenhandel met de Derde Wereld (Philip Nauwelaerts) Wapenproductie in het Zuiden (Sipri) Overbepapening in het Noorden (E. Gülcher) IMF en militaire uitgaven (Robrecht Renard) Verder konkrete analyses van Zaire, Cambodja en Centraal Amerika.

een uitgave van de vredesweek
46 blz 120 BF

Militarisering in Europa Verslagboek internationaal colloquium Noordzee, Vredeszee

Oostende 14.05.94
Europa, democratie versus concurrentie door Gérard de Sélys (RTBF)
Nucleaire bedreigingen voor de Noordzee door Eloi Glorieux (Greenpeace)
Militaire ontwikkelingen in Frankrijk en Groot-Brittannië door Yves Grenet -FR- en Anna Rehin -Eng-
Europees Militair-Industrieel Complex in de hedendaagse gemundialiseerde economie / Militaire politiek van Europa in de nieuwe internationale toestand door Lucien Bollaert (Vrede)
een uitgave van Vrede
24 blz 60 F

Beter laat dan nooit

Tweeëntwintig jaar geleden werd te Parijs, tijdens de vergadering van de Organisatie voor Onderwijs, Wetenschap en Cultuur van de V.N. (Unesco) een konventie opgemaakt met betrekking tot de opstelling van een lijst van het werelderfgoed. Reeds 107 lidstaten ratificeerden deze Unesco konventie. De Belgische regeringen hadden tot heden geen tijd of belangstelling om deze konventie te ratificeren. Dank zij de goedkeuring van het St.-Michielsakkoord heeft het Vlaams gewest deze konventie nu onderschreven. Beter laat dan nooit.

ONT-MIJNEN!

De Vlaamse Vredesweek van 26 september tot 2 oktober draagt een landmijnencampagne. Zij eist terecht een wereldwijd verbod op productie, verhandeling, opslag, doorvoer en export van anti-persoonsmijnen. Van België wordt reeds een dergelijke wet verlangd, een actieve steun aan een VN-fonds ter ontmining en bewustmaking van de plaatselijke bevolkingen en een actieve bijdrage in de ontmining in Angola.

Ook organisaties als het Rode Kruis komen op voor een dergelijk totaal verbod. Het probleem is er ook een van grote omvang, dat zich vooral in de ontwikkelingslanden situeert. Daar worden de jongste decennia immers de meeste oorlogen uitgevochten. Maar eens de oorlog voorbij, blijven de mijnen liggen en verder slachtoffers maken, vooral onder de burgerbevolking. Volgend jaar komt er een internationale VN-conferentie over, die nu volop voorbereid wordt en het wapenverdrag van 1980 moet herzien. Een inleiding op het probleem.

Enkele cijfers

Verspreid over ruim 60 landen liggen naar schatting meer dan honderd miljoen anti-persoonsmijnen. Dat zijn landmijnen die gericht zijn op het doden of verminken van personen. In de jongste 20 jaar maakten de tuigen reeds meer dan 1 miljoen slachtoffers. Van de ruim 14.000 oorlogsgewonden die het Rode Kruis in de 1ste helft van 1992 behandelde, was bijna een kwart gewond door anti-persoonsmijnen. Het Amerikaanse Rode Kruis schat dat die mijnen per maand minstens achthonderd doden en vierhonderd gewonden maken. Dezelfde organisatie besloot dat in Viëtnam een derde tot een vijfde van de Amerikaanse slachtoffers aan landmijnen te wijten was, de meeste door de Amerikanen zelf gelegd.

Van Noord naar Zuid

Het hoeft ons niet te verwonderen dat de meest getroffen landen ontwikkelingslanden zijn. Daar worden immers de gewapende conflicten uitgevochten. Daarbij moet men weten dat bijvoorbeeld van de 30 grote conflicten in 1990 er 26 vrijwel geheel met kleine en lichte wapens uitgevochten werden. Het lijstje van de landen met de meeste onopgeruimde mijnen spreekt dan ook voor zichzelf (zie kaart): Afghanistan (9-10 miljoen), Angola (9 mln), Irak (5-10 mln), Koeweit (5-7 mln), Cambodja (4-7mln), Mozambique (2 mln), Bosnië (1-1,7mln), Somalië (1-1,5 mln), Kroatië (1 mln), Soedan (0,5-2 mln), Servië (0,5 mln) en Ethiopië/Eritrea (0,3 mln).

Het feit dat er in het Zuiden zoveel dodelijke slachtoffers vallen is vooral te wijten aan een gebrek aan dokters en de nabijheid van een uitgerust ziekenhuis. Mijnen willen immers vooral verminken. De militaire logica heeft ontdekt dat op die manier het moreel van de vijandige troepen aangetast wordt en zij meer manschappen nodig hebben voor vervoer en verzorging. Een verminkte kost meer dan een dode.

De ontwikkelingslanden hebben ook het geld niet om de mijnen te detekteren, op te graven en onschadelijk te maken. De hele onderneming is immers een dure, want technologisch soms ingewikkelde, zaak. Veel landmijnen zijn nu van plastic, zodat een goedkopere metaaldetector niet meer volstaat. De duurdere soort nodig om zulke mijnen op te sporen kost zo'n 300.000 BEF. En dan nog registreren ze elke kogel of granaatscherf, zodat het een uiterst lange tijd vergt om een gebied te klaren. Nederland is 50 jaar na W.O.II nog steeds niet mijnenvrij. Toch beschikt het over voldoende geld, technologische kennis en de Duitse optekeningen waar ze liggen. Grote delen van Cambodja of Angola zullen dus nog jaren ontoegankelijk zijn!

Gezien de directe of indirecte (historische, neo-koloniale) verworvenheid van de geïndustrialiseerde, Noordelijke landen in al deze conflicten is het maar logisch dat wij, als het ware als oorlogsvergoeding, de taak op ons nemen de klus te klaren. Bovendien zijn de Noordelijke wapenfabrikanten de belangrijkste producenten en exporteurs van de mijnen. Uitzondering daarop is China, dat de grootste landmijnuitvoerder ter wereld is. (zie later)

De sinds 1990 failliete **Poudreries Réunies de Belgiques (PRB)** bijvoorbeeld heeft nog ontelbare M409-mijnen liggen. Vooral in Angola, waar ze via smokkelwegen de nog steeds vechtende partijen bereikten, maken ze nog dagelijks slachtoffers.

De ene mijn is de andere niet

De huidige discussie heeft het enkel over landmijnen. Zeemijnen worden niet ter sprake gebracht.

Maar ook onder de landmijnen bestaan verschillende soorten. Het eerste belangrijke onderscheid dat moet gemaakt worden is dat tussen **anti-tank- en anti-persoonsmijnen**.

De grotere anti-tankmijnen ontploffen normaal enkel bij een gewicht van 300 kg. Zij worden vooral gebruikt in conflicten waar met grotere, gesofisti-

keerdere wapens gevochten wordt. Het verschil is in die zin louter theoretisch daar waar de inzittenden van een tank ook getroffen worden. Ook personen die in voertuigen zitten van meer dan het minimumgewicht worden slachtoffer. Tegenwoordig zijn er echter reeds elektronische anti-tankmijnen die je zo kunt programmeren dat hij het geluid van de eigen tanks herkent en zichzelf dan buiten werking stelt. Het is dus mogelijk om anti-tankmijnen in te stellen enkel op vijandige tanks, alhoewel bijvoorbeeld een zware vrachtwagen dat geluid kan benaderen of van de eigen tank genoeg kan verschillen.

In de ontwikkelingslanden komen meestal de **anti-persoonsmijnen** voor, omdat zij passen in de oorlogsvoering met soldaten. Ook hier maakt men een onderscheid tussen: de **gewone landmijn**, die ontploft als je erop stapt, de **struikelmijn**, die vanop een stokje verbonden is met draden die over de grond scheren en ontploft als iemand over zo'n draad struikelt, de **springmijn**, die zo'n meter of anderhalf in de lucht springt vooraleer zijn lading in het rond te sproeien en de **vliedermijn**, die eruit ziet als onschuldig speelgoed en dus vooral onschuldige kinderen treft.

Ook de technologie heeft de anti-persoonsmijnen veranderd. Zo kost een gewone, Chinese landmijn nog geen 20 BF. Maar een andere, die er precies gelijk uitziet, is 5 keer zo duur, omdat die ook ontploft wanneer je ze oppakt of licht kantelt. Er zijn al landmijnen die kunnen geprogrammeerd worden, zodat ze pas ontploffen als er voor de vijfde keer iemand op stapt, of pas op scherp komen te staan na een aantal dagen of weken. Moderne mijnen kunnen ook uit een granaat of vliegtuig gelanceerd worden.

Het verdrag van 1980

Het is dus maar terecht dat in het **verdrag over zogeheten "dubieuze" wapens van 1980** een van de 3 protocollen over landmijnen handelde. Het verdrag, dat in 1983 van kracht werd, heeft echter een duidelijk aantal tekortkomingen.

Slimme landmijnen

Er is een brede beweging op internationaal vlak op gang gekomen die zich fundamenteel verzet tegen het gebruik van de "anti-persoonsmijn". Deze mijnen zijn kleine spullen, zeer licht en makkelijk te plaatsen. Ze ontploffen bij aanraking. Er zouden er rond de honderd miljoen verspreid liggen in verschillende landen. Cambodja, Angola, Afganistan, Somalië, Mozambique bijvoorbeeld behoren tot de sterkst gemijnde landen. Het gevolg is dat ganse gebieden voor lange tijd onbruikbaar zijn voor de bevolking. Deze mijnen vormen een onoverkoombaar beletsel om aan landbouw te doen.

Deze brede anti-mijnen-beweging is ook zeer radicaal. Ze staat voor het totaal verbod op productie, transfert, opslag, doorvoer van dergelijke wapens. Er zijn op dit ogenblik nog 95 fabrikanten in 48 landen die elk jaar zowat 5 à 10 miljoen mijnen produceren. De stocks worden op 100 miljoen stuks geraamd.

België heeft zich in de VN al ingespannen om iets te doen op dit vlak. Maar we horen nu van Minister Delcroix dat het gebruik van dergelijke mijnen noodzakelijk blijft. Nochtans spreekt een internationaal verdrag van 1980 over een verbod als dergelijke mijn tegen burgers gebruikt wordt of 'op een niet onderscheidende manier'. Elke anti-persoonsmijn doodt of verminkt zowel een burger als een soldaat. Dus...

Samen met de andere vredesorganisaties komt Vrede op voor dergelijk totaal verbod. (Het wordt de politieke campagne van de vredesweek 1994.) Bij militairen, producenten en bewindsluistekent zich echter een nieuwe trend af. Men wil de gewone 'anti-persoonsmijn' wel verbieden, maar aanvaardt het gesofisticeerde model, met name een mijn die zichzelf neutraliseert na een bepaalde tijd.

Dat kan voor ons niet. Er zijn vooreerst technische redenen. Het mechanisme dat de mijn onschadelijk maakt blijkt in

de praktijk helemaal niet betrouwbaar te zijn. Experten hebben het over 10 tot 50% falingspercentage. Bovendien kan de instellingstijd vooraleer het mechanisme in gang schiet, oplopen tot verschillende jaren. En de mijnenlegger kan het zelf individueel regelen.

Er zijn ook bezwaren van andere aard. Ook dergelijk gesofisticeerd wapen is klein en blijft makkelijk verhandelbaar. De handels- en smokkelstroom zal dus ook nu niet kunnen gecontroleerd worden. Bovendien zijn ook deze moeilijk detecteerbaar, en blijven ze willekeurig uitgestrooid worden door de vele gebruikers (geregelde en ongeregelde troepen).

Maar bovenal, fundamenteel blijft het een 'verboden wapen' volgens internationaal recht, want het slaat toe bij willekeurige aanraking, dus ook door burgers.

Volgend jaar komt er een conferentie waarop het gebruik van de anti-persoonsmijn wordt besproken. De vrees is groot dat men in woorden de anti-persoonsmijn gaat veroordelen, maar in de praktijk een technologische oplossing aan gaat kaarten.

Het wordt dan bij uitstek het wapen van de rijke en technologisch ontwikkelde landen. Een rechtstreekse steun voor de noordelijke wapenproducenten.

Eisen van de vredesweek

Landmijnen doden en verminken tienduizenden burgers, ook lang na het einde van het conflict. Landmijnen, en meer bepaald anti-persoonsmijnen, veroorzaken daarenboven honger in derde wereldlanden omdat landbouwgebieden onbruikbaar of onbereikbaar zijn. Ons land kent deze problematiek vanuit het eigen verleden: als slachtoffer in de Westhoek, als specialist voor ontruimingsoperaties maar ook als producent van mijnen. Daarom eisen we dat België:

1. een wereldwijd verbod op gebruik, productie, opslag, verkoop, transfer, doorvoer en export van anti-persoonsmijnen en van alle met hetzelfde doel gebouwde wapens actief ondersteunt en verdedigt ter voorbereiding van de VN-herzieningsconferentie in 1995 van het wapenverdrag van 1980. Dit in nauw overleg met de Europese partners.
2. in afwachting van dit wereldwijd verbod bij Belgische wet een dergelijk verbod vastlegt op en de bestraffing regelt van het gebruik en de productie van anti-persoonsmijnen.
3. als ex-producerend land bijdraagt in een VN-fonds ter financiering van voorlichtingscampagnes bij de lokale bevolking en van de ontminning overal ter wereld. Deze fondsen kunnen niet geput worden uit het huidige beperkte budget van ontwikkelingssamenwerking. We menen dat overheid en producent hier een gedeelde verantwoordelijkheid hebben.
4. haar verantwoordelijkheid neemt bij het opruimen van de eigen Belgische mijnen in derde wereldlanden. Concreet vragen wij van België het engagement ten aanzien van de VN voor het zenden van een voldoende aantal ontminners naar Angola, dat bezaaid ligt met miljoenen mijnen waaronder Belgische PRB-mijnen.

men of anderzijds om vijandelijke troepenbeweging te beletten over wegen en bruggen. Voor zover bekend zijn die echter zo goed als niet in kaart gebracht, en waren er zeker geen waarschuwingsoorden voor burgers. Maar de meeste mijnen lijken wel gelegd rond dorpen, met de bedoeling om paden, velden onbruikbaar en dorpen onbewoonbaar te maken, m.a.w. de burgers als doelwit. Het risico om langs de wegen op een anti-persoonsmijn te lopen is ook zeer groot, voornamelijk waar voetgangers 'de weg afsnijden' bijvoorbeeld.

Het is niet evident om de leveringsroute van de mijnen vast te stellen. Er zijn minstens 12 landen bij betrokken met Portugal, Rusland, Cuba, Zuid-Afrika en voormalig DDR als belangrijkste maar er liggen ook Britse, Amerikaanse, Italiaanse, Tsjechische en Belgische mijnen. Er wordt echter aangenomen dat vele mijnen eerder via individuele commerciële contracten werden geleverd dan via hulp van staat tot staat.

Wie de mijnen gelegd heeft is na al die jaren oorlog en frontverplaatsingen ook niet zo eenvoudig te achterhalen. Het Angolese leger zou (geheime) kaarten bijhouden van de defensieve mijnevelden rond economische installaties en militaire basissen. Echter niet van de andere rondgestrooide mijnen. Zuid-Afrika heeft sommige van haar mijnevelden geregistreerd die ze had aangelegd tijdens de invallen op Angolees grondgebied. Van Unita zegt men dat ze zomaar de mijnen heeft rondgestrooid zonder registraties. Hun mijnevelden behoorden tot de strategie van remmen en hinderen van de vijand. De voornaamste liggen dan ook langs wegen, bruggen en spoorwegen. Om snelle ontmijning te bemoeilijken plaatsten ze ook veel booby-trap systemen. Ook de Cubaanse troepen hebben mijnevelden aangelegd: sommigen beweren dat die volledig op kaart zijn bijgehouden, anderen beweren het tegendeel. De VS waren een actieve steunverlener aan Unita. Er zijn minstens zeven types VS-mijnen in Angola. Er lijken echter geen bewijzen te zijn dat de VS-overheid rechtstreeks Unita bevoorradde met anti-persoons- en landmijnen.

Sociaal-economische impact

De oorlog heeft belet dat Angola zich evenwichtig ontwikkelde. Deze oorlog heeft enerzijds rechtstreeks te maken met de (late) dekolonisatie en anderzijds met het niet-aanvaarden van een anti-westers bewind in de Zuidafrikaanse regio. De Oost-West-tegenstelling heeft

er dus voor gezorgd dat deze oorlog jaren heeft aangesleept. Rechtstreekse bemoeienissen van Zuid-Afrika brachten de Cubanen op het toneel ter verdediging van Luanda. Militaire steun van het Oostblok aan de regering en VS-steun aan Unita van Savimbi hebben de oorlog doen voortduren.

Het veelvuldig gebruik van land- en anti-persoonsmijnen vormen een onderdeel van deze oorlog. De voorzichtigste schattingen spreken over negen miljoen mijnen. Het land werd hierdoor volledig gemilitariseerd, grote gebieden werden (mede voor militair-strategische doeleinden) ontvolkt.

Er zijn tienduizenden gehandicapten, die door de algemene situatie van het land, niet goed verzorgd kunnen worden, en tot bedelarij worden gedwongen. Maar bovenal zijn er grote gebieden akkers, graasweiden en bossen, duizenden mijlen rivieroeveren onbruikbaar. Zo is de vruchtbare Mavinga vallei in de provincie Cuando Cubango in Zuidoost-Angola grotendeels verlaten omwille van de enorme aantallen landmijnen die daar door Unita en het Zuidafrikaanse leger zijn gelegd. Wegen en paden zijn onbegaanbaar, rivieren kunnen niet worden overgestoken. De terugkeer van vluchtelingen wordt verhinderd. Handel en beweging in het algemeen zijn belemmerd, hulpgoederen bereiken hun bestemming niet. Het wegwerken van de landmijnen is een essentiële voorwaarde voor vrede en economische ontwikkeling.

Strategie

De aard van de oorlog in Angola heeft gemaakt dat de sociale en economische gevolgen van de landmijnen bijzonder scherp op de bevolking wegen. Globaal gezien is dit nooit een positie-oorlog geweest waarbij de gevechten gelocaliseerd zijn in specifiek zwaar gemilitariseerde zones. Op een bepaald moment is haast elk deel van het land door de oorlog getroffen, waarbij het front dus voortdurend van plaats veranderde. Precies door deze bewegingsoorlog had Unita een strategie om de communicatie en transportmogelijkheden te verstoren. Hierbij is het mijnen van wegen, paden, bruggen een belangrijk onderdeel. Unita's strategie wou de regering destabiliseren om alles wat maar op 'normaal functioneren' geleek te beletten. Buiten haar uitvalsbasis in het zuidoosten beheerde het weinig andere streken. Het trachtte integendeel wel de regering te beletten in die andere gebieden vrij te opereren. Een wijde verspreiding van landmijnen groeit dan uit tot een centraal element

van de strategie. Tegelijkertijd gingen de regeringstroepen dan nog mijnevelden aanleggen om Unita te beletten zich over het ganse land te bewegen.

Land- en anti-persoonsmijnen pasten dus in een gewilde militaire strategie om zoveel mogelijk sociale en economische ontreding te veroorzaken.

Ze zullen dit effect nog lang na het beëindigen van de vijandelijkheden blijven behouden.

Ontmijning

Er is een merkwaardige tegenstelling tussen de algemene erkenning dat landmijnen een bijzonder ernstige bedreiging inhouden voor de heropbouw van Angola, en de minimale aandacht die er in de aanloopperiode naar de verkiezingen (sept. 92) is gegaan naar ontmijning.

Er is geen systematische aanpak geweest van het mijnenprobleem. Het ontbrak zelf aan een ernstige poging tot coördinatie van de beperkte activiteiten die er toch gebeurden in die periode.

De ontmijningsteams van het leger en Unita hebben vooral de belangrijkste wegen toen willen aanpakken, en de spoorwegen. Er is echter de grootste twijfel over het niveau van echt systematische verwijdering van de mijnen.

De Zuidafrikanen hebben een aantal van hun eigen gelegde mijnevelden opgeruimd.

De Britten hebben twee experts gestuurd om de Angolezen te helpen bij de ontmijning. Berichten daarover zijn zeer sceptisch qua efficiëntie van de operatie. "Eigenlijk is het enige wat er gebeurde dat de Angolezen 36 stuks detectie-apparatuur hebben gekregen." Het was de bedoeling deze operatie uit te breiden tot een gemeenschappelijk Angolees-Britse actie waarbij het veldwerk zou gebeuren door privé-firma's uit Engeland en Zuid-Afrika. Kwatongen beweren dat het hier ging om Royal Ordnance. Een recent geprivatiseerd wapenfabrikant die de belangrijkste leverancier is van het Britse leger en een agressieve promotor van de wapenhandel. Zo verdient je er twee keer iets aan, natuurlijk.

De Vlaamse vredesbeweging pleit in dit verband voor de oprichting van een VN-fonds ter ontmijning en een specifieke bijdrage hierin van al die landen die ooit mijnen hebben geleverd, zoals België.

De heropbouw

Het nieuwe regime is nu geïnstalleerd in Kigali. Faustin Twagiramungu is de eerste minister. Dat zou hij ook geweest zijn mochten de Arusha-akkoorden uitgevoerd geweest zijn. Hij is een Hutu uit de oppositie tegen president Habyarimana. De leider van het Rwandees Patriottisch Front, Paul Kagame, is vice-president en minister van defensie.

Prioritair probleem is de snelle terugkeer bewerkstelligen van de miljoenen vluchtelingen opdat ze zo snel mogelijk een normaal leven, zouden kunnen beginnen. Het moet nu gebeuren omdat het regenseizoen zich aandient. Hier knijpt het schoentje.

Vele vluchtelingen durven niet terug keren. Anderen kunnen niet terugkomen. Ze worden namelijk tegengehouden door het oude leger, of door de milities. Onder de meer dan een miljoen Rwandese vluchtelingen in Bukavu en Goma bevinden zich ook de leden van de zelfbenoemde interim-regering van Hutu-extremisten en zo'n 30.000 militairen.

De woordvoerder van het Franse Médecins sans Frontières onderstreepte al een tijd geleden dat de vluchtelingenkampen snel in handen vallen van het 'ancien régime' en haar milities. Hij meent dat er dringend dient opgetreden om de vluchtelingenkampen niet te laten verglijden tot een nieuwe machtsbasis van deze moordenaarsbendes, die op die manier een toekomstige oorlog voorbereiden.

In een opiniestuk in De Morgen schreef ik dat de hoofdbedoeling van de Franse interventie erin bestond haar invloedssfeer duidelijk af te bakenen in Centraal-Afrika én om de vrienden te redden. Dat is dan blijkbaar ook gebeurd. De 'veiligheidszone' die de Franse troepen hadden ingesteld was een geschikte vluchtroute voor de militairen en milities. Dat de zone in Rwanda lag was belangrijk om eerst vele vluchtenden te concentreren en hen dan de grens over te krijgen. In de Franse veiligheidszones werden de mensen overstelpt met paniek- en gruwelverhalen van de RPF-

opmars. Een 'sfeer' die de mensen moest helpen verder te vluchten. Eenmaal aan de overkant van de grens konden ze dan verder bewerkt worden om niet meer terug te keren, zodat ze een permanent probleem worden voor het nieuwe bewind, en inderdaad een recruteringsbasis voor de interhamwe (milities) en een mogelijke nieuwe oorlog.

Het nieuwe bewind staat voor de zeer moeilijke taak van de heropbouw. Huizen, administratiegebouwen, wegen zijn behoorlijk vernield, kapot of onbruikbaar. Alles werd geplunderd.

Het is dus van het prioritaire belang dat de mensen naar hun huizen kunnen terugkeren, om het land mee herop te bouwen, en vooral ook om de akkers te bewerken. Het regenseizoen breekt aan. Er moet dus nu gezaaid worden of er dreigt hongersnood binnen een aantal maanden.

Hiertoe bijdragen is een absolute 'humanitaire plicht' van de internationale gemeenschap.

GS

Een Franse intense militaire hulp, ook clandestien

De krant "Le Monde" (25/6) alhoewel goed geïnformeerd maar die niet precies als een progressieve krant moet beschouwd worden, wijst er op dat er vanwege Frankrijk een intensieve hulp was aan de regering van Rwanda, zelfs dikwijls clandestien. Sinds het Franse leger half 1990 het regime van Habyarimana ter hulp snelde is er steeds een belangrijke militaire steun geweest, soms diskreet en soms clandestien.

Op zijn hoogtepunt werden een 150 militaire coöperanten en instructeurs terbeschikking gesteld van de regering van Rwanda naast de vijfhonderd die in 1993 terplaatse kwamen om de opmars van het F.P.R. te stoppen.

Bovendien werden toen niet minder dan 120 miljoen B.fr. aan militair materiaal terbeschikking gesteld en 240 miljoen B.fr. voor soldijen.

Direkt afhankelijk van de Generale Staf van het Franse leger werd het 1 RPIMa - een eenheid voor speciale opdrachten - ingezet die aangevuld werd door troepen van het 13de regiment Para's waarvan de opdracht was speciale acties te voeren in de diepte.

Zo hebben speciale commando's zelfs opdrachten uitgevoerd in het binneland Oeganda.

Het militaire materiaal dat door Frankrijk kosteloos terbeschikking werd gesteld van het Rwandese leger (FAR) ging van lichte automitrailleuzen tot helicopters Gazelle en vliegtuigen van het type Noratlas en Guerrier tot veldartillerie.

Op het hoogtepunt van de confrontatie tussen het FPR en het leger van president Habyarimana is het zelfs voorgekomen dat Franse soldaten de kanonnen bedienden.

De Franse militaire coöperanten beschikten zelf over speciale nachtverreikers die hun toelieten, ook 's nachts, clandestiene operaties uit te voeren.

Deze verreikers werden later aan het Rwandese leger overgemaakt. Voor zijn verplaatsingen werd aan de President een vliegtuig Falcon 50 aangeboden (neergehaald op 6 april) in

vervangning van een Caravelle II.

Volgens "Le Monde" zouden de Franse militaire coöperanten op geen enkel ogenblik ingestaan hebben voor de opleiding van de Hutu milities. Wat dan toch, naar onze mening, niet kan betwist worden is het feit dat deze milities, meestal met toelating en onder bescherming van de het Rwandese leger en gendarmes hun massaslachtingen uitvoerden. En deze militairen en gendarmes werden toch door de Franse troepen opgeleid.

A.D.S.

De Rwandese tragedie

Bij de Brusselse studiegroep GRIP (onderzoek en informatie over vrede en veiligheid) verscheen een dossier over Rwanda. Het is eigenlijk de vertaling van een uitgave van Human Rights Watch over de wapenleveringen aan dit land. Het boek gaat onder de titel: "Qui a armé le Rwanda? Chronique d'une tragédie annoncée". (Wie bewapende Rwanda? Kroniek van een aangekondigde tragedie) Een inleidende bijdrage van Colette Braeckman kadert kort de tragedie die sedert 6 april Rwanda teisterde.

Colette Braeckman neemt duidelijk geen genoegen met de uitleg van een etnisch conflict. "Deze zogenaamde etnische tegenstellingen dekken in werkelijkheid een politiek probleem, dit van de tegenstelling tussen de bevolking en een kleine minderheid die weigert de macht te delen, en die dit apocalyptisch bloedbad sedert lang had voorbereid."

Ze zegt dat de politiek van 'indirect regeren' van koloniserend België op de Tutsi-aristocratie steunde en deze laatste beloofde met grotere privileges. Dergelijke politiek deed de Hutu-meerderheid onderdrukt en misprezen voelen. Onder invloed van de clerus koos België op de valreep de kant van de Hutu-revolutie (1959), die gepaard ging met grote slachtingen en de exodus van tientallen duizenden Tutsi-families.

Dit nieuwe regime kon met buitenlandse hulp en de hardwerkende bevolking een aantal verwezenlijkingen op haar actief schrijven. Men geraakte echter niet uit de onderontwikkeling omdat het haast enige exportprodukt, koffie, onvoldoende deviezen opbracht. In de loop der jaren werd het duidelijk voor de bevolking,

hier domineerde de noordelijke regio van de president, of beter nog hier domineerde de familie van de president.

De Tutsi's in Zaïre, Burundi, Tanzania en Oeganda vormden de oudste vluchtelingengroep in Afrika. Met het argument dat er voor hen letterlijk geen plaats, geen ruimte was, wou Kigali onder geen beding over hun eventuele terugkeer praten.

Daarom werd eind de jaren '80 het Patriottisch Front opgericht.

Er was de inval in oktober 1990, en een Franse interventie die tot 600 mensen in het land behielden, officieel om de ex-vluchtelingen te beschermen maar in werkelijkheid wou men de machtshebbers ondersteunen en beletten dat het FPR de hoofdstad Kigali zou innemen. Het Arusha-akkoord van augustus '93 voorzag een machtsdeling waarbij de kring rond de president heel wat invloed zou verliezen.

Tot april '94 kende Rwanda vele politieke blokkeringen en selectieve moorden, die voornamelijk Tutsi's en Hutu's van de oppositie trof. Precies met de bedoeling Arusha onuitvoerbaar te maken.

Vanaf 1993 werden de "milities" opgericht, 200 per préfecture, en het land werd met wapens werkelijk overspoeld. "Volgens Human Rights Watch was de theeproductie van Mulindi onderpand voor een wapentransactie met Egypte" - met een bankgarantie van 6 miljoen dollar vanwege de Franse staatsbank Crédit Lyonnais. (blz 30)

"Iedereen wist dat er lijsten circuleerden met namen van personen die moesten geëxecuteerd worden. Iedereen wist dat

de milities oefenden, dat commando's politieke personaliteiten vermoordden, dat de Burundese Hutu-vluchtelingen in het zuiden werden bewapend en getraind door ultra's... Iedereen wist ook dat bepaalde landen, o.a. Frankrijk en Egypte, belangrijke wapenleveranciers waren voor het regime, terwijl het FPR wapens kreeg uit Oeganda, en volgens sommigen ook uit Lybië."

Ook na april gaan de wapenleveringen door via Goma (Zaïre). Sommige bronnen spreken over Bulgarije, Albanië als leverancier in opdracht van een groot Europees land dat het Patriottisch Front de weg wil versperren, want het FPR is 'gevaarlijk engelstalig'.

Colette Braeckman meent dat de overwinning van het FPR slechts militair zal zijn (ze schreef deze tekst op 1 juni '94), want op het politiek vlak zal het front moeten samenwerken met de Hutu-meerderheid. Maar wie zal werkelijk over een overwinning durven spreken, als alle oppositiemensen en alle Tutsi's werden uitgemord?

Verder brengt het boek dus in detail tekst en uitleg over de wapenleveringen vanuit Egypte, Frankrijk, Zuid-Afrika, Verenigde Staten, en ook over de wapenleveringen aan het FPR. Er zijn verschillende bijlagen met bewijsstukken van de wapenaankoop in Egypte (6 miljoen dollar), Zuid-Afrika (5.9 miljoen dollar) een bevelschrift van de minister van defensie om wapens uit te delen aan de bevolking.

Qui a armé le Rwanda? Een uitgave van GRIP - Rue Van Hoorde 33, 1030 Brussel - ISSN 0772-3172 - 78 blz - 325 BF.

De meest door Frankrijk ondersteunde landen in Afrika

RECHTSTREEKSE MILITAIRE HULP (materiaal)

(in 1993 in miljoenen Franse franken om een totaal van 200,7 miljoen)

TSJAAD	55
SENEGAL	21
CENTRAAL-AFRIKA	14
RWANDA	12
IVOORKUST	12
CONGO	10
NIGER	10

134

TECHNISCHE MILITAIRE STEUN

(in 1994 op een totaal van 792 posten in Afrika)

GABON	80
CENTRAAL-AFRIKA	70
DJIBOUTI	58
CAMEROUN	54
NIGER	50
TSJAAD	50

362

AFRIKAANSE STAGIAIRES IN FRANKRIJK

(in 1994 op een totaal van 1330)

SENEGAL	150
GABON	140
CAMEROUN	110
IVOORKUST	90
TSJAAD	90
MADAGASCAR	90
MAURITANIE	80

770

Sinds het begin van het dekolonisatieproces in de jaren 60 hebben meer dan 70.000 Franse militairen deelgenomen aan interventies in de vijftientig gewezen Afrikaanse koloniën en 55.000 kaders van de legers van de Afrikaanse landen kregen een opleiding in militaire scholen in Frankrijk.

Frankrijk en de "ordehandhaving in Afrika"

Sinds het begin van de Vijfde Republiek zijn de Franse troepen herhaaldelijk tussengekomen in Afrikaanse landen. Enerzijds in het kader van akkoorden voor militaire hulp, anderzijds in het raam van "humanitaire" acties met als alibi dat landgenoten moesten ontzet worden. Hierover volgen een aantal gegevens:

1962 – in SENEGAL om de staatsgreep te verhinderen tegen President Leopold Senghor.

1964 – in GABON om met Franse para's de president Leon Mba in het zadel te houden.

1968 – in TSJAAD om de toenmalige president François Tombalbaye te steunen tegen een opstand in het noorden. De Franse militairen kwamen er terug om de volgende presidenten Felix Malhoum en Hissène Habré te helpen in hun strijd tegen opstandelingen in 1978, 1983 en 1986. Sindsdien verblijven nog steeds 4.000 Franse soldaten met het nodige militair materiaal in Tsjaad.

1977 – in ZAIRE waar Franse vliegtuigen Marokkaanse troepen overvlogen.

1978 – in ZAIRE met Franse para's, gevolgd door Belgische, springen in het kader van de operatie "Bonite" in Kolwezi

in voor een "humanitaire" actie.

1979 – in CENTRAAL-AFRIKA komt een detachement Franse troepen, na de afzetting van de keizer Jean Bredal Bokassa, de nieuwe sterke man de generaal André Kobinga ondersteunen. Sindsdien bevindt zich in Centraal-Afrika de sterkste en grootste Franse militaire basis. Het is vandaar uit dat sommige operaties in Afrikaanse landen ondernomen worden.

1986 – in TOGO komen de Franse para's de bedreigde president, de diktator Grassingbe Eyadema, ter hulp.

1988 – in de COMOREN brengt Frankrijk 200 militairen terplaatse na de moord van president Abdallah door zijn eigen lijfwacht om de orde te herstellen. De Franse huurling Bob Denard die in de Comoren, zoals in andere Afrikaanse landen de regimes trachtte te destabiliseren zou in de voorbije jaren, bij zijn

terugkomst in Frankrijk, niettemin vrij gesproken worden.

1990 – in GABON waar een opstand was uitgebroken in Libreville en Port Gentil tegen de president stuurde Frankrijk troepen om in het kader van een "humanitaire actie" buitenlanders weg te halen.

1990 – 1993 – in RWANDA stuurt Frankrijk, gevolgd door België, na de aanval van het Patriottisch Front (FPR) para's om in het raam van een "humanitaire" operatie zijn landgenoten uit het land weg te brengen.

9 tot 12 april – in RWANDA komen vijfhonderd Franse soldaten, gevolgd door een vierhonderdtal Belgische en een honderdtal Italiaanse om in het kader van een "humanitaire" actie een duizendtal buitenlanders te ontzetten. Het is de periode van de massale slachtpartijen van Tutsis en progressieve Hutus door de stoottroepen van Habyarimana.

uit de "Daily Nation" Kenya (9/3/94)

De politieke fracties in het Europees parlement

Zoals reeds in ons vorig nummer werd bekendgemaakt moet, voor de samenstelling van een politieke groep, aan een van volgende voorwaarden voldaan worden: 26 volksvertegenwoordigers uit één land, of 21 uit twee landen, of 16 uit drie landen of 13 uit vier landen

In het nieuwe Parlement (567 zetels) bestaan er negen politieke fracties.

Twee groepen verdwijnen: de extreem rechtse van Jean Marie Le Pen en Karel Dillen en de Regenboogfractie (regionalisten) waarvan de Volksunie deel uitmaakte. Extreem rechts heeft onvoldoende verkozenen (13 uit 2 landen) en de vroegere Regenboogfractie is uiteengespat: sommigen vervoegen de lijst Tapie e.a. de liberale lijst.

De twee nieuw gevormde fracties zijn Forza Europa en het Europa van de Naties. De samenstelling van de negen groepen ziet er als volgt uit.

1. Partij van de Europese socialisten (198 zetels)

Naast de verkozenen van de klassieke socialistische en sociaal democratische partijen maakt ook het Italiaanse PDS (ex PCI) hier deel van uit.

Voorzitter: Pauline Green (Groot-Brittannië)

2. Europese volkspartij (157 zetels)

Samengesteld uit de verkozenen van de klassieke kristen democratische partijen en de 19 Britse konservatieven. Nieuw zijn de 13 U.D.F.-ers van de Franse lijst Baudis. Men voorziet dat ook de Forza Italia hier later zal bij aansluiten.

Voorzitter: Wilfried Martens (België)

3. Liberale democraten en reformisten (37 zetels)

Bestaande uit de vertegenwoordigers van de traditionele liberale partijen plus een Franse UDF. Men verwacht dat de zes verkozenen van de Lega Nord van Umberto Bossi (voorheen lid van de Regenboogfractie) deze lijst zullen vervoegen.

Voorzitter: Gijs de Vries (Nederland)

4. Linkse Europese eenheid (28 zetels)

Bestaat uit de kommunistische verkozenen uit Frankrijk, Griekenland, Portugal, Italië (Refondatione Communista) en deze van de Spaanse linkse unie. (voorheen 13 leden)

Voorzitter: Alonso Puerta (Spanje)

5. Forza Europa (27 zetels)

Bestaat enkel uit verkozenen van het Forza Italia van Silvio Berlusconi.

Voorzitter: Giancarlo Ligabue (Italië)

6. Vereniging van Europese democraten (26 zetels)

In deze lijst vindt men 14 RPR verkozenen van de Franse lijst Baudis, zeven leden van de Fianna Fail, drie van het sociaal en democratisch Portugees centrum (anti Maastricht) en twee van Grieks nationaal rechts.

Voorzitter: Jean Claude Pasty (Frankrijk)

7. Groenen (23 zetels)

Bestaande uit 12 Duitsers, verkozenen uit België, Nederland, Italië, Ierland, Luxemburg.

Co-voorzitters: Claudia Roth (Duitsland) Alexander Langer (Italië)

8. Radikale Europese alliantie (19 zetels)

Samengesteld uit de 13 vertegenwoordigers van de Franse lijst Tapie en verkozenen uit Schotland, de Canarische eilanden, België (Volksunie) en Italië.

Voorzitter: Jean François Hory (Frankrijk)

9. Europa der naties (19 zetels)

Is gevormd uit de dertien leden van de Franse lijst de Villiers (rechts anti - Maastricht) waarbij vier Deense (links anti Maastricht) en de twee rechtse protestantse verkozenen aangesloten zijn.

Voorzitter: Jimmy Goldsmith (Frankrijk)

De niet ingeschreven kiezers vertegenwoordigen hoofdzakelijk extreem rechts.

Rond de samenstelling van sommige fracties moeten zeker heel wat vragen oprijzen. Neem b.v. de groep van de Europese Volkspartij waarvan ook de Britse Konservatieven van J. Major lid zijn. Dus diegenen die de kandidatuur van J.L. Dehaene in Korfoe vooropstelden en diegenen die tegen deze kandidatuur hun veto uitspraken in een politieke groep. Hoe kan dat? De Franse partijen UDF en RPR die samen opkwamen in de Europese verkiezingen en zich verbonden bij dezelfde fractie aan te sluiten, spreiden zich uiteindelijk over drie fracties. Bij de fractie het "Europa der naties" merkt men rechtse en linkse anti Maastrichtverkozenen naast elkaar. Hoe rijmt men dit tesaam?

Deze gaan toch niet van het zelfde standpunt uit. Het is ons natuurlijk bekend, dat de samenstelling van de fracties meestal in verband staat met de terbeschikking staande technische voordelen voor een groep. Een minimum aan politieke eerlijkheid zouden de kiezers toch mogen verwachten.

Europese verkiezingen

Het aantal leden van het Europees parlement werd voor deze verkiezingen opgetrokken van 518 naar 567. Dat is een gevolg van de Duitse "hereniging" waardoor er 17 miljoen Oost Duitsers in de Europese Unie bijkwamen.

Met de verhoging van het aantal Duitse zetels werden ook in andere landen, zij het in mindere mate, het aantal zetels opgetrokken.

Het geheel ziet er nu als volgt uit: Duitsland 99 (voorheen 81), Frankrijk 87 (voorheen 81), Verenigd Koninkrijk 87 (81), Italië 87 (81), Spanje 64 (60), Nederland 31 (25), Portugal 25 (24), Griekenland 25 (24), Denemarken 16 (16), Ierland 15 (15), Luxemburg 6 (6), België 25 (24).

Voor België is de interne verdeling 14 voor de Nederlandstaligen (voorheen 13); 10 voor de Franstaligen (10) en 1 voor de Duitstaligen.

Guyana, Guadeloupe, Martinique en La Réunion, gebieden die ruim 500 km van Europa liggen, nemen eveneens aan de Europese verkiezingen deel.

Het zijn gewezen Franse koloniën die door de onderscheiden Franse regeringen als overzeese departementen worden beschouwd.

Maar de volkeren van deze overzeese gebieden hebben geen belangstelling voor de Europese politiek. Getuige hiervan is het feit dat slechts 20% van de ingeschreven kiezers bij de Europese verkiezingen kwam opdagen.

Hierbij moet dan nog rekening gehouden worden met het feit dat een groot aantal Fransen, o.m. handelaars, functionarissen en militairen in deze regio wonen.

Is dit niet de bevestiging dat met de mening van de plaatselijke bevolking geen rekening gehouden wordt?

Duitsland - Länder - 26/6/94

Veertien dagen na de Europese verkiezingen - ziet de uitslag van de verkiezing die in de Länder Saxe-Anhalt (ex-DDR) gehouden werd er enigszins anders uit. De CDU blijft met 34,4 % zetels de sterkste partij maar verliest 4,6 % van haar stemmen. De SPD wint 8 % en bereikt 34 %. De PDS (ex KP) wint 7,7 % en wordt met 19,9 % de derde sterkste partij. De FDP (liberalen) die voorheen met de CDU de regering vormden storten met een verlies van 9,9 % in elkaar en blijven met 3,6 % onder de kiesdrempel. Sinds september 93 viel de FDP bij deelstaat e.a. verkiezingen reeds zes maal uit de boot. Ook de rechtse Republikeinen blijven met 1,3 % ver onder de kiesdrempel. De Groenen slaagden er van hun kant wel in om op het nippertje met 5,1 % nog zetels te behalen. Bij gelijktijdige lokale verkiezingen behaalde de PDS in Hoyerswerda (bekend om de rellen tegen migranten twee jaar geleden) de meeste stemmen voor het burgemeesterschap. De eerste maal in een grote stad.

Wit Rusland - President - 26/6 en 10/7/94

Aan de tweede ronde voor de verkiezing van de President namen 70 % van de kiezers deel. Alexander Loukachenko, die tijdens de eerste stemronde 45 % van de stemmen behaalde kreeg uiteindelijk 80,1 % van de kiezers achter zich.

De gewezen Eerste Minister Vjatselav Kubitsj bekam slechts 17 % van de stemmen. Loukachenko, een gewezen voorzitter van een sovkhoze (staatsboerderij), werd populair als voorzitter van de parlementaire commissie tegen de corruptie waarin hij ten strijde trok tegen de uitgedeelde steekpenningen in en rond de regering. Hij streeft een nauwere samenwerking na met Rusland. In 1991 was hij een van die enkelen die in het parlement tegen de akkoorden van Minsk, die een einde stelde aan het bestaan van de Sovjet Unie, stemde.

Oekraïne - President - 26/6 en 10/7/94

In Oekraïne (50 miljoen inwoners) moest de gewezen President Leonid Kravtsoek het onderspit delven tegen de oppositiekandidaat Leonid Koetsjma.

Een deelname van 50 % van de kiezers was noodzakelijk om geldig te zijn maar er kwamen er 70 % opdagen.

Bij de eerste stemronde was de verhouding 37,8 % voor Kravtsoek en 31,3 % voor Koetsjma. Met 52 % tegen 49 % voor zijn tegenstander zorgde Leonid Koetsjma echter in de tweede ronde voor de verrassing. Koetsjma behaalde zijn overwinning door de steun van de bevolking van het Oostelijk deel van Oekraïne waar de meerderheid uit Russen bestaat.

Guatemala - Parlement - 14/8/94

Het Guatemalaans Republikeins Front (FRG) van de extreem rechtse ex-president en militair diktator Rios Montt (82 - '83) behaalde 32,5 % bij de verkiezingen en zal in het nieuwe parlement over 80 zetels beschikken. De eveneens rechtse partij van de Nationale Voorhoede (PAN) behaalde 25 % en 24 zetels. De Kristen- Demokraten kregen 11 % en 13 zetels en het Nationaal Centrum 10 %.

Het meest opvallend verschijnsel van deze verkiezingen is het feit dat op de 3,4 miljoen kiezers (10 miljoen inwoners) er 79 % aan de verkiezingen niet deelnamen.

Het ziet er dus naar uit dat de overgrote meerderheid van de bevolking geen vertrouwen meer heeft in verkiezingen als een vorm van democratische inspraak.

Sri Lanka - Parlement - 16/8/94

De Linkse Volksalliantie, een coalitie waarvan, onder de leiding van de Partij van de Vrijheid (SLFP), negen linkse partijen deeluitmaken, behaalde 113 op de 225 zetels. De Nationale Unie Partij (UNP) van de uittrekkende regering bewam slechts 94 zetels. De Alliantie die geleid wordt door Chandrika Kumaranunga beschikt, dank zij de steun van kleine en regionale partijen, met 121 zetels over een absolute meerderheid waarmee ze een regering vormde.

Chandrika is de dochter van een vroegere progressieve Eerste Minister, Salomon Bandaranaike, die vermoord werd. Diens weduwe Sirima Bandaranaike, bekend als "Mevr. B." was eveneens eerste Minister van 1960 tot 1965 en van 1970 tot 1977.

Chandrika die in Parijs aan de universiteit studeerde gaat er prat op in 1968 deelgenomen te hebben aan de studentenakties. Linkser dan haar moeder had ze in de jaren 80 met haar echtgenoot Vijarya Kumaranunga een linkse partij opgericht. Maar haar echtgenoot werd voor haar ogen en deze van haar kinderen vermoord door de doders van de ultra nationalistische Janatagroep.

Chandrika, die haar campagne voerde tegen de bestaande corruptie, heeft eveneens aangekondigd, in tegenspraak tot de positie van de President en de vroegere regering, een einde te stellen aan het militair geweld met de Tamoul Tijgers waarbij reeds meer dan 30.000 mensen het leven verloren, door onmiddellijke onderhandelingen aan te vatten. Een overwinning van "Mevr. B.", die zich kandidaat stelt bij de Presidentsverkiezingen die in september moeten plaats hebben kan, gezien de huidige President tegen onderhandelingen gekant is, een belangrijke bijdrage zijn. (ads)

Mexico - President - 25/8/94

Eind augustus waren de volledige uitslagen van de Mexikaanse Presidents- en Parlementsverkiezingen nog niet volledig bekend. Volgens de laatste officiële gegevens zou de uitslag van de Presidentsverkiezingen, na de telling in 924 van de kiesbureaus, er als volgt uitzien:

Voor Ernesto Zedillo, de kandidaat van de regerende partij van de Institutionele Revolutie (PRI) 50,03 % gevolgd door Diego Fernandez de Cevallos van de rechtste partij van Nationale Alliantie (PAN) met 26,88 % en door Cuaurhtemoc Cardenas van de linkse partij van de Democratische Revolutie (PRL) met 17,03 %.

De opkomst van de kiezers zou ± 70 % geweest zijn. In Mexico, waar de verkiezingen in het verleden steeds gekenmerkt werden door fraude op grote schaal zouden volgens de oppositiepartijen ook in deze verkiezingen talrijke onregelmatigheden gebeurd zijn. De uitslag wordt dus ook nu in vraag geseld. Er zullen nog enkele weken verlopen vooraleer duidelijkheid geschapen wordt. De volledige uitslagen van de Parlementsverkiezingen werden tot heden eveneens niet bekend gemaakt. We komen hierop terug in ons volgend nummer.

TOP...PUNT

Er zijn vier jaar werk en honderd ton witte marmor nodig geweest om het mausoleum te beëindigen dat Silvio Berlusconi, de nieuwe wonderboy van Italië, liet bouwen in het park van zijn domein in Arcore. In het praalgraf zijn zesendertig plaatsen voorzien. De nieuwe Italiaanse keizer zal er dus in het hiernamaals kunnen regeren met zijn vrienden die hem toelieten zijn zakenimperium uit te bouwen om "zijn" mars op Rome te financieren. Mogelijk heeft hij ook uit dankbaarheid een plaatsje voorzien voor zijn boezemvriend, de socialist en ex-premier Bettino Craxi...

■ **HULP AAN OOST-EUROPA:** Sinds het verdwijnen van de Sovjet-Unie werden reeds heel wat beloften afgelegd over de hulp die zou gebracht worden. De V.S., de E.U., de G. 7 stapelden deze op maar uiteindelijk werd er weinig gevolg aan gegeven. Op 17 juni ging in Crans Montana (Zwitserland) een internationaal forum door waar de vingers op de wonde werden gelegd.

De Hongaarse Minister voor Internationale Economische Betrekkingen, Bela Kader, wees er op dat ondanks de vele gedane beloften er zeer weinig gedaan werd voor rechtstreekse investeringen in de landen van Oost-Europa. Tussen 1989 en 1993 ontving Oost-Europa in totaal een twintigtal miljard dollar aan investeringen wat uiteindelijk slechts 1 % uitmaakt van het geheel van de tijdens deze periode gedane investeringen in de wereld. Hiervan ontving Hongarije in vier jaar tijd 7 miljard dollar directe investeringen, de ex-Sovjet-Unie 6,8 miljard dollar, Polen en Tsjechië 2 miljard dollar en Slovenië 1,2 miljard dollar. De andere landen moesten zich tevreden stellen met 0,8 miljard dollar voor Roemenië, 0,4 miljard dollar in Slovaakse en 0,3 miljard dollar rechtstreekse investeringen in Bulgarije.

■ **ARMOEDE NEEMT TOE IN ENGLAND:** Uit een onderzoek van het ministerie voor Sociale Zaken blijkt dat de kloof tussen rijk en arm steeds groter wordt.

In 1992 leefden 13,9 miljoen Britten onder de armoedegrens, d.w.z. in een huishouden beschikkende over 114 Pond (± 5.700 fr.) per week of de helft van het gemiddeld inkomen. In 1979 waren er 5 miljoen in dit geval. Bijna een op drie kinderen is hierbij betrokken, d.w.z. 4,1 miljoen in 1992 tegen 1,4 miljoen in 1979. Het onderzoek dat uitgevoerd werd op een schaal van 18.000 personen wijst er op dat de gemiddelde inkomsten van een gezin toegenomen zijn met 36 % tijdens de periode 79-92, oplopende van 168 tot 229 pond per week.

Tijdens dezelfde periode zagen de 10 % armste gezinnen (minder dan 61 pond per week) hun inkomsten dalen met 17 %, terwijl de 10 % rijkste gezinnen hun inkomsten toenamen met 62 %.

■ **MILITAIRE UITGAVEN EN OFFICIELE ONTWIKKELINGSHULP:** De Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) waarvan de 25 rijkste landen van de wereld deel uitmaken, en het Human Development Report 1994 publiceerden vergelijkende gegevens tussen de officiële ontwikkelingshulp van een aantal landen en hun militaire uitgaven. Deze zien er, in procent van het Bruto Binnenlands Produkt (BBP) als volgt uit:

(militaire uitgaven tussen haakjes)
Japan 0,30 % (1 %), Luxemburg 0,26 (1,2 %), Ierland 0,16 % (1,4 %), Spanje 0,26 % (1,7 %), Canada 0,46 % (2 %), Denemarken 1,02 % (2,1 %), Italië 0,34 %, België 0,39 % (2,3 %), Nederland 0,86 %, Duitsland 0,39 % (2,8 %), Portugal 0,36 %, Frankrijk 0,63 %, (3,5 %) Groot-Brittannië 0,31 % (4,2 %), Verenigde Staten 0,20 % (5,1 %).

Het zal de lezer opvallen dat de V.S. niet alleen het minst aan ontwikkelingshulp uitdeelt maar ook aan de top staat wat de militaire uitgaven betreft.

Turkije, Griekenland, Israël en andere, rijke landen hebben wel hogere militaire uitgaven en dragen weinig af aan ontwikkelingshulp. Uiteindelijk blijkt dat slechts Denemarken en Nederland het door de V.N. vooropgesteld minimum van 0,7 % van het BNP voor ontwikkelingshulp behalen. Deze 0,7 % werd ook vorig jaar op de Konferentie van Rio als een te verwezenlijken objectief vastgelegd. Het ziet er echter naar uit dat het bij woorden en beloften blijft. (ads).

■ **WERKLOOSHEID:** In Lieu Saint-Amand (Noord-Frankrijk) wordt door het Franse autobedrijf P.S.A. Peugeot - Citroen en het Italiaanse Fiat Auto de spiksplinternieuwe autofabriek "Sevel-nord" gebouwd. Op dit ogenblik staat reeds de Peugeot 806 op de band (dagproductie 120 stuks), maar eerst-daags wordt eveneens gestart met de Fiat "Ulyse" en de Citroen "Evasion". Dit is een winstpunt in een streek waar een aanzienlijke werkloosheid heerst. In de Nord 12,5 %, in de Pas-de-Calais 15 % met een piek van 30 % in de streek rond Saint-Amand.

Tweeduizend arbeiders werden voor de beginfase aangeworven waarvoor niet minder dan 36.000 sollicitanten kwamen opdagen. Ter overweging aan diegene die stelselmatig blijven beweren dat de werklozen niet willen werken...

■ **HET IS OM DE POEN TE DOEN:**

Banken en verzekeringsmaatschappijen zijn, zoals dit ergens ook het geval is, de basis van het Duits kapitalisme. Tengevolge van een nieuwe wet die vanaf 1/1/95 in voege komt zullen de Duitse bedrijven verplicht worden tijdens hun algemene vergaderingen de lijst bekend te maken van de instellingen die in het bedrijf een participatie hebben van minimum 5 %.

De Duitse verzekeringsmaatschappij Allianz publiceerde zodoende reeds de lijst - wat tot heden dus geheim was - van alle bedrijven waarin ze belangen had op 30 juni 94.

En dit zijn: 5 % in Bayer (chemie), 5 % in de Deutsche Bank (de eerste Duitse bank), 9,7 % in Schering (farmaceutische produkten), 5 % in Continental (banden),

5 % in Metallgesellschaft (non ferro metalen), 7 % in Schlossengartenbau en 5 % in A.B.M. (twee Duitse verzekeringsmaatschappijen).

Eind 1993 had Allianz reeds bekend gemaakt aandelen te bezitten in BASF - 11,9 %, de Bayerische Hypobank - 24,5 %, de Bayerische Vereinsbank - 2,6 %, de Dresdnerbank - 22,31 %, de Linde - 12,53 %, Mannesmann 3,9 % de R.W.E. - 11,54 %, Siemens - 2,92 % Veba 4,04 % en Volkswagen 1,99 %. Geeft ons dit geen beeld over welke ontzaglijke invloed een instelling als Allianz in de maatschappij beschikt?

■ **GELDMACHTEN:** Het Amerikaanse tijdschrift "Fortune" publiceert jaarlijks de lijst van de best betaalde managers in de wereld. In zijn laatste uitgave krijgt de Amerikaanse manager Sanford I Weil van Travelers, Inc de pluim met een jaarlijkse wedde van 45,7 miljoen dollar (1,4 miljard frank). (Intresten en inkomens uit dividenden zijn hier niet inbegrepen.) Nummer twee op de lijst is G.M.C. Fisher van Eastman Kodak met 25,5 miljoen dollar (760 miljoen frank). Nummer drie is G. Levin van Time Warner met 21,2 miljoen dollar (635 miljoen frank). Sommige bedrijfsleiders bezitten eveneens aanzienlijke fortuinen onder de vorm van aandelen in de eigen ondernemingen. Zo is Warren E Buffet goed voor 7,823 miljoen dollar (± 235 miljard) aan aandelen bij Hathzway en bezit Philip H. Knight, de manager van Nike 1.158 miljoen dollar (35 miljard frank) aan aandelen in zijn firma. Ongelooflijk maar waar...

■ **HERSTRUKTURERINGEN:** In de laatste tijd het toverwoord, het alibi dat gebruikt wordt om bedrijven af te slanken. Lees personeel af te danken. Men heeft het dan over de "normale" afvloeiingen door pensionering maar meestal worden de mensen gewoon aan de dop gezet. In de beste omstandigheden worden diegene die de vijftig jaar overschrijden met een brugpensioen naar huis gestuurd. Plaats maken voor jongeren zegt men dan. Als het om hen zelf gaat hanteren de "groten" wel uitzonderingsmaatregelen. Zo werd Fons Verplaetse, gouverneur van de Nationale Bank, door de regering opnieuw benoemd als gouverneur voor een periode van vijf jaar. Gezien hij nu 63 is, zit hij op rozen tot zijn 68ste...

Men herinnert zich dat Fons Verplaetse in zijn villa te Poupehan als gastheer optrad voor wat het komplot van Poupehan genoemd werd, d.w.z. bijeenkomsten waaraan hij zelf, Premier Wilfried Martens en de toenmalige ACV-voorzitter Jef Houhuys deelnamen...

VN-bevolkingsconferentie in Kairo

Het aantal mensen op de wereld moet worden beheerst door emancipatie van de vrouwen en sociale ontwikkeling. Op deze manier stelt het 'VN-Rapport over de wereldbevolking' de problematiek van overbevolking.

De cijfers zijn duidelijk. In juni 1994 zijn (waren) we met 5,66 miljard mensen op deze planeet. Tegen 1998 zullen er dat al 6 miljard zijn. Ondanks een algemene trend van dalende geboortecijfers groeit de wereldbevolking elk jaar met 94 miljoen eenheden.

Alle gebieden op aarde zijn uiteraard niet gelijk. 95% van de bevolkingsaangroei is voor rekening van Derde-wereldlanden. Hier leeft ook meer dan 1 miljard mensen in absolute armoede. Daartegenover moeten we direct stellen dat zowat **een vijfde van de wereldbevolking in de geïndustrialiseerde wereld meer dan driekwart van de rijkdommen van deze planeet opsouperen.**

Een duidelijke band tussen overbevolking en armoede tekent zich af. Teveel mensen op een te beperkte plaats doet de kansen tot armoede stijgen. En anderzijds duwt de armoede mensen naar meer kinderen hebben. Wat niet wil zeggen dat de armoede hoofdzakelijk of alleen aan de bevolkingsgrootte zou zijn te wijten, integendeel.

Welke kansen van overleven, sociale integratie, ontwikkeling zullen deze toekomstige aardbewoners hebben? De 'internationale gemeenschap' is niet in staat gebleken om het huidige aantal mensen fatsoenlijk aan eten te laten komen, aan gezondheidszorg, aan een woonst, aan werk of onderwijs. (zie ook artikel over de sociale wereldconferentie elders in dit blad)

Het VN-rapport wil een beleid van geboorteregeling in die landen waar de bevolkingsaangroei het sterkst is. Emancipatie van de vrouwen, opvoeding, gezondheidszorg, toegang tot contraceptie zijn bij de eerst genoemde maatregelen.

Maar dergelijke maatschappelijke oriëntaties onderstrepen de **nood aan een fundamentele wijziging van de Noord-Zuid-verhoudingen.**

Dit is natuurlijk maar een andere manier om te zeggen dat de 'vrije markt', zeg maar kapitalisme, niet in staat is de wereldbevolking voldoende voedsel - de eerlijke verdeling ervan, of de gelijke toegang tot - te garanderen. Als we de manier waarop wij de natuur 'verbruiken' zouden veralgemenen kan de wereld dit onmogelijk aan. Nochtans zijn alle daden van de wereldleiders en onze bewindsluier op gericht om deze 'vrije markt' te

stimuleren, en verplicht ingang te doen te vinden tot in de uiterste uithoeken van deze planeet.

De voedselveiligheid van grote delen van de wereldbevolking is een geweldig probleem. Niet toevallig, maar omdat

in het noorden.
- **grond:**
20 miljoen hectaren bodemvruchtbaarheid wordt jaarlijks verwoest. Tegen 2000 raken men een verduubing van de grond. Elk jaar worden ongeveer 7000 km² grond opgegeven wegens uitputting van de grond (meer dan 2 keer de oppervlakte van België). Om en bij de 10% van de bebouwbare oppervlakte draagt de bodem verloren te gaan als er geen maatregelen worden genomen.

- **epidemie:**
Volgens de wereldgezondheidsorganisatie is een derde van de wereldbevolking (vaarvan 1 miljard mensen in Azië) drager van de tuberculose-kiem. Ongeveer 3 miljoen mensen sterven jaarlijks aan deze ziekte. De ziekte heeft 300.000 slachtoffers gemaakt in Latijns-Amerika, Afrika en nu ook in Zuid-Azië. De laatste drie jaar worden er meer dan 70.000 gevallen van tuberculose gemeld. Alder treft de ziekte ook mensen waarvoor er geen maatregelen

het deel uitmaakt van het huidige wereldsysteem. **Niet omdat er te weinig voedsel is voor het aantal mensen op aarde, nee, maar omdat het systeem geen gelijke verdeling toestaat.**

Terwijl in sommige streken de veehouders hard zwogen om bijvoorbeeld de vleesproductie te verbeteren, zorgt de Europese Unie dan voor 'concurrentie' door gesubsidieerd Europees vlees in te voeren op die markten. Lokale veeboeren worden dus weggeconcurrerd. Anderzijds dwingt de politiek van IMF en Wereldbank tot exportgerichte landbouw, waarbij men tot de situatie komt dat een hongerijsdend land tegelijkertijd gewassen uitvoert. Niet alleen wordt de productie voor het eigen binnenlands verbruik gefnuikt, maar daarbij komt dat de gewone boeren slechts lage prijzen krijgen voor hun (export)gewassen, en dat prijsstijgingen bij ons grotendeels afgeleid worden naar de winsten van tussenhandelaars en verwerkers.

Bovendien is de vrije markt en de GATT-regeling op weg om de multinationals het recht te geven om de kennis over planten en dieren als hun persoonlijk bezit te beschouwen. (*)

De Noord-Zuid-verhoudingen moeten dus worden gewijzigd, zoals hierboven al gezegd. Ontwikkeling gebaseerd op de drang naar winst kan geen oplossing brengen. Er moet rekening worden gehouden met de verwevenheid en onderlinge afhankelijkheid tussen voeding, gezondheid, onderwijs, urbanisatie, activiteit, vruchtbaarheid, migraties...

Maar zelfs al mocht men de rijkdommen van deze aarde voor iedereen gelijk toegankelijk maken, komt er waarschijnlijk toch een grens aan de mogelijkheid om zoveel miljarden mensen voldoende bestaansmiddelen te geven. Een bevolkingsbeleid moet ook berusten op breed aanvaarde principes, wil het kans hebben op slagen, menen velen. En daar knijpt ook het schoentje. De roomse kerk stelt zich op kop van al diegenen die een geboortebepervingspolitiek afwijzen, en wordt daarin heel erg gesteund door islamitische leiders. Ze komen op dit terrein in een frontale aanval met de VN-experts.

Redenen genoeg om het resultaat van deze Kairo-conferentie niet te hoog in te schatten dus.

(*) zie de mededeling over de Wereldvoedseldag van 16 oktober 1994

Wordt de wereldtop voor sociale ontwikkeling in Kopenhagen een nieuwe farce?

Deze VN-Wereldconferentie voor de sociale ontwikkeling wordt bijeengeroepen in uitvoering van de VN-resolutie 47/92 aangenomen door de Algemene Vergadering op 16 december 1992.

Op de bijeenkomst van Kopenhagen maart 1995 wil men de politieke uitwerking van drie objectieven bereiken. Deze drie thema's zijn: verzachten en verminderen van de armoede, ontwikkelen van meer productieve jobs, versterking van de sociale integratie. Op zichzelf zeer nobele maar toch beschelden voornemens. Wanneer we onze planeet bekijken en zien hoe alles er aan toe gaat dan stellen we ons toch zeer vele vragen over de bijeenkomst van Kopenhagen en het optreden van de aanwezige regeringsleiders.

Het Human Development rapport 94 van het UNDP

In het kader van de voorbereiding voor deze VN-conferentie heeft U.N.D.P. een rapport opgesteld dat de vinger legt op de kwalen en hun oorzaken die onze samenlevingen teisteren en bedreigen, en waarvoor vele regeringen uit het rijke Noorden een verantwoordelijkheid dragen. Het Human Development rapport is het lezen waard.

Er wordt hier terecht gesteld dat de menselijke onzekerheid een universeel probleem is.

De arme landen moeten het hoofd bieden aan hongersnood, armoede en ziekte. De rijke landen aan werkloosheid, drugs en misdaad.

In de ontwikkelingslanden sterven door armoede, honger of sociale verwaarlozing 33 keer

meer mensen dan door oorlog met een ander land. 1/5 van de bevolking in de Derde Wereld lijdt iedere dag honger, 1/4 is de toegang ontzegd tot de middelen om z'n levensbehoeften te dekken, 1/3 leeft in de meest extreme armoede, waardoor hun bestaan bestendig bedreigd wordt.

Wanneer we deze opgang vaststellen van armoede, honger, menselijke miserie, moeten we ons de vraag stellen welke de oorzaken er van zijn en waar de verantwoordelijkheid ligt voor dit menselijk drama.

In het rijke Noorden worden de mensen geconfronteerd met werkonzekerheid. Sinds de laatste 20 jaar stijgt het aantal arbeidsplaatsen tweemaal trager dan het BNP. De werkloosheid treft vooral vrouwen, jongeren, etnische minderheden. Wanneer ze dan toch werk aangeboden krijgen, handelt het in de meeste gevallen om nepstatuten of onzekere contracten. Bij gebrek aan een degelijk sociaal vangnet worden de spaarcenten opgegeten en kunnen de

armste slechts een korte tijd zonder inkomen, met de hulp van familie of vrienden, overleven. De werklozen moeten dus dikwijls gelijk

heeft als gevolg dat mensen hun onderdak verliezen, zo telt Londen 400.000 daklozen, Frankrijk meer dan 500.000 waarvan 10.000 in Parijs.

welk soort werk aanvaardden, niet productief en slecht betaald. Ten einde raad proberen sommigen zich in een zelfstandige activiteit te storten.

De lonen stagneren of stijgen zeer langzaam. De inflatie vreet echter de koopkracht weg met als resultaat een inkrimping van de reële lonen.

Het budgettaire onevenwicht in vele landen brengt het bestaande sociale stelsel in gevaar, dat door de werknemers uit deze landen veroverd werd.

In de V.S. verloren in de periode van 1987-1990 de pensioenen 40% aan koopkracht, in Oostenrijk 50%. In Duitsland werd de geboortevergoeding met 25% verminderd, en ging de staatssubsidie voor sociale bijstand met 45 miljard omlaag.

Resultaat: de armoede stijgt zowel in de V.S. als in de Europese Unie, 15% van de bevolking leeft onder de armoedegrens. In de ontwikkelingslanden is dat 25%.

Een miljard mensen op onze planeet moeten overleven met 1 dollar per dag. De sociale en economische onzekerheid

Militaire budgetten afbouwen kan een bron zijn voor financiering van ontwikkelingshulp

Door het wegvalen van het socialistisch wereldsysteem - we gaan hier niet in op de oorzaken - konden vele westerse regeringen hun militaire uitgaven verminderen en meer geld ter beschikking stellen voor andere uitgaven.

De meeste van deze regeringen hebben dit geld of een deel ervan niet gebruikt om meer ontwikkelingshulp te realiseren of de sociale noden van de eigen bevolking te voldoen. Ze hebben

het gespaarde geld uitsluitend gebruikt om hun schuldenlast te verlichten. Men had van de westerse regeringen kunnen verwachten dat ze een initiatief zouden genomen hebben om de ontwikkelingshulp ten bate van de Derde Wereld bijkomend financieel te ondersteunen. Waarom hebben ze niet een bepaald percentage op de uitgespaarde militaire uitgaven aangewend om de armoede in de wereld te bestrijden. Deze besparing van 1987 tot 1994 levert een kumulatief dividend op van 935 miljard dollar. Met een dergelijk bedrag had men zeer veel leed op onze planeet kunnen verhelpen. In haar verslag wijst de UNDP vooral de vijf permanente leden van de veiligheidsraad met de vinger, samen zijn ze namelijk goed voor 86% van de wapenleveringen op onze planeet.

De belangrijkste verkopers van conventioneel wapentuig voor de periode van 1988 tot 1992 zijn:

Verenigde Staten: 54.968 miljoen dollar
Ex-Sovjetunie-Rusland: 45.182 miljoen dollar

landen	ontwikkelingshulp	militaire uitgaven
V.S.	0.20% van het BNP	5.5% van het BNP
Frankrijk	0.63%	4.2%
G.B.	0.31%	5.1%
Duitsland	0.39%	2.8%
Canada	0.46%	2.0%
België	0.39%	2.3%
Nederland	0.86%	2.5%
Spanje	0.26%	1.7%
Portugal	0.36%	3.1%
Italië	0.34%	2.1%
Denemarken	1.02%	2.1%

Frankrijk: 9.349 miljoen dollar
 Duitsland: 8.190 miljoen dollar
 China: 7.658 miljoen dollar
 Groot-Brittannië: 7.623 miljoen dollar.

De grootste leveranciers van conventionele wapens aan Derdewereldlanden zijn voor dezelfde periode in volgorde: ex-Sovjetunie-Rusland, de V.S., Frankrijk, China, Groot-Brittannië. Dat de wapenhandel voor deze leden van de Veiligheidsraad belangrijk is voor hun economie, hoeft geen verder betoog. Men moet dus van hen dan ook geen spectaculaire initiatieven verwachten om deze lucratieve wapenproductie en -handel aan banden te leggen.

De belangrijkste leden van de NATO hebben ook meer oog voor hun militaire uitgaven dan voor deze noodzakelijke ontwikkelingshulp.

Slechts 1 land besteedt meer dan 1% van het BNP aan ontwikkelingshulp. Het gaat om meer dan het dubbele van België. De Grieken en de V.S. hebben het grootste bedrag veel voor bewapening, gevolgd door Groot-Brittannië en Frankrijk.

Het is een publiek geheim dat bepaalde landen, wanneer ze bilaterale ontwikkelingshulp verlenen aan Derdewereldlanden, ze deze verplichten hun militaire aankopen bij hen te doen, en hun politiek op de internationale scène te steunen.

De ontwikkelingshulp van het rijke westen is selectief en verschilt grondig van land tot land maar in dienst van de belangen van de hulpverstreker en het economisch concept van de vrije liberale markt.

Het UNDP-rapport komt tot de vaststelling dat 79 van de 82 conflicten tussen 1989 en 1992 van interne aard waren, slechts drie betroffen een conflict van twee staten tegen mekaar.

Deze conflicten kwamen vooral voor in Derdewereldlanden. In 1993 waren 42 landen geconfronteerd met zeer ernstige conflicten en 37 waren ten prooi aan politiek geweld. 65 van deze 79 landen

situëren zich in de Derde Wereld. Geen enkele regio op onze planeet blijft gespaard van deze kwaal.

Meer dan de helft van de conflicten die 1993 teisterden, was reeds 10 jaar eerder begonnen, en had 4 tot 6 miljoen doden geëist.

Deze haarden van geweld hebben miljoenen mensen op de vlucht gedreven om aan de repressie en de dood te ontsnappen.

Sedert 1945 hebben de oorlogen en andere gewapende conflicten het leven gekost aan meer dan 20 miljoen mensen. Het aantal moorden blijft maar stijgen. Bij nader onderzoek naar de oorzaak van deze interne conflicten komt men steeds tot de vaststelling dat ze alle een economische basis hebben, waardoor de burgers etnische of religieuze maatstaven gaan hanteren tegen elkaar om de schuld van hun tegenspoed in het dagelijks leven op de schouders van de 'anderen' te leggen en aldus een zekere rechtvaardiging van hun optreden tegen de andere bevolkingsgroep te vinden.

Een vraag dringt zich op. Is het rijke noorden niet de oorzaak van vele van deze conflicten door haar hegemone politiek om alle volkeren aan haar economisch wereldconcept te onderwerpen? Is het rijke noorden niet de pyroomaan van de conflicten in de Derde Wereld, Centraal- en Oost-Europa?

De ongelijke economische perspectieven

De laatste 50 jaar is het bruto internationaal produkt gestegen. Maar deze vooruitgang is zeer ongelijk verdeeld. De kloof tussen rijk en arm wordt er steeds groter op.

Van 1960 tot 1991 zagen 20% van de rijkste individuen hun inkomen stijgen van 70 tot 85% van het B.I.P., daarentegen kende 80% een daling. 20% van de armsten zagen hun aandeel in dit B.I.P. dalen van 2.3% naar 1.4%.

Van de totale wereldbevolking leeft 1/5 in het geïndustrialiseerde noorden, ze beschikken over 4/5 van het globaal inkomen. Deze ongelijkheid kan niet anders dan de wil tot migreren aanwakkeren om ook naar deze rijke landen te trekken om op die manier het leven voor het gezin en de familie financieel draaglijker te maken. De stijging van de internationale migratie is het gevolg van de demografische groei en de armoede in de ontwikkelingslanden.

De voorbije dertig jaar zijn ten minste 35 miljoen mensen gemigreerd van het zuiden naar het noorden. Dit cijfer stijgt volgens het UNDP-rapport ieder jaar met 1 miljoen. Daarbij komen nog 1 miljoen mensen die in het buitenland werken onder een tijdelijk kontrakt. Het aantal migranten zonder wettelijk statuut situeert zich tussen de 15 en 30 miljoen op wereldvlak. Daarbij komen nog de vele vluchtelingen en verplaatste personen.

Men moet verwachten dat deze spanningen op gebied van migratie en vluchtelingen nog zullen toenemen ondermeer door de bevolkingsaan groei in de Derde Wereld. Ook de moeilijkheid toegang te krijgen op de internationale markt, de beperktheid van het aantal arbeidsplaatsen en de aantasting van het leefmilieu zullen miljoenen mensen naar de migratie drijven. Hierdoor kan de stabiliteit en het leefmilieu van hele regio's op de helling komen te staan. Indien de mogelijkheid tot werk niet naar de mensen gaat, dan gaan de mensen naar de mogelijkheid tot werk. Zo simpel is dat.

We krijgen dan enerzijds een verbod tot immigratie en aan de andere kant de wil genoeg gaten in het net te laten om goedkope arbeidskrachten te hebben. De regeringen uit de migratielanden zullen de uitwijking van hun burgers niet afremmen of beperken. Daarvoor is de migratie van haar onderdanen te lucratief, en verlicht ze de druk op de sociale ketel in het land zelf. Ze zijn niet in staat iedereen toegang te verschaffen tot de binnenlandse arbeidsmarkt en hen een menswaardig bestaan te verzekeren. Anderzijds brengt de geldstroom die de migranten naar hun familie in het thuisland sturen, een rijke oogst aan deviezeninkomsten aan, waardoor de regering een deel van haar uitstaande schuld kan terugbetalen of verlichten. Dit tot grote vreugde van de schuldeisers uit het rijke noorden.

Voor vele landen uit de Derde Wereld is deze geldstroom de belangrijkste bron van deviezeninkomst, die deze van de ontwikkelingshulp overstijgt, zoals de tabel hierna ons duidelijk toont.

land	miljarden US-dollar						
	0	5	10	15	20	25	30
Turkije				*			x
Indië						x	
Marokko		*			x		
Pakistan			*		x		
Jemen		*	x				
Tunesië		*	x				

* ontwikkelingshulp
x geldstroom uit migratie

Krisis

De staatsschuld aan de privésector van alle landen gaat steeds maar omhoog. Om toch maar aan hun uitgeleend geld en interesten te komen, bedienen de internationale schuldeisers zich van de Bretton-Woodsinstrumenten, dit om hun geldhonger een legaal en menselijk gezicht te geven. Ze gedragen zich als een geldwolf in een schapevacht.

De Derdewereldlanden moeten door het IMF structurele aanpassingsprogramma's (S.A.P.) doorvoeren, die voor hen verschrikkelijke gevolgen inhouden. De armen worden steeds armer, door de besparingen die de regeringen moeten doorvoeren en die vooral merkbaar zijn in de sociale sectoren, zoals gezondheidszorg, onderwijs, subsidies aan de kleine landbouwers en ambachten. Afsluiting van de overheidssector resulteert in ontslagen.

Producteren voor de export houdt in dat men niet meer produceert voor de eigen behoeften. Daar de Derdewereldlanden weinig te verkopen hebben buiten de grondstoffen die ze in hun bodem hebben, leidt dit tot een intensievere ontginning van deze niet hernieuwbare bodemschatten en tot aantasting van het milieu. Een overaanbod op de internationale grondstoffenmarkt heeft als resultaat de ineenstorting van de grondstofprijzen.

Het opgelegde S.A.P. verplicht de regering tot privatiseren van post, telefoon en spoorwegen, domeinen die in elke staat een sociale en maatschappelijke functie hebben, maar eens geprivatiseerd voor de privésector grote winsten opleveren.

De afschaffing van de beperkingen rond in- en uitvoer van kapitaal, ontnemt de staat iedere mogelijkheid tot eigen economisch beleid. Men wordt overgeleverd aan de goede wil en het humeur van de privé oligarchie.

Toch evolueren de industrielanden ook naar een duale samenleving met overvloed voor een minderheid en een dalende welvaart voor grote lagen van de bevolking. In Oost- en Centraal Europa voltrekt zich dit proces momenteel op volle kracht.

Bij ons krijgt het kind een andere naam, niet structurele aanpassingsprogramma's maar herstructureringsprogramma om onze 'welvaart' in de toekomst te verzekeren.

Bij ons zijn de gevolgen niet zo onmenselijk hard als in het zuiden, maar de groep mensen die door de mazen van het sociale vangnet vallen wordt steeds groter: stijgende werkloosheid, duurdere gezondheidszorg, geknabbel aan de lonen, aantasting van de koopkracht. Dit is geen balans waar onze regering trots kan op zijn.

Door de verslechtering van het leefklimaat scheidt men gunstige voorwaarden voor de ontwikkeling van onverdraagzaamheid onder de burgers, en voor de opgang van opvattingen zoals "eigen volk eerst". Dit doet vragen oprijzen over de oprechtheid van bepaalde partijen die zich willen opwerpen als de politieke dam tegen racisme en onverdraagzaamheid, wanneer ze door hun steun en actieve medewerking aan een politiek van sociale afbraak en verarming precies een gunstige voedingsbodem scheppen waarin dergelijk verwerpelijk gedachtengoed kan gedijen.

We stellen vast dat op internationaal vlak een groot offensief aan de gang is om de staat in haar sociaal-economische functie te slopen, en haar alleen maar de repressieve en juridische taken te laten, en het verdelen van aalmoezen aan die burgers die volledig uit de boot zijn gevallen. De grote politieke en economische beleidslijnen zullen in de toekomst door de financie-oligarchieën genomen worden in het belang van hun opdrachtgevers.

Na Kopenhagen meer macht aan de V.N.

In haar rapport maakt de UNDP de suggestie meer macht aan de Verenigde Naties te verlenen door 4 nieuwe instellingen in het leven te roepen: een economische veiligheidsraad, een mondiale centrale bank, een internationaal investeringsfonds en een mondiale autoriteit die tracht monopolievorming te voorkomen.

Wat men in het rapport niet vermeldt is wat men gaat doen met de reeds

bestaande instellingen als de huidige veiligheidsraad, het IMF, de Wereldbank, GATT (in de toekomst: Wereldhandelsorganisatie). Ik zie niet dat deze hun bevoegdheden zullen afstaan daar de belangen dienen van de industriële grootmachten die ze gebruiken om hun hegemonie aan de rest van de wereld op te dringen.

Laten we de moed hebben om te zeggen - zoals Pierre Galand in z'n ontslagbrief uit een Wereldbank-NGO-werkgroep - 'vijftig jaar is genoeg'. De instrumenten waarmee het beleid op de wereld wordt bepaald - VN, IMF, Wereldbank, GATT - hebben alleen maar geleid tot grotere armoede, sociale afbraak, externe en interne brandhaarden, onverdraagzaamheid. Deze instellingen hebben er alleen maar toe bijgedragen dat de rijken rijker worden en de armen armer.

Wat we nodig hebben is een nieuwe sociaal-economische structuur die een beleid bepaalt waarin de mens centraal staat en niet het winstbejag van een minderheid. Een andere uitweg om de menselijke problemen van onze tijd op te lossen is er niet; de bestaande hebben hun onkunde bewezen.

Aangezien we van de huidige regeerders geen enkel initiatief in die richting zien, kunnen we ons de vraag stellen of de conferentie van Kopenhagen een farce wordt. Zal ze gebruikt worden door de 'groten' van de aarde om hun eigen shownummer te verzorgen?

De vredesbeweging in de toekomst

In haar rapport is de UNDP van oordeel dat in de volgende eeuw de veiligheid eerder bedreigd zal worden door het gedrag van miljoenen gewone mensen dan door agressie van staten. Wanneer we weten dat het gedrag van de mens bepaald wordt door z'n maatschappelijk zijn dan ligt er hier een werkterrein. Daarom is het en zal het de taak zijn van de vredesbeweging om in de toekomst nog meer aandacht te schenken aan de sociale problematiek van de samenleving en tegen de maatschappelijke onrechtvaardigheid, die in de meeste gevallen aanleiding geeft tot onverdraagzaamheid en gewelddadige interne en externe conflicten.

De samenwerking tussen vredesbeweging, vakbonden en alle andere sociale organisaties moet in dit perspectief versterkt worden.

A.Uytterhaeghe

Pretenties

Martine, Louise, Marie Aubry, gewezen minister van arbeid in de socialistische regeringen van President Mitterrand en dochter van E.U. commissievoorzitter Jacques Delors, schijnt er inzake democratie zonderlinge principes op na te houden. Lid van de Raad van State... heeft ze, ondanks haar leeftijd (34 jaar) in de nationale administratie en de bedrijfswereld, reeds alle watertjes doorzwommen. Kort geleden richtte ze met veel omhaal een fonds op, "Fondation agir contre l'exclusion" waaraan acht bedrijfsleiders van de grootste maatschappijen uit de ekonomische wereld hun medewerking verlenen. De socialistische volksvertegenwoordiger André Laignel noemde haar de "Dame Patronesse gefinancierd door de patrons".

Ze maakt deel uit van de "bende" - zoals ze zich zelf noemen - van socialistische intellectuelen en gewezen ministers: Elisabeth Guigou, Segolène Royal, Bernard Kouchner (echtgenoot van de T.V.-ster Christine Ockrent) en Dominique Strauss - Kahn (echtgenoot van de andere T.V.-ster Ann Sinclair). Martine, die zich in het verleden in verschillende Franse gewesten kandidaat stelde, heeft bekend gemaakt burgemeester te willen worden van een grote Franse stad. Mevrouw Aubry wil dus om het even waar gearachuteerd worden om haar diensten aan te bieden. De plaatselijke kandidaten moeten er zich maar bij neerleggen. Pierre Mauroy, burgemeester van Rijsel, komt aan Martine's wensen tegemoet en biedt haar de tweede plaats aan op de P.S.-lijst bij de in 1995 te houden gemeenteraadsverkiezingen en geeft haar de verzekering dat ze eerste schepen van Rijsel wordt. En dat noemen ze democratie.

Het witboek van de Europese Unie

Een half jaar geleden werd door Jacques Delors, voorzitter van de Europese Commissie, een witboek voorgesteld voor de tewerkstelling. Bezorgd om de ruim 20 miljoen werklozen en de toenemende armoede in de E.U.-lidstaten was men tot het besluit gekomen dat eindelijk een initiatief moest genomen worden. Zo werd door de premiers van de lidstaten op hun laatste bijeenkomst op het eiland Korfoe (Griekenland) het witboek goedgekeurd over groei, werkgelegenheid en concurrentievermogen waarin elf prioritaire infrastructuurprojecten werden opgenomen. Het gaat hier om hogesnelheidstreinen in Frankrijk, Duitsland, België, Nederland, Italië, Ierland, Griekenland, Spanje

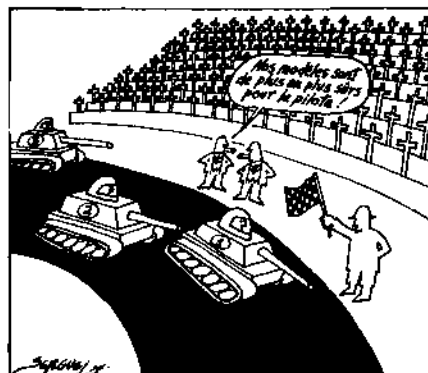
en Portugal, autowegen in verschillende van deze landen en de uitbouw van het vliegveld van Milaan.

Aandacht voor het verkeer is natuurlijk geen slechte zaak, maar was dit wel het hoogst dringend? Het gebruik van de T.G.V.-lijnen blijft toch beperkt tot een miniem deel van de bevolking. Het lijkt me dat een actieve aanpak van de probleemgebieden in de steden, alle Europese steden, toch wel een dringender karakter had. Een ernstige woningbouw zou toegelaten hebben de krottenwijken op te ruimen en het zou terzelfdertijd honderdduizenden mensen een betere woongelegentheid verschaft hebben. Bovendien zou het een belangrijke bijdrage geweest zijn tot het verhogen van de veiligheid in onze steden. De keuze van de E.U. voor de TVG-lijnen, autobanen enz. wijst er op dat ze de noden van de meest beproefde mensen van onze samenleving niet willen kennen en dus ook niet begrijpen. (ads)

Cynisch

In Denemarken kan men voor 10.000 fr. per dag een "vacantie" doorbrengen in het gewezen nazi interneringskamp van Froeslevleyren. In 1944 had de Gestapo 13.000 personen in dit kamp "ondergebracht" en velen lieten er het leven. Het kamp is nu gedeeltelijk omgebouwd als vacatiecentrum voor Duitse toeristen. Cynischer kan het niet.

Bewapening gaat verder

"Onze modellen zijn steeds veiliger voor de piloten"

uit Le Monde

Men heeft het, om de openbare opinie zand in de ogen te strooien, regelmatig over ontwapening maar intussen worden duchtig steeds nieuwe en meer geperfectioneerde wapens geproduceerd. Sinds juni werd in Le Bourget (Parijs) opnieuw het traditioneel salon voor de landwapens gehouden. Vijfhonderdertig exposanten uit achttien landen - voor de eerste maal ook de V.S. - kwamen

Demokratie

Zo pas is bekend geworden dat Leonard Bernstein, de bekend komponist van "West Side Story" die in 1990 overleed, gedurende dertig jaar van nabij gevolgd werd door het Amerikaanse F.B.I. Zijn dossier bevat niet minder dan 666 bladzijden waarvan er 80 met een viltstift werden gecensureerd. Bernstein werd verdacht van kommunistische sympathieën en van anti-Amerikaanse uitspraken te hebben gehouden o.m. met betrekking tot de Amerikaanse oorlog in Viëtnam. Een goede raad. Het F.B.I. zou er goed aan doen ook het "vrijheidsbeeld" in het oog te houden gezien de naam op zich zelf reeds verdacht is...

Ramptoeristen

Het woord is van Louis Toback, "ramptoeristen" noemde hij diegene die een paar maanden geleden naar de overstromde gebieden aan de Maas of IJzer gingen kijken.

Is dit dan ook niet van toepassing op ene Prins Laurent die begin augustus op een woensdag per vliegtuig naar Goma trok om de kampen van de Rwandese vluchtelingen te bezoeken en vrijdag reeds terugkeerde? Het enige verschil met de eerstgenoemden was het feit dat Prins Laurent vergezeld was van de nodige T.V.-camera's...

hun waar aanprijzen.

Men vernam er dat de Europese defensieindustrie goed is voor een zakencijfer van 516 miljard frank waarvan 70 % op rekening komt van Frankrijk, Duitsland en Groot-Brittannië.

Bij deze gelegenheid werd ook het ontwerp van de nieuwe Frans-Duitse gepantserde gevechtswagens voorgesteld die bestemd is voor het Eurocorps waarvan Frankrijk, Duitsland, Spanje en België deel uitmaken. (*)

Frankrijk, Groot-Brittannië en Italië ondertekenden eveneens een intergouvernementeel protocol voor de bouw van een nieuw anti-vliegtuig Fregate dat de naam Horizon, meekreeg. Kostprijs van het goedje bedraagt 420 miljard frank. Duitsland, Spanje en Nederland willen van hun kant een gelijkaardig project uitwerken.

Ondertussen wordt er steeds beweerd dat er geen geld is voor de aanpak van de sociale noden van de bevolking. (ads)

(*) Twee Franse en twee Duitse bedrijven zullen in een gelijke verhouding van 50 % aan de bouw van deze gevechtswagens samenwerken. Zij voorzien over de ganse wereld 50.000 van deze tuigen te kunnen afzetten.

De sociaal-democratie in het paarse verschiet van de bacheloren

Het is een langdurige operatie geworden. Maar de nieuwe Nederlandse regering is er. Het "paarse" kabinet zoals de jongens van het reclamebureau van D66 hebben uitgevonden. Het is een coalitie van de conservatief liberale V.V.D., de pragmatici van D66 en de Partij van de Arbeid. En voor het eerst sinds 80 jaar zonder ministers van de christelijke combinatie, het C.D.A. Een Kabinet, zoals dat in Nederland heet, met Wim Kok als minister-president. Een politieke combinatie overigens die door een groot gedeelte van het Nederlandse volk met zorg wordt bekeken.

Opvallend in deze combinatie is de rol van Wim Kok, die in de vorige regering minister van financiën was. Nadat in eerste instantie een regeringscoalitie zonder het C.D.A. was mislukt, kreeg Kok toch de opdracht om verder te gaan, daarbij nadrukkelijk gepousseerd door het Nederlandse staatshoofd, Koningin Beatrix. Hoewel de achtergrondgesprekken en -contacten vrijwel nooit bekend worden, mag men er wel de conclusie aan verbinden dat de heersende kringen in Nederland nadrukkelijk wensen dat de sociaal-democratie in de regering wordt opgenomen, ongeacht het feit dat de Partij van de Arbeid bij de laatste verkiezing weliswaar 12 zetels in het parlement verloor, maar bij de einds slag de grootste partij bleef.

Want het nieuwe kabinet heeft zich zelf de taak opgelegd om zoveel mogelijk te snoeien in alle sociale verworvenheden van na de tweede wereldoorlog, om, - zoals een vooroorlogse politicus, Hendrik Colijn, het eens verwoordde - zoveel mogelijk te knippen in de franjes van het kapitalisme. En daarbij is om twee gronden de deelname van de P.v.d.A. gewenst. In de eerste plaats om de basis van het verzet dat men verwacht zo smal mogelijk te maken. In de tweede plaats omdat een kabinet onder leiding van de "zoon van een timmerman" en oud-voorzitter van de grootste vakbeweging in Nederland, voor leidinggevende kringen bruikbaar is als vlag op de bezuinigingsdrijf van de nieuwe regering. De grote vraag is echter hoe bruikbaar is Kok daar voor en de tweede vraag is: hoe sociaal bewogen is en was deze man?

Dat hij voortkomt uit een traditioneel sociaal-democratisch arbeidersgezin staat buiten kijf. Na zijn middelbare schoolopleiding studeerde hij bij het opleidingsinstituut 'Nijenrode', dat zijn naam ontleent aan het landgoed 'Nijenrode' in Breukelen bij Utrecht en dat voor de oorlog eigendom was van de grootste kunsthandel van Nederland, Goudstikker, een joodse firma, waarvan de eigenaar in mei 1940 bij zijn vlucht voor de Duitse nazi's verongelukte. Het landgoed werd in de oorlogstijd door Goering c.s. met behulp van Nederlandse handlangers leeggeroofd. Na de

oorlog werden er het internaat en de collegezalen van het opleidingsinstituut gevestigd.

We weten niet wat de reden was dat de timmermanszoon daar kon studeren. Maar een ding staat vast: de keuze voor een studie op 'Nijenrode' is sinds 1947 een politieke keuze. Het instituut is n.l. een product van het touwtrekken o.a. om de z.g. zevende faculteit aan de Universiteit van Amsterdam na de bevrijding. In 1946 vond men in wetenschappelijke kringen dat de opleiding voor diplomaten, topambtenaren en ook topmanagers voor grote ondernemingen gebaseerd moesten zijn op maatschappelijk relevante ontwikkelingen. Voor de nieuwe politicologische faculteit werden toen een aantal professoren benoemd die met de koude oorlog als achtergrond het object werden van een kwalijke politieke heksenjacht. De ondernemers intussen namen geen risico en richtten een eigen opleidingsinstituut op, 'Nijenrode', waar ze managers klaarstoomden die niet verdacht konden worden van maatschappij-critische opvattingen. Ook Wim Kok kreeg bij het verlaten van Nijenrode eerst een baan in het bedrijfsleven, doch dook enige tijd later op als "wetenschappelijk" medewerker van de bouwbond van het N.V.V. en maakte daar snel wat men noemt carrière. Aan het begin van de jaren '80 stapte hij op naar de politiek en werd in de P.v.d.A. voorbestemd als opvolger van Joop den Uyl. In het laatste kabinet van C.D.A. en P.v.d.A. werd hij plaatsvervangend minister-president en minister van financiën. Hij voerde een beleid dat in kringen van de ondernemers veel waardering oogstte.

De fictie van de gelijke kansen

Het beleid van het kabinet Lubbers-Kok werd bij de laatste parlementsverkiezingen in mei j.l. door het Nederlandse volk afgestraft met een ongekende nederlaag. Het C.D.A. verloor 20 zetels en de P.v.d.A. 12 zetels. Het beleid loog er niet om. Nederland heeft meer dan 2 miljoen mensen in de beroepsleeftijd die maatschappelijk uitgerangeerd, leven van de een of andere uitkering. Dat hele systeem van sociale verzekeringen dat

na de oorlog Nederland betrekkelijk uniek maakte, doch waarvan de kosten voor een groot gedeelte door de Nederlandse werknemers zelf worden betaald door middel van premieheffing op het loon, is het voorwerp geworden van een afschuwelijke heksenjacht. Ziekten en invaliden worden met duizenden herkeurd voor denkbeeldig werk waarvan niemand weet dat dit bestaat en dat ook niet kan worden aangeboden en dat menig humorist reden geeft tot cynische grappen. In de provincie Limburg heeft een welzijnswerkster een boekje opgedaan over de wijze waarop alleenstaande vrouwen met zeer jonge kinderen en met de laagste uitkering van de Bijstandswet, gedwongen worden te solliciteren op banen die ze alleen kunnen waarnemen als ze de kinderen alleen thuis laten. Vooral in kleine gemeenten is de opsporing van eventuele inkomsten naast de uitkeringen in handen gegeven van "sociale rechte teams", in de meeste gevallen een soort detectivebureau, die in de hele buurt speuren naar "sociale oplichters". De lonen van de werkers van rijk en gemeenten staan constant onder druk en zijn aanleiding tot voortdurend verzet. Het openbaar vervoer wordt voor vele mensen niet alleen onbetaalbaar maar wordt een onberekenbare chaos. Dat zelfde geldt voor de gezondheids- en ouderenzorg en zelfs de pensioenrechten van de ouderen zijn niet meer veilig. In al deze kringen leeft de angst dat dit beleid in versterkte mate door de nieuwe regering zal worden voortgezet. Hoewel een hele reeks van het te verwachten beleid is omschreven in een soort taal waar je alle kanten mee op kunt, zijn de plannen voor het onderwijs vrij algemeen bekend en wordt vooral de toegang tot het hoger onderwijs vrijwel onmogelijk voor mensen met de lagere inkomens.

In Nederland bestond tot voor enkele jaren de mogelijkheid om vijf jaar of meer over een hogere studie te doen. Voor studie aan de technische hogescholen en sommige faculteiten zoals geneeskunde duurde die studie gemiddeld 7 jaar en men vond die studie duur noodzakelijk. Het vorige kabinet heeft de duur van de studies al teruggebracht

tot 4 jaar. En als de plannen van de nieuwe regering doorgaan dan wordt de studiefinanciering beperkt tot 3 jaar. Wie denkt dat dit alleen een bezuinigingsmaatregel betekent, heeft het mis. Men wil heel het hoger onderwijs optrekken aan het Amerikaanse systeem van een studieduur van 3 jaar met de invoering van een in Nederland onbekende academische graad, de Bachelor. De rector-magnificus van de Amsterdamse Universiteit heeft voor de televisie al verklaard dat dit voor het peil van het onderwijsniveau in Nederland een regelrechte ramp is. Een B.A.-graad in de Verenigde Staten, aldus zijn verklaring, heeft geen hoger niveau dan een afgestudeerde van het huidige Voorbereidend Hoger Onderwijs in Nederland. Het weekblad Vrij Nederland omschreef de intellectueel van de toekomst honend als een bache-lor. Het Nederlands woordenboek Van Dale meldt dat de afkorting van die laagste academische graad in Engeland en Amerika - B.A., synoniem is met de afkorting van het Nederlandse Burgelijk Ambestuur. Erger is dat de toegang tot het hoger onderwijs steeds meer ontoegankelijker wordt voor mensen met een lager inkomen. In het verre verleden hebben sociaal-democraten en zelfs ook de liberalen zich nog wel eens bekommerd om die toegang tot dat hoger onderwijs. Al sinds de jaren '80 is die toegang voor niet rijke mensen weer een moeilijke aangelegenheid. Duizenden afgestudeerden zitten nu reeds met een studieschuld van grote bedragen die ze met rente terug moeten betalen. Met de invoering van de 3-jarige studieduur wordt iedere verdere studie tot in Nederland het gebruikelijke wetenschappelijke peil vrijwel onbetaalbaar. Een bestuurslid van de Technische Hogeschool in Delft verklaarde dat een aantal universiteiten met faculteiten die voor de bedrijven van belang zijn, nog wel kans hebben de nieuwe plannen te overleven. Doch dat een aantal oude, gerenommeerde universiteiten van Nederland, zoals Leiden, Utrecht, Groningen, Amsterdam en Nijmegen, die van oudsher beschikken over een groot aantal faculteiten voor wetenschappen als geschiedenis, sociologie, wijsbegeerte, theologie, astronomie, enz., linea-recta in hun bestaan worden bedreigd.

Uitzichtloos

De nieuwe regering begint met nog een novum. Nog voor zij geformeerd was, stonden b.v. gedupeerden uit het onderwijs al op de stoep om te protesteren. Andere maatschappelijke organisaties zoals de vakbeweging, nemen een afwachtende houding aan.

Maar dat er weinig illusies bestaan, bewijst ook het congres van de Partij van de Arbeid op 20 augustus j.l. Het was meer dan slecht bezocht en Kok kreeg zijn fiat omdat vele kaderleden van die partij zo iets hebben van "wij kunnen er ook niets aan doen". Er valt nauwelijks aan te twijfelen: Kok zelf ziet zijn minister-presidentschap, als het hoogtepunt van zijn politieke carrière. De politieke werkelijkheid is echter geheel anders. Ondanks alle verhullingen en verdriingspraatjes van de reclamejongens, ondergaat ook Nederland al jarenlang de gevolgen van de crisis van het kapitalisme die voor honderdduizenden een permanente crisis betekent en die vooral voor de jeugd verwoestende gevolgen heeft. De tragiek van de regering Kok, "de timmermanszoon", is, dat die krachten in de maatschappij die qua hun achtergrond en basis weerstand zouden moeten bieden aan de kapitalistische verloederding, de kar gaan trekken van hen die voor alles de brandkasten van rijken gevuld willen houden. Het gevaar wordt levensgroot dat de tegenstand die dit beleid wetmatig gaat oproepen, een "oppositie" gaat voeren

die erger is dan de kwaal van nu. Dat is in de eerste plaats het C.D.A. dat op z'n zachtst gesproken geen ander beleid heeft dan dat van Kok nu. Maar er zitten anderen op het vinketouw: de kornuiten van Janmaat, die in feite corrupter zijn dan wie ook.

Het is dit jaar honderd jaar geleden dat in Nederland de Sociaal Democratische Arbeiderspartij werd opgericht. De huidige P.v.d.A. noemt zich de erfgenaam van deze partij. Wie zich nog eens over de oude papieren van 1894 buigt, wordt getroffen door de grote verschillen. Terwijl de toenmalige arbeidersbeweging ideologisch zijn basis had in de strijd tegen het kapitalisme, wordt in de huidige Partij van de Arbeid dat soort zaken als "oude koek" bekeken en wordt het kapitalisme als een eeuwige zuil van de democratie gezien. Voor de zo getroffen werkende bevolking van Nederland blijft meer dan ooit de opgave hun eigen organisaties te versterken en de macht te gebruiken voor een andere politiek. Want dat is de werkelijke relatie met 1894.

Toon Nagtegaal, 22-8-1994

Een ongelijk grote verdeling van de financiële krachten

landen	1982			1992		
	aantal maat- schappijen	zaken - cijfer miljard dollar V.S.	aandeel % in de 200	aantal maat- schappijen	zaken- cijfer miljard V.S. dollar	aandeel % in de 200
V.S.	80	1.302,5	42,8	60	1.720,1	29,3
Japan	35	657,3	21,5	54	2.095,4	35,7
Frankrijk	16	182,6	6,0	23	530,2	9,0
Duitsland	17	207,5	6,8	21	563,0	9,6
G.B.	18	264,7	8,7	14	310,0	5,3
Canada	7	55,1	1,8	1	17,2	0,3
Italië	5	84,5	2,8	5	126,8	2,2
Sub. tot 67	178	2.754,2	90,4	178	5.362,7	91,4
Zwitserland	2	20,4	0,7	8	152,4	2,6
NL.	4	86,4	2,8	5	214,1	3,6
Z.-Korea	1	8,0	0,3	3	44,3	0,8
Brazilië	2	27,4	0,9	2	29,8	0,5
Zweden	1	12,0	0,4	2	28,1	0,5
Spanje	2	21,6	0,7	1	18,6	0,3
België	1	9,2	0,3	1	12,2	0,2
Andere	9	106,4	3,5			
Totaal	200	3.045,6	100	200	5.862,2	100
globaal B.N.P.		12.600			21.900	
aandeel van de 200						
in het globaal BNP		24,2 %			26,8 %	

Verkiezingen, Terrorisme, Politiek

De Europese Verkiezingen

Zoals in de meeste EU-landen was de opkomst in de Ierse Republiek bedroevend, waar amper 44,3 % van de kiezers zich de moeite getroostten hun stem uit te brengen. De belangstelling was het laagst in Dublin, met een onthutsende 37,2 %. Het lijkt geen twijfel, dat de uitslag de ontevredenheid weerspiegelt van de brede massa van de kiezer, vooral onder de werkende klasse en de werklozen, over de prestaties van een regering die veel beloofde maar bitter weinig verwezenlijkte. De wrevel keerde zich vooral tegen de Labour Party, die terugvalt op de helft van haar resultaat in de parlementsverkiezingen van 1992, toen ze haar hoogste score behaalde sinds de oprichting van de Staat. De oorzaak is niet ver te zoeken: in 1992 bouwde haar leider Dick Spring zijn campagne op de belofte van diepgaande veranderingen in het politieke beleid, en energieke actie voor jobcreatie. Toen hij scheep ging met de rechtse Fianna Fail, werd een regeringsprogramma voorgespiegeld dat vele van de essentiële Labour beloften zou bevatten. Daarvan is bitter weinig in huis gekomen, en op tal van punten van wat men hier 'de liberale agenda' noemt, verruimde wetgeving inzake voorlichting m.b.t. en toegang tot zwangerschapsonderbreking, het lichten van de grondwettelijke ban op echtscheiding, e.a. is het Fianna Fail die de toon aangeeft, en de zaken op de lange baan schuift. Dat werd niet in dank aangenomen door de vlottende 'mid-denklasse' kiezers, die Labour's positie opvijselden in 1992, en dit keer zorgden voor een onverwacht succes van de Groenen, de grote overwinnaars, die twee zetels in de wacht sleepten. Fianna Fail kwam er met minder kleerscheuren vanaf, behalve dan weer in Dublin, waar 1/3 van de bevolking en 1/3 van de werklozen leven. Haar basis 'te lande' blijft quasi onaangetast: het agrarisch electoraat weet aan welke kant zijn boterham geboterd is, en de Euro-opkomst ligt daar dichterbij de 50 % marge. Geen kwestie van de kip met de gouden eieren te slachten. De loontrekkenden onderschatten over het algemeen de rol en het potentieel van het Euro-parlement, en zien het leeuwen-aandeel van het Europese manna steevast verdwijnen in de koffers van de grote hereboeren. Christen-democratisch Fine Gael hield stand, maar de rechts-liberale Progressive Democrats, verscheurd door innerlijke twisten, werden weggeveegd. Sinn Fein had kandidaten opgesteld in

alle omschrijvingen, in de hoop het stemmenaantal merklijk op te drijven, in de nasleep van het eindeloze debat over vrede in het Noorden. Dat mocht echter niet baten, met 3 % was de winst 0,7 %.

Aan de linkerkant, verliest Democratic Left nipt de zetel die vóór de scheuring door de Workers' Party was behaald. In Dublin verdubbelde ze haar stemmenaantal in vergelijking met de verkiezingen in 1992, en haar kandidaat in Cork, de tweede grootste stad van de Republiek, behaalde 20 % van de stemmen en maakt een goede kans op een zetel in het Ierse Parlement bij de volgende verkiezingen. Democratic Left had verder reden tot tevredenheid met de verkiezing van haar kandidaat in een tussentijdse verkiezing in Dublin, en zetelwinst in een aantal verkiezingen voor plaatselijke besturen. De jonge partij oordeelt dat ze nu definitief ingeplant is, en haar invloed zich uitbreidt buiten de grote steden. Labour's enige Euro-verkozene, kwam er tegen de zin van de leiding, die haar eigen kandidaat (een TV-journaliste) parachuteerde, en misschien wel precies om die reden. De Labour organisatie in Dublin hield vast aan haar eigen kandidaat, Bernie Malone, en de sympathie stemming heeft ongetwijfeld bijgedragen om haar een biljet voor Straatsburg te bezorgen, tot groot chagrijn van Pat Rabbitte, de Democratic Left kandidaat die op de valreep door Malone werd voorbijgestoken.

Noord-Ierland

Hier was de opkomst met 49 % enigszins beter dan in de Republiek. Zoals verwacht bleef Dominee Paisley (DUP) op kop met 163.246 stemmen (ongewijzigd), gevolgd door John Hume van de nationalistische SDLP met 161.992 en de gematigde Unionist Nicholson, 133.459, die beiden merklijke stemmenwinst boeken. Ze palmde de drie zetels in die aan Ulster zijn toegekend. Sinn Fein behaalde 55.215 stemmen, 9,8 %. Haar beste resultaat was 13,3 % in 1984. In 'Noordelijke' termen gezien kan men de uitslag interpreteren als volgt: Unionisten: 59,6 %, Nationalisten: 38,8 %, diversen, 1,6 %, maar ook: Gematigden, bereid tot praten: 61,2 %, dwarsliggers: Paisley en Sinn Fein/IRA: 38,8 %, met dien verstande dat lang niet alle kiezers van Sinn Fein, en vooral de DUP, 100 % achter de harde lijn staan. Paisley teert op de alienatie van de protestantse werkende klasse, die zich volstrekt ten onrechte in de steek gelaten voelt, en extreem reageert tegen wat ze

ziet als inmenging van Dublin en toegevingen aan het IRA. Het hoeft gezegd dat bepaalde uittalingen en initiatieven, zowel van Dublin als van Londen, bedoeld om Sinn Fein aan de konferentietafel te paaien, niet van aard waren om die indruk te weerleggen. Met als de DUP vindt Sinn Fein haar harde kern van aanhangers in de (katholieke) volksbuurten, waar terugkijken naar het verleden onder het brallen van rebelse bailaden - een algemene nationalistische trek - aanlokkelijker is dan te erkennen feiten dat 25 jaar sektair geweld niets heeft bereikt, behalve meer onnodige grafstenen in de kerkhoven.

Dat een derde van de kiezers achter onverzoenlijke hardschreeuwers en maximalisten staat, scheidt een uiterst explosieve situatie. Zowel DUP als Sinn Fein/IRA lijken echter de grens van hun aantrekkingskracht te hebben bereikt, Paisley is een gevaarlijke kwast, die met zijn "Le Pen" tactieken reeds eerder goede initiatieven in de grond boorde. Gerry Adams van zijn kant blijft verder praten over het "Vredesproces", maar kan zijn partij er niet toe brengen de Downing Street Verklaring bij te treden, en het IRA de laan uit te sturen. Een SF-kongres is gepland voor binnenkort, en zal hopelijk opklaring geven. Tot hier toe lijkt het duidelijk dat de politieke leiding inziet dat er meer te bereiken is op het politieke vlak dan met terrorisme, maar dat een harde kern van geen ophouden wil weten. Dat is niet nieuw binnen de "republikeinse" beweging, het leidde telkens tot scheuringen en bloedvergieten. Geen wonder dat Gerry Adams niet gehaast is.

Terrorisme

Het moorden gaat verder, het is nu werkelijk "oog voor oog, tand voor tand". Onlangs kogelde de splintergroep INLA twee 'protestanten' neer in Belfast, twee dagen later vermoordde het loyalistische UVF zes 'katholieken' die in een dorpspub op TV de wedstrijd Italië-Ierland volgden. Tijdens de begrafenis van één van de INLA slachtoffers vuurde het IRA een granaat af op het begrafenisparcours, een UVF bom onder de wagen van een 'katholiek' werd tijdig ontdekt en onschadelijk gemaakt, en op 1 juli vuurde het IRA granaten af vanuit de parking van een katholieke kerk, waar een huwelijk van gehandicapten aan gang was. Verschillende van de genodigden werden gekwist, waarvan een ernstig. Maar kom, dat is dagelijkse kost, het neemt in de kranten nog nauwelijks meer plaats in dan de rubriek

van gebroken armen en benen. Het akelige is, dat de politie aan beide kanten van de grens de daders kent, maar zonder harde bewijzen kan ze niets doen. Wie waagt het ook om tegen terroristen te getuigen? Na elke bijzonder gruwelijke aanval wordt er dan ook weer even gepraat over internering van gekende subversieven, maar dat werkte in het verleden al als een tweesnijdend zwaard. Het is duidelijk dat het echter niet verder zó kan gaan, de toestand verrot zienderogen. De gematigde opinie stelt haar hoop op spoedige hervatting van besprekingen tussen de verschillende partijen, hopelijk met Paisley's DUP en Sinn Fein inbegrepen.

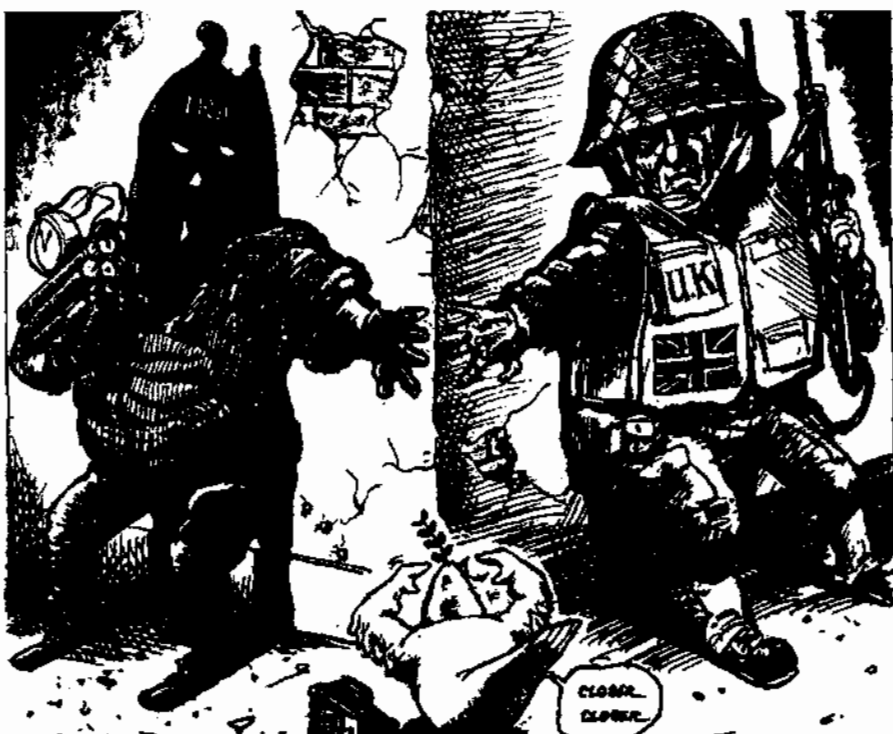
Dat zal slechts mogelijk zijn als Dublin geen te hoge prijs vraagt voor het opgeven van de irredentistische aanspraken op Noord-Ierland, de voorname steen des aanstoots voor de voltalige Unionistische meerderheid, en als Sinn Fein erin slaagt het IRA aan banden te leggen.

Een van de onderliggende oorzaken van het aanslepende konflikt werd onlangs toegelicht in een universitair onderzoek: in Noord-Ierland komt de overweldigende meerderheid van de jeugd nooit in contact met "de anderen": daarvoor zorgt het sektaire karakter van het primair en secundair onderwijsnet. De meeste jongeren hebben hun eerste persoonlijk contact met iemand "van de andere kant" pas aan de universiteit, en dat is uiteraard een minderheid. Pogingen om het onderwijsnet te integreren stootten op verwoed verzet van de kerken. Ze dragen een grote verantwoordelijkheid in het bestendigen van de gettonentaliteit waarop het extremisme teert, en geen zalvende preken, noch "veroordelingen" kunnen dat wegwissen. In het Zuiden bestaat een gelijkaardig probleem: praktisch alle lagere en middelbare scholen worden met staatssteun beheerd door de kerken, en het is zeer moeilijk om een niet-konfessionele school te openen. Zopas ging er een van start in Galway, maar het had zes jaar geduurd voor de initiatiefnemers de ministeriële erkenning bekwamen. De vooruitgang gaat traag, en bergop.

Politiek

Op het zuidelijk politiek vlak, zijn de eerste serieuze problemen voor de Labour Party aan de horizon verschenen. Na de nederlaag in de Euro-verkiezingen en de verkiezing van de dissidente kandidaat in Dublin, komen meer barsten aan het licht.

De Fianna Fail partner heeft handig gebruik gemaakt van de kabinets-solidariteit van haar partner, om zich te ontdoen van een paar verlieslatende staatsbedrijven: Irish Steel in Cork, en

Team Aer Lingus, de onderhoudsmaatschappij van de nationale luchtvaartmaatschappij, in Dublin. De bezetenheid die zich van dit land heeft meester gemaakt sedert de aanloop van de Wereldbeker voetbal was eveneens een gunstige faktor: in de volksbuurten, van onder tot boven bedekt met vlaggen en wimpels, heeft men de laatste paar weken enkel geleefd voor het spektakel in de USA, en het geharrewar over een paar duizend jobs is grotendeels onopgemerkt gebleven. Dat gaat nu wellicht veranderen, sinds de Hollanders het Ierse team hebben verslagen in Orlando. De eerste klappen zijn reeds gevallen voor de Labour-leiding. Twee van de zes Labour-afgevaardigden voor Noord-Dublin, waar Team gevestigd is, stemden met de oppositie, en twee anderen onthielden

zich, over een Regeringsmotie m.b.t. Team Aer Lingus. Ze werden prompt uitgesloten. In Cork, waar het staalbedrijf gesloten wordt, verwacht men felle reacties: het gaat niet alleen om de 550 staalbewerkers, maar ook om een reeks toeleveringsbedrijven, wat het cijfer kan opdrijven tot meer dan 2000, in een stad die reeds met hoge werkloosheid heeft af te rekenen. In sommige buurten zijn 70 tot 80 % van de arbeidskrachten op de dop. Parlement en Ministers gaan nu tot midden oktober met vakantie. Het politieke geheugen van de massa is kort, maar ik zou er eerder om wedden dat de oppositie tegen de heropening van het Parlement met een pak nieuwe bakstenen op de loer zal liggen.

Frans Frison (Dublin)
4 juli 1994

Niet voor kleurlingen...

De Franse Premier Eduard Balladur maakt zich zorgen over het aantal kinderen dat in de Franse families afneemt. Vandaar zijn uitspraak dat "alles moet gedaan worden opdat de vrouwen die dit wensen thuis kunnen blijven om hun kinderen op te voeden". De invoering van een moederloon acht hij onontbeerlijk vanaf drie kinderen om hun de nodige vrijheid te kunnen geven. Dit loon zou voorbehouden zijn aan moeders van Franse nationaliteit want het is de groei van de Franse bevolking die moet verzekerd worden.

Met deze uitspraak komt Balladur dicht bij de standpunten van Jean-Marie Le Pen en tevens bij de ordewoorden van Maarschalk Pétain en zijn fascistisch

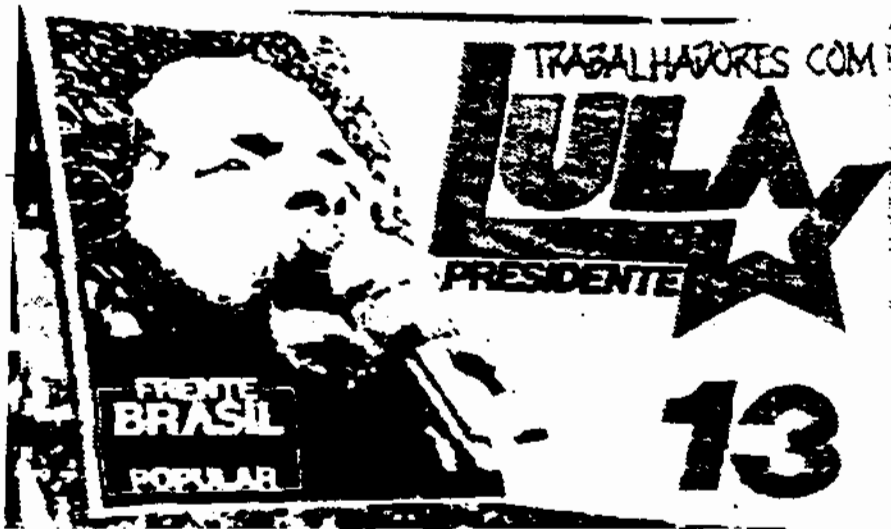
Vichy regime "de familie, de kerk en het vaderland".

Wel voor kleurlingen...

Een T.V.-kijker uit Latijns-Amerika of Azië die naar de Europese kampioenschappen atletiek in Helsinki gekeken heeft moet zich wel afvragen of er uiteindelijk in Europa een zwarte bevolking leeft. Frankrijk won de 4 x 100 meter met ... vier zwarte atleten, won de 4 x 400 meter voor vrouwen met vier zwarte atleten. En zo ging het verder o.a. voor wat Groot-Brittannië betreft. Om de nationale driekleur hoog te houden en het chauvinisme aan te wakkeren komen de zwarten goed van pas. In de andere takken van de samenleving is het een andere zaak.

Brazilië: Waar ellende troef is en schandelijke rijkdom, meer dan waar ook, stinkt!

Onlangs ondernam de journalistenvereniging van Ile-de France (A.J.I.F) met zijn voorzitter Yves Hervaux een studie is dwars door Brazilië. De bedoeling was om de ernstige problemen in verband met drinkwater, afval en transport te bestuderen. In dit reusachtige land, zeventien maal Frankrijk, vindt men naast de meest extreme armoede een onvoorstelbare en brutale rijkdom.

Eén derde van de Brazilianen leeft in totale armoede op vuilnisbelten en vage gronden. Nochtans is Brazilië een rijk land. Het is toch de tiende industriële macht van de wereld. Het land beschikt over goudmijnen. Ook diamant, halfedelstenen en ijzererts worden er gedolven. Onder Amerikaanse licentie konstrueert men auto's, zowel Amerikaanse als Duitse en Japanse en ook vliegtuigen, die van uitstekende kwaliteit zijn. Brazilië voert cacao, koffie en vlees uit.

En toch leven 35 miljoen mensen in de allergrootste miserie. Kinderen slapen op straat in Rio of op de vermaarde stranden. Doodseskaders bestaande uit militairen en politie slachten heel wat kinderen af en dit op vraag van eigenaars en winkeliers. In Bahia gebruikt men kinderen voor de satansmissen, waar ze dan ritueel gedood worden. Om dan nog niet te gewagen van de handel in kinderorganen...

Copacabana is zo wat het centrum van prostitutie en drugs. Ze is ook bekend voor haar luxueuze villa's, voorzien van stevige afsluitingen, gezien de nabij gelegen sloppenwijken.

Hoe kunnen toch luxe en armoede, overvloed en gebrek aan het allernoodzakelijkste, naast elkaar blijven bestaan? Dit is een vraag die de Franse journalisten onmiddellijk stelden. Het werd dan ook

een regelrechte ondervraging over het explosief gevaar in deze helse sociale heksenketel. In dit verband antwoordden de Brazilianen dat het de politiciers zijn

die het land ruïneren. Dit is inderdaad zo, gezien de corruptie er hoogtij viert. Opeenvolgende presidenten werden uit hun ambt ontzet, evenals een honderd tal parlementariërs. Ook gemeentelijk verkozenen en politieagenten van Rio werden beschuldigd van een klandestiene loterij te steunen, de zogenaamde "jogo do bicho" of het bestenspel. In Brazilië zijn dergelijke spelen in principe verboden.

Schulden en inflatie

Maar het zou te simpel zijn om alle kwalen van Brazilië toe te schrijven aan corruptie. Als belangrijkste oorzaak is echter de buitenlandse schuld, de hoogste van de wereld met 100 miljard dollar. De regering tracht een herschikking te bekomen van haar staatsschuld, maar het land staat onder controle van het Internationaal Muntfonds. Dus... En dan de inflatie. In 1993 bedroeg ze

De verkiezingskampagne is gestart

Op 4 oktober zullen 50 miljoen Brazilianen, onder dan 18 jaar verplicht worden te gaan stemmen. Ze zullen dan een president, de afgevaardigden en de gouverneurs kiezen. Luis Inacio de Silva, of gewoonweg Lula, is de kandidaat van de "partij van de Arbeiders". Volgens opiniepeilingen zou hij het zeer goed doen en ruimschoots koploper worden.

Lula is een metaalbewerker en syndicale militant. Hij heeft de steun van de "Socialistische Volkspartij" en andere progressieve partijen, waaronder de "Groenen" met Alfredo Sarkis. Het programma van de "Socialistische Volkspartij" bepaalt zich tot landbouwhervormingen en urbanisatie.

De 9e Nationale Conferentie van Voornoemde partij werd in april gehouden te Brasilia. Er waren meer dan 500 afgevaardigden uit alle landen van de wereld. Wel 70 linkse partijen namen deel aan de debatten over het programma. Jacques Wagner, een afgevaardigde, zei dan ook met reden: "Het belang dat het buitenland hecht aan onze verkiezingen is van het allergrootste gewicht."

We besluiten met een zeer markante uitspraak van Lula: "Zonder radikaal te willen zijn of te overdrijven, moet ik u zeggen dat de derde wereldoorlog al begonnen is. Een stille oorlog, maar daarom niet minder sinister. In plaats dat soldaten sterven, sterven nu kinderen; in plaats van miljoenen gewonden zijn er miljoenen werkloos geworden; en in plaats van de vernietiging van bruggen worden nu scholen, ziekenhuizen, bedrijven en gehele economieën neergehaald.

Het is een oorlog tegen het Latijnsamerikaanse kontinent en de gehele Derde Wereld. Het is een oorlog om de buitenlandse schuld. En het belangrijkste wapen daarbij is de rente. Een wapen dodelijker dan de atoombom, vernietigender dan een laserstraal..." Tot zo ver Lula, de Braziliaanse lijsttrekker.

R.V.N.

2848 % en '94 zou wel eens een recordjaar kunnen worden! De speculatie bloeit daarom op een ongelooflijke manier en dit op alle domeinen.

Brazilië is een land vol contrasten. Een vijftal banken realiseerden winsten die in orde van grootte in de miljarden liggen! De volgende mop doet dan ook de ronde dat het vandaag winstgeverder is een bank te openen dan er een te overvallen!

Geen racisme? Vergeet het maar. De gouverneur van de deelstaat Bahia, die in een weelderige residentie woont, bewaakt van uit toezichtstorens, is een blanke. Daarentegen is zijn dienstpersoneel zwart. Dit is ook het geval met de blanke burgemeester van Rio en zijn staf.

De standen

Op de 150 miljoen inwoners leven er 35 miljoen in onwaardige omstandigheden, maar ook zoveel Brazilianen kennen er amper het einde van hun rijkdom! Ze beschikken dan ook over privé zwembaden, privé stranden en ze verplaatsen zich per vliegtuig, wel dan niet in eigendom. Dit noemt men de georganiseerde maatschappij en dit in tegenstelling met de niet georganiseerde van de "favelas" of de sloppen. Tussen die

hoogste en laagste klasse is er een hele serie van bevolkingslagen, lopende over de bezoldigde arbeider, de bediende, de neringdoener en diegenen die behoren tot de kleine en grote middenklasse.

De levensstandaard van de loon- en salaristrekken is gewoon schandelijk laag en dit tengevolge de op hol geslagen inflatie. Hun bezoldigingen worden niet, te weinig en meestal veel te laat aangepast, als dit al eens gebeurt.

In de sloppenwijken en op de vage gronden zijn er gewoon geen nutsvoorzieningen. De tropische regens maken er dan ook een verschrikkelijke slijkboel van. Alfredo Sarkis, nationaal voorzitter voor de ruimtelijke ordening te Rio die ook verantwoordelijk is voor de politie, de brandweer en de eerste hulp, verklaarde bij monde van zijn adjunkt dat men niet kan doordringen in de sloppenwijken. Daar heersen benden, gewapend met machinegeweren en mitrailletten en die onder het bevel staan van drugtrafikanten.

Stedelijke ontwrichting

Een andere adjunkt, Carlois Laiza, coördinator voor het strategisch plan voor Rio, vond dat aan de bevolking de belangrijkste attributen voor een waardig

burgerschap moeten gegeven worden. Maar hoe? Hij gaf daarop het volgende antwoord: "Een gemakkelijke toegankelijkheid voor de ambulances, de brandweerwagens en de dienstwagens van de sociale diensten verdient prioriteit. Er dient meer ruimte gecreëerd te worden aan coëxistentie door aan de mensen een adres te geven met straat en huisnummer. Reeds 150 miljoen dollar werden gependeed aan dit project!" Tot zo ver Carlos Laiza. Maar wat baten adressen en gemakkelijke toegangswegen, indien de mensen zonder werk blijven? De houding van het stadsbestuur is duidelijk dubbelzinnig.

De 6000 ton afval per dag ontwricht ook de stad. Er werd 25 miljoen dollar geïnvesteerd in een verwerkingseenheid. Jammer genoeg werkt ze maar voor 10 % van haar capaciteit! Gevolg: de afvalbergen blijven maar aangroeien en de sloppenbewoners zoeken er hun eten op! Als dan één van de Franse journalisten opmerkte dat dit zeer onhygiënisch is met alle kwade gevolgen vandien, antwoordde men dat hongertijden nog véél slechter is!

De burgemeester van Rio zegde het onomwonden: "De ontwrichting van Rio neemt catastrofale afmetingen aan!"

René Van Nerum

Guantanamo: Amerikaans machtsmisbruik

Met de beslissing van President Clinton de Cubaanse vluchelingen voortaan niet meer in de Verenigde Staten toe te laten maar ze naar Guantanamo over te brengen is het onontbeerlijk de aandacht te vestigen op alle internationale rechtsbegrippen in bestaande Amerikaanse militaire basissen op Cuba.

Eind van vorige eeuw steunden de Amerikanen het Cubaans verzet tegen de Spaanse kolonisator. Ze speculeerden er op zelf het eiland te kunnen annexeren.

Toen in 1898 hun oorlogsvloot in de haven van Havana gebombardeerd werd verklaarden ze zelf de oorlog aan Spanje. De Amerikaans-Spaanse oorlog eindigde met de verdrijving van Spanje uit Cuba waarbij het land zijn onafhankelijkheid verkreeg in 1902 maar ... onder Amerikaanse voogdij.

In 1903 werd Cuba zelf verplicht een aanhangsel aan zijn grondwet goed te keuren, het zogenaamd Platt amendement, dat de V.S., de toelating verstrekke om op de Cuba tussenbeide te komen

en op Guantanamo, zolang ze dit wensden, over een strategische militaire basis te beschikken.

Toen het Amerikaans protectoraat in 1934 ten einde liep werd deze laatste clause in het akkoord bevestigd. Hierbij werd de nadruk gelegd dat de militaire basis slechts kan verdwijnen na een gemeenschappelijke overeenkomst of bij een unilaterale terugtrekking van de Amerikanen. Aan Cuba werd als huurgeld een bedrag toegewezen van 4.085 dollar. Castro zou dit bedrag na zijn machtsovername eenmaal ontvangen maar sindsdien geweigerd hebben. Guantanamo bevindt zich ten Zuid-Oosten van het eiland, heeft een oppervlakte van 100 vierkante kilometer en een regelmatig bezetting van 2.500 V.S.-militairen met hun vliegtuigen, oorlogsschepen, luisterposten, enz., enz.

Alle bevoorrading voor deze troepen, de Haïtaanse (nu 14.700) en de pas aangevoerde Cubaanse vluchtelingen wordt dagelijks met schepen aangebracht van uit Jacksonville in Florida.

De blijvende Amerikaanse aanwezigheid

op Cuba, het grondgebied van een ander land, is een duidelijke illustratie van een kolonialistische politiek die door de internationale gemeenschap niet kan aanvaard worden.

Het feit dat de V.S. alle mogelijke druk uitoefende op Rusland om zijn troepen uit de Baltische staten weg te trekken maar zelf zijn basis en troepen op Cuba handhaaft getuigt van de hypocritische politiek van de opeenvolgende V.S. presidenten.

Dat de internationale gemeenschap en haar organisaties zoals de V.N. en bijzonder de Westerse regeringen dit afschuwelijk onrecht blijven aanvaarden wijst op hun absolute afhankelijkheid van de V.S.-administratie voor wie de "nieuwe wereldorde" eigenlijk "het recht van de sterkste" betekent.

Het wordt tijd dat diegene die hier niet medeplichtig willen zijn dit ook luid verkondigen.

Het komt er op aan dat de internationale openbare opinie dit aan het Amerikaanse volk en zijn leiders duidelijk maakt.

A.D.S.

Haïti: een gekruisigd land

Er zijn de jongste weken weer veel geruchten over een mogelijke Amerikaanse invasie in Haïti. Sedert 1960 zou dat de vijfde keer zijn dat de U.S.A. troepen stuurt in het gebied van de Caraïben. Het gebeurde al eens in 1961 op Cuba, in de Dominicaanse Republiek in 1965, op Granada in 1983 en in Panama in 1989.

De U.S.A. heeft een rijke traditie inzake invasies. Een twaalftal in totaal. De invasie van Texas liep uit op gewone annexatie van het gebied. In 1898 werd Cuba bezet... Al deze invasies eindigden met de aanstelling van reactionaire regimes of 'bananenrepublieken'.

Met de huidige dreiging van invasie in Haïti zijn er twee nieuwigheden waar te nemen.

Tot nu toe heeft de U.S.A.-regering aan niemand toelating gevraagd voor haar optreden. Deze keer zou dat gebeuren op verzoek van de Verenigde Naties. Telkens een invasie plaats had werd er een rechtse dictator uit de hoed getoverd. Nu zou de invasie gebeuren om de 'crypto-communist' Jean Bertrand Aristide terug de macht te bezorgen. Wie wil dat geloven?

Robert Dole, een der kopstukken van de verkiezingscampagne van Clinton verklaarde: "De huidige terugkeer van Aristide is niet één Amerikaans leven waard". Henry Kissinger had Aristide al afgeschilderd als "een psychopaat die zijn tegenstanders met een autoband vol benzine om de hals laat vermoorden". Voor het Pentagon was Aristide "een marxistisch maniak".

Toen in september 1991 Jean Bertrand Aristide, de enige verkozen president van Haïti, door een staatsgreep werd verdreven, installeerde zich een junta van drie hogere officieren aan het hoofd van het land. Generaal Raoul Cedras, kolonel Joseph Michel François en generaal Philippe Biamby. Het gebeurde met de goedkeuring van de U.S.A. en de Haïtiaanse bisschoppen die ook geen "rode priester uit de bidonvilles" wilden.

Raoul Cedras is adventist, een protestantse stekking, die de paus "het beest van de apocalyps" noemt. Dat nam niet weg dat de pauselijke nuntius Cedras steunde. In het blad "Wereld van Morgen" van februari 1992: "De kerk is hiërarchisch en autoritair. Ze plande mee de staatsgreep en eist inspraak over wie president wordt...". (geciteerd door Soleil Levé, uitgaven van de paters van Scheut)

Kolonel Joseph Michel François, leider van de doodseskaders, en generaal Philippe Biamby zijn beiden goede

leerlingen van de Amerikaanse militaire academie die ook voor de opleiding zorgde van Leopoldo Galtieri (Argentinië), Hugo Banzer (Bolivië), Noriega (Panama) en Roberto d'Aubuisson (El Salvador). Allen stonden of staan op de loonlijst van de C.I.A. en zijn (waren) verbonden met de drugmafia's van Colombië.

Eens Aristide verdreven nam de terreur in Haïti nog toe. De 'tonton macoutes' werden vervangen door de 'attachés'. Vele aanhangers van de vroegere president Papa Doc Duvalier zijn teruggekeerd.

Dit alles had mede voor gevolg dat steeds meer Haïtianen wilden uitwijken. Maar de U.S.A. stuurde hen terug of sluit ze de laatste tijd op in het militaire kamp van Guantanamo op Cuba. Daartegenover worden uitwijkingen uit Cuba als helden binnengehaald.

Die feiten lokten protesten uit van de Noord Amerikaanse zwarten, ook kongresleden, die de Haïti-politiek als racistisch bestempelen. Zij drongen bij Clinton aan de C.I.A. een beetje aan banden te leggen. Maar zelfs een president heeft het moeilijk om tegen de C.I.A. op te treden. Clinton moet echter ook de zwarte kiezers niet te erg voor het hoofd stoten. Bij komende verkiezingen kunnen de zwarten de uitslag ervan sterk beïnvloeden.

Een ander feit speelt eveneens mee. Sedert de interventie in Somalië is de lust voor militaire ingrepen bij de publieke

opinie aan het afnemen. Het Amerikaanse blad 'Newsweek' van 18 juli jongstleden schreef: "Indien de U.S.A. Haïti wil binnenvallen om aan de emigratie uit dat land een einde te stellen, waarom dan niet Mexico binnentrekken?". Inderdaad, de emigratie vanuit Mexico is groter dan deze uit Haïti.

Al deze factoren maken dat de U.S.A.-regering in geen eenvoudige situatie verkeert. Dit verklaart ook de aarzelingen in de Haïti-politiek. Om de minste kleerscheuren op te lopen lijkt het Clinton best het optreden van de U.S.A. te laten doorgaan als initiatief van de Verenigde Naties. Zo zou de maagdelijkheid van het U.S.A.-beleid het best gediend zijn.

Ondanks de stoere taal van de door de junta aangestelde president Jonassaint denken de militairen dat het nog niet zo erg is. De Amerikanen, althans een bepaalde categorie, hebben er belang bij dat de situatie blijft zoals ze is. Heel wat Noord Amerikaanse bedrijven hebben op Haïti assemblage-fabriekjes waar aan slavenloon wordt gewerkt en waar de militaire junta er voor zorgt dat er geen belastingen moeten betaald worden. Met een terugkeer van Aristide zou dat wel kunnen veranderen. Heeft Aristide al niet eens het minimumloon van 45 frank tot 75 frank per dag willen optrekken?

Natuurlijk, zoals het nu gaat op Haïti van het ook niet verder. De toekomst is echter onzeker. Men mag niet uit het oog verliezen dat Aristide geen partij had. Hij steunde zich op basisgroepen die de "Lavallas volksbeweging" werd genoemd. Die beweging had echter geen traditie van zelfstandig optreden. Het werd afwachten tot Aristide alle problemen zou oplossen. Verwonderlijk was of is dat niet, in een land waar niet de minste democratische traditie bestaat.

Haïti's toekomst hangt voorlopig verder af van de goodwill van de U.S.A.. Alleen de buitenlandse handel is voor 80% op de U.S.A. afgestemd. De Haïtiaanse burgerij, op enkele individuen na, heeft geen nationale verankering. Haar wezen wees is op Washington afgestemd. Dit alles maakt de directe toekomst van dit eiland zo onzeker.

A. De Coninck
07.08.94

Hoe democratisch is het Internationaal Muntfonds

In Vrede van november 1992 heeft Wouter De Raes een historische schets gemaakt van het I.M.F. en haar impact op het economische gebeuren over de wereld.

Meer en meer zijn het I.M.F. en de Wereldbank de instrumenten waarmee de industriële grootmachten, en in hun schaduw de financiële en industriële groepen, de ganse wereldbevolking aan zich onderwerpen.

Men kan zich terecht de vraag stellen hoe democratisch deze beide instellingen functioneren, als men weet dat voor belangrijke beslissingen een quorum van 85% van de stemmen nodig is.

Teneinde u toe te laten een duidelijker beeld te krijgen van de democratische besluitvorming in het beheercomité geven we de stemverdeling.

Eerst moeten we toch meedelen dat de vijf belangrijkste industrielanden automatisch een zetel bezetten in de leiding. Voor de andere moet in iedere groep gekozen worden, zo bezet België een zetel in de raad waar ze 10 landen vertegenwoordigt.

I.M.F. Stemverdeling in Uitvoerend directorium (30.4.93)

De vijf groten bezitten samen 38,9% van het aantal stemmen, verdeeld als volgt: VS 17,82%, Duitsland 5,55%, Japan 5,55%, Frankrijk 4,99%, Groot-Brittannië 4,99%.

Gekozen leden in de directieraad

Groep 1: België vertegenwoordigt 10 landen met een aandeel in de stemmen van 5,09%. Daarvan heeft België 2,098% en Oostenrijk 0,81%.

Groep 2: Nederland vertegenwoordigt 9 landen met een aandeel van 4,64% van de stemmen, daarvan heeft Nederland 2,32% en Israël 0,463%.

Groep 3: Mexico / Venezuela, vertegenwoordigt 8 landen met een aandeel van 4,31%, waarbij Spanje 1,314%, Mexico 1,19% en Venezuela 1,32% heeft.

Groep 4: Italië vertegenwoordigt 6 landen met een aandeel van 4,03% van de stemmen. Italië heeft hier 3,1%, Griekenland 0,41% en Portugal 0,39%.

Groep 5: Canada vertegenwoordigt 12 landen die voor 3,72% van de stemmen staan, met Canada 2,912% en Ierland 0,368%.

Groep 6: IJsland vertegenwoordigt 8 landen met 3,47% van het stemmen-aantal, waarvan Denemarken 0,04% heeft, Noorwegen 0,757% en Zweden 1,098%.

Groep 7: Saoedi Arabië is het enige lid van deze groep en heeft 3,46% als aandeel in de stemmen.

Groep 8: Australië vertegenwoordigt 12 landen die 3,28% van de stemmen voor hun rekening nemen. Australië staat voor 1,58%, Zuid-Korea voor 0,553% en Nieuw-Zeeland voor 0,452%.

Groep 9: Egypte als vertegenwoordiger van 13 landen met 3,10% van de stemmen. Hierbij heeft Egypte 0,471%, Koeweit 0,683%, Verenigde Arabische Emiraten 0,279% en Bahrein 0,072%.

Groep 10 wordt gevormd door Rusland alleen met een aandeel in de stemmen

Vaste zetels	BIRD Internationale Bank Heropbouw & Ontwikkeling		IDA Internationaal Ontwikkelings- en Bijstandsfonds	
	Totaal aantal stemmen	% van het totaal	Totaal aantal stemmen	% van het totaal
Verenigde Staten	243.359	17,46 %	1.422.274	16,26 %
Japan	94.020	6,74 %	900.671	10,29 %
Duitsland	72.649	5,21 %	609.771	6,97 %
Frankrijk	69.647	5,0 %	356.294	4,07 %
Groot-Brittannië	69.647	5,0 %	469.316	5,36 %
Totaal	549.322	39,41 %	3.758.326	42,95 %

van 2,91%.

Groep 11: Zwitserland vertegenwoordigt 6 landen met 2,71% van de stemmen. Zwitserland zelf heeft 1,674%.

Groep 12: Indonesië vertegenwoordigt 10 landen die 2,70% van de stemmen totaliseren. Indonesië heeft daarbij 1,02%, Thailand 0,402%, Singapore 0,256%.

Groep 13 is Iran met zes andere landen en 2,65% als stemmen-aandeel, Iran heeft daarbij 0,753% en Pakistan 0,524%.

Groep 14: Brazilië vertegenwoordigt 9 landen. De groep heeft 2,61% van het stemmen-aantal, Brazilië alleen 1,472%.

Groep 15: Indië vertegenwoordigt 4 landen en staat voor 2,59% van de stemmen, met daarbij 2,069% voor Indië alleen.

Groep 16: Zambië vertegenwoordigt 19 landen (Afrikaanse landen beneden de Sahara) en totaliseert 2,54% van de stemmen, hierbij heeft Nigeria 0,867%.

Groep 17: is China alleen met 2,29%.

Groep 18: Argentinië vertegenwoordigt 6 landen met een aandeel van 2,15%. Argentinië heeft dan 1,05% en Chili 0,434%.

Groep 19: Kaap-Verdië is vertegenwoordiger voor 24 landen met 1,55% van de stemmen. Hierbij heeft Zaïre 0,212%, Ivoorkust 0,176% en Senegal 0,096% van de stemmen.

G7

Kijken we even nader naar het gewicht

dat de groep van de zeven rijkste industrielanden bezit in de schoot van het I.M.F., en haar mogelijkheden dus om haar politieke en economische lijn aan de rest van de wereld op te leggen USA 17,82%, Japan 5,55%, Duitsland 5,55%, Frankrijk 4,99%, Groot-Brittannië 4,99% Italië 3,1% en Canada 2,91%. Totaal van de G-7 komt dus op 44,91% van het stemmen-aantal.

De Europese Unie

De twaalf halen 25,65% van de stemmen in de leiding van het I.M.F., als volgt verdeeld: Duitsland 5,55%, Frankrijk 4,99%, Groot-Brittannië 4,99%, Italië 3,1%, Nederland 2,32%, België 2,09%, Spanje 1,31%, Griekenland 0,41%, Portugal 0,39%, Ierland 0,36%, Luxemburg 0,10%, Denemarken 0,04%.

Na de uitbreiding van de Europese Unie met Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Finland groeit het gewicht tot 29,50%.

De optelsom van een grotere waaiar sterke Westerse industriestaten brengt ons op 58% van de stemmen in de directieraad. Dus zonder rekening te houden met de opkomende Aziatische tijgers (Taiwan, Thailand, Zuid-Korea...) of met bepaalde Zuidamerikaanse 'groten', en ook zonder de olierijke golfstaten, of enig Midden- of Oosteuropes land.

A. Uytterhaeghe

Europa, democratie versus concurrentie

Deze tekst is een neerslag van de uiteenzetting van Gérard de Sélys, journalist RTBF, op het internationaal colloquium Noordzee, Vredeszee in Oostende op 15 mei.

De Europese commissie blijkt erg bezorgd om de jeugd uit te leggen wat ze doet. Daartoe beschikt ze over wat ik zou durven noemen een propagandaafdeling, de Algemene Directie nr. 10. Deze DG10 geeft elk jaar miljoenen folders uit die ze in de scholen laat verspreiden. Een van deze folders gaat onder de titel "de sociale uitdaging" en begint met de volgende zin: *De Europese Gemeenschap wil vier fundamentele vrijheden bewerkstelligen: het vrije verkeer van goederen, het vrije verkeer van diensten, het vrije verkeer van kapitaal, en het vrije verkeer van personen.* Toen ik op school zat leerde men mij dat een fundamentele vrijheid de gewetensvrijheid was, vrijheid van vergaderen, vrijheid van publiceren, maar niet de vrijheid om kapitaal te laten circuleren. Dat zijn dus de waarden die de Commissie aan de jongeren leert.

Euroleger

Het verdrag van Maastricht in het hoofdstuk over de Europese defensie, over het Europees leger dat al bestaat onder de vorm van het Eurocorps en waarvan België deel uitmaakt, het artikel J dus specificiert de missie van dit leger. J 1 heeft als doelstelling het vrijwaren van de gemeenschappelijke waarden en fundamentele belangen van Europa. Alle grondwetten van rechtsstaten geven hun leger een opdracht van verdediging van het grondgebied, zelfs het charter van de NAVO spreekt over de bescherming van het grondgebied van de lidstaten en van niks anders. Nooit wordt over waarden en fundamentele belangen gesproken. Omdat deze overal ter wereld kunnen verdedigd moeten worden, niet enkel op het nationale grondgebied. Maastricht breekt dus met de traditie van haar eigen constitutionalistische lidstaten.

Leggen we nu even de band met wat de Europese Commissie fundamentele waarden noemt en het Europees leger dat vandaag reeds als opdracht heeft de verdediging van het vrije verkeer van goederen en kapitalen. Beelden we ons even in, met slechts een kleine overdrijving nu de heer Berlusconi eerste minister is geworden in Italië, dat iemand uit de nabijheid van Jean-Marie Le Pen, of van de heer Berlusconi voorzitter wordt van de Europese Commissie. Welke waarden zal het Europese leger verdedigen? Zijn het de waarden waarop u en ik onze akties laten steu-

nen? Ik denk het niet.

Maastricht geeft dus aan het (toekomstig) Euroleger de opdracht om waar ook ter wereld fundamentele waarden te gaan verdedigen. Hitler had geen grondwet, maar z'n leger had dezelfde opdracht, de nazi-waarden verdedigen. En we hebben gezien dat hij ze niet alleen in Duitsland heeft verdedigd.

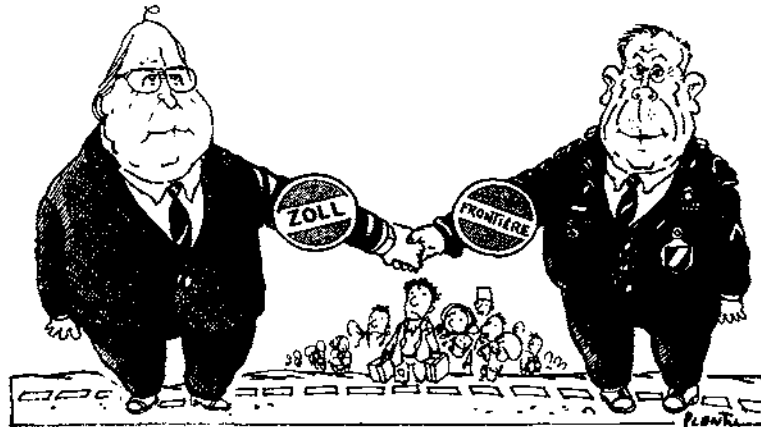
Convergentienormen

Het verdrag van Maastricht stipuleert ook dat als een land dat lid is van de Europese Unie ooit de gemeenschappelijke munt wil gebruiken, de ECU, moet voldoen aan een aantal economische vereisten, de fameuze convergentienormen. Het overheidsdeficit mag de

grootste tekorten, en Luxemburg de kleinste. Als het waar is dat om dezelfde munt te mogen gebruiken men aan dezelfde economische normen moet voldoen dan zouden Luxemburg en België al lang in oorlog moeten zijn, en dat is niet het geval.

Twee Europa's

Om deze redenering verder te zetten, heb ik me afgevraagd wat er naast de anti-sociale doelstellingen van deze convergentienormen de eigenlijke betekenis kon zijn. En ik kwam tot de slotsom dat Noord-Italië, Lombardië, min of meer aan deze normen voldoet. Zuid-Italië daarentegen in het geheel niet. In Noord-België, indien het budgettair zou wor-

3 % van het Bruto Intern Product niet overschrijden. Of geen schuld die meer is dan 60 % van dit BIP. België zit om en bij de 7 % als overheidstekort, en overschrijdt 120 % wat haar schulden betreft. België schiet dus behoorlijk tekort tegenover deze convergentienormen. En zal dus een speciale inspanning moeten leveren om haar schuldenberg te verkleinen en haar deficit. Het Globaal Plan van dhr. Dehaene gaat in deze richting. Maar zover ik weet heeft zich niemand verbaasd over de dwingendheid van deze normen. Sommigen dachten dat het een middel was om in Europa, of althans in de Europese Unie, de fameuze Structurele Aanpassingsprogramma's die het IMF de Derde Wereld oplegt. En dat is zo. Maar deze opmerking volstaat niet.

Ik vraag me af hoe belangrijk het is om dezelfde munt te gebruiken. Hoe komt het dat twee landen met eenzelfde munt, België en Luxemburg dan zo kunnen verschillen? België is het land met een van de zwaarste schuldengraden en de

den losgekoppeld van het zuiden zou er ook niet ver van af liggen. Ook in Frankrijk zijn er rijke zones, zoals het bekken van Parijs bijvoorbeeld, Lyon, maar er zijn daarnaast arme regio's. Hetzelfde geldt voor Duitsland, voor Groot-Brittannië. En u weet dat het Vlaams Blok, en de Lego Lombardieisen dat hun regio zich afscheidt of zelfstandig wordt, ook op monetair vlak. Maastricht met de dwingende convergentienormen rolt dus de loper uit voor dergelijke partijen. Ik denk niet dat dit toeval is. Ik denk niet dat deze Europese grondwet die Europa opdeelt in arme en rijke zones per toeval is tot stand gekomen. We weten dat er sommigen in de Bundesbank dromen van een Europa in twee snelheden. Een rijk Europa dat het arme Europa aan de kant laat staan. Lombardië heeft dezelfde munt als het arme zuiden, men kan dus enigszins stellen dat Lombardië de munt van het zuiden ondersteunt. Vlaanderen ondersteunt de frank, mocht die alleen van Franstalig België afhangen dan zou hij

van z'n pluimen verliezen. Er is dus een automatische monetaire solidariteit tussen de rijke en arme gebieden van een land. Als deze regio's op monetair vlak van mekaar zouden zijn gescheiden, - stellen we ons even voor dat over 10 jaar Vlaanderen apart, en Lombardië apart de ECU gebruiken - dan krijgen we het Europa van de twee snelheden, dan krijgen we het Europa dat de fascist en neo-fascisten willen.

Nomenclatura

Men kan verbaasd zijn over deze stelling, en over dergelijke objectieven vanwege de Europese commissie en de leiders van de lidstaten, geflankeerd door de leiders van de grote multinationals. Maar ze willen duidelijk een algemene deregulering van de arbeid. Deze heren kennen mekaar. Sommigen van hen komen in ministeries, of in de Europese commissie, en worden nadien leidende politici, of topman van het patronaat. Ik denk hier bijvoorbeeld aan Etienne Davignon. Hij begon op het ministerie van buitenlandse zaken van Paul Henri Spaak, werd dan Europees commissaris leidt en nu de grootste holding van België, de Société Générale.

Uit het samenspel van dergelijke heren komen de Maastrichtvoorstellen, die volledig overeenstemmen met wat de Europese groot-industriëlen willen. De ronde tafel van de Europese industrie publiceert regelmatig brochures die ze naar de leidende Europese politici stuurt. De recentste van deze brochures heten b.v. 'de crisis overwinnen' (december '93), en 'de arbeidsmarkt in Europa' (november '93). Hierin zegt het Europees patronaat, en voor België is dat dan André Leysen van Gevaert, Yves Boël van Sofina, François Cornelis van Petrofina, Etienne Davignon van de Generale, en Daniel Jansens van Solvay dat de arbeid volledig gedereguleerd moet worden. Deze patronen die niet alleen nauwe banden hebben met hun eigen regering, maar eveneens met de Europese commissie, tekenen de Europese politiek, zoals Maastricht, uit. Bovendien voorzien ze in het kader van de algemene privatisering die ze eisen, een veralgemeende armoede in Europa, en dat het sociale vangnet niet langer door de staat wordt gedragen maar door de kerken. Dat staat te lezen in de hierboven geciteerde brochures. U ziet waarheen men ons wil leiden.

De jaren dertig

De sociale vernietiging die door Maastricht wordt voorbereid, of door een aantal Europese directieven toont frappante gelijkenissen met de maatregelen die in Duitsland werden genomen in de jaren

twintig en dertig. De werkloosheid was er van 8,8 % in 1927 gestegen naar 44 % in 1932. De productiecapaciteit van Duitsland werd slechts op 41 % gebruikt in '32. De arbeiders moeten tot 14 u. per dag werken. De productiviteit per arbeider per uur stijgt met 16 %. De reële netto-lonen dalen met 36 % tussen 1927 en '36. (Bij Sabena daalden de lonen met 25 % in 10 jaar.) In 1929 krijgen de Duitse bankiers en industriëlen een belastingvermindering van 1,37 miljard mark. (In België is dit 650 miljard BF per jaar, maar de indirecte belastingen op de producten voor basisbehoeften verhogen met 2 miljard F.) Op 3 oktober 1929 stemt het Duits parlement een vermindering of afschaffing van de werkloosheidsuitkeringen voor 1,2 miljoen werklozen. Het aantal uitsluitingen verhoogt van 500.000 in 1929 naar meer dan 1 miljoen in 1930. Januari 1930 krijgen 80 % van de werklozen een uitkering, in december 30 is dat nog slechts 57 %. De regering Brüning die in maart 30 aan de macht kwam werkt aan de gezondmaking van de staatsfinanciën (een term die we nog gehoord hebben) met als voornaamste doelstelling: belastingverhoging met een half miljard mark, het budget voor de werkloosheidsuitkering daalt met 1 %, een urgentietaks van 4 % op de lonen van ambtenaren en bdienden. De ziekteverzekering wordt met 300 miljoen mark geamputeerd, sommige taksen op basislevensmiddelen gaan met 600 % omhoog. In november 1931 stipuleert de vierde urgentieverordening van de regering Brüning een loonsvermindering van 10 à 15 %, het intrekken van de bestaande collectieve arbeidsovereenkomsten (wat het Europees patronaat nu ook vraagt), een loonnivellering naar het peil van januari 1927, de opheffing van het stakingsrecht, de vermindering van de uitkeringen, verhoging van de sociale bijdragen, het uitstellen van de sociale verkiezingen met 1 jaar, het afkondigen van de uitzonderingstoestand.

Ik weet niet of ik stupied ben, maar ik zie duidelijke analogie tussen die periode die de tweede WO heeft voortgebracht en onze tijd.

Fundament

Toen ik tot de vaststelling kwam dat in verband met Europa niet alles overeenstemde met wat men daarover zei, vroeg ik me af of er een verglijding was geweest, een afleiden, verrotting eventueel. Maar ik ontdekte dat dit niet het geval was. Het verdrag van Rome in 1957 geeft aan de toenmalige Europese Gemeenschap de essentiële doelstelling de constante verbetering van de levensomstandigheden en arbeidsomstandig-

heden van de volkeren van Europa. Maastricht heeft als objectief een verbetering gebaseerd op de concurrentiekracht van de Europese ondernemingen. Iets minder hypokrisie in elk geval. Want reeds in 1957 was het doel van de EG NIET de constante verbetering van levens- en werkomstandigheden. Reeds bij de oprichting van de EGKS in 1951 was het niet de bedoeling zoals Jean Monet, of Paul Henri Spaak het zegden om de vrede te bewerkstelligen maar wel om zaken te doen.

Een korte uitleg (prof. Dumoulin van UCL doet onderzoek op de oorsprong van de Europese 'gedachte' en vond bij vorsers in de Amerikaanse archieven materiaal om het volgende beeld te kunnen maken).

De Noord Amerikaanse regering van Truman stelde vast dat na de oorlog de industriële capaciteit van het Duitse Ruhrgebied nog op 85% lag van haar vooroorlogs niveau, tegenover België of Frankrijk die slechts op 70 % productiecapaciteit lagen. Tevens herinnerde ze zich dat er in de jaren twintig stevig was geïnvesteerd in het Ruhrgebied door VS-financiers. Terwijl deze Duitse zone niet onder VS-controle stond, maar onder Brits gezag.

Eerst werd London onder druk gezet om deze zone samen te beheren, vandaar de naam bi-zone. Aldus kon de VS de hand leggen op de productie van het industrie-apparaat in de Ruhr: met name kolen en staal. In de na-oorlogse periode had ieder land een aantal douanebarrières opgericht om z'n eigen industrie te beschermen. De Amerikaanse steenkool uit het Ruhrgebied kon dus België niet binnen. Truman gooide het op een akkoord met Spaak, Schuman, de Gaspéry rond het Marshall-plan (leningen tegen lage rente en op lange termijn) tegenover het openstellen van de grenzen. Ondanks de zware tegenkanting van het eigen patronaat en de eigen arbeiders, zoals bijvoorbeeld het kolenpatronaat in België. De eerste Europese Gemeenschap, die van kolen en staal, werd dus niet opgericht om te vrede te bevorderen zoals de 'vaders' van Europa beweerden, maar opdat de productie uit het Ruhrgebied, dat in handen was van Noord Amerikaans kapitaal, vrij in Europa zou kunnen circuleren. Dit zijn de zeer prozaische redenen voor het ontstaan van de eerste Europese Gemeenschap.

Het discours was dus vals. En maakte misbruik van de werkelijke wil van de Europese volkeren om in vrede te leven. Vandaag is dit discours minder vals nl. met het artikel J1 van Maastricht.

Congresseren voor de vrede

Berlijn (DDR), 24 juni 1969. - Op het broeiig hete plein voor de Sporthuise hangen de vlaggen van de landen, die deelnemen aan het Wereldvredecongres, slap neer, want het zwoele briesje, dat de poëtische pruiken zo vaak een geschikt tegenrijm aan de hand heeft gedaan voor het aanbiddelijke Liesje, blijft aan de oostelijker Müggelsee voorbehouden. Binnen, in de grote zaal, wordt de plenaire slotzitting door 1.100 afgevaardigden uit 101 verschillende landen bijgewoond.

Duizendhonderd bezwete bruine, zwarte, gele en blanke gezichten. Duizendhonderd doordrenkte boer-noesen, sarongs, soetanes, confectiepakken, jurken... Alleen de Vietnamezen schijnen niet te transpireren, waarschijnlijk omdat ze al voor hetere vuren hebben gestaan. Kleine, zachte, vriendelijke, bescheiden, koffieverkeerdekleurige broeders uit de verkoolde wouden, uit de Aziatische Hel. Ik moet aan een vers van Allen Ginsberg denken: "Arkduif met een tak van de Dood", en aan het andere vers van hem: "zoals wij de Chinese Engel van onze deur hebben verdreven zal hij ons verdrijven van de Gouden Deur van de toekomst", en ik moet ook denken aan een (alweer) nieuwe roman over Vietnam die in de etalage van een boekhandel in de

Friedrichstrasse lag: "Trotz Taifun wächst des Bambus". Ik luister naar Mevrouw Binh, in wier woorden de tyfoon voortraast, en in de pauze hoor ik in de wandelgang een van de andere leden van de Vietnamese delegatie, die enkele dagen tevoren nog aan de Parijse conferentietafel zat (hoe heet hij ook weer? Dan Van Dong Trong...? wie houdt ze uit elkaar?), met rustige ironie het portret van Cabot Lodge maken "de aristokraat van Boston" (sic), die tijdens de palavers in de Franse hoofdstad veinst te zitten slapen, maar bij het geringste onraad de oren spitst. De diplomaten sluimeren, maar de napalmfabrikanten zijn klaarwakker.

En dan verschijnt, na de pauze, een Brits afgevaardigde op het kathedraal om de vergadering mededeling te doen van het feit, dat zo pas een schip van Farben IG (je weet wel, die heren die Hitler van Zyklon-B-gas voorzagen om het lijden van de joden endgültig te verzachten) in de Rijn een lading vloeibaar gifgas had "verloren" en dat deze bijdrage van Kissinger tot de oorlogsindustrie de uitroeiing van een groot deel van de vissen, tot in Nederland toe, voor gevolg had. Je zit daar en je kijkt om je heen, naar de grijze gebrilde Argentijnse dichter Varello, naar de kwieke (eveneens gebrilde) Giorgio La Pira (ex-

burgemeester van Florence en voorzitter van de Wereldfederatie van Zustersteden), naar dominee Niemöller, en wie zit daar nog meer in dienst van de vrede, en je ziet niets anders dan verslagen gezichten. Zelfs onze Isabelle Blum, temidden van de begonia's op de eretribune, verliest er haar onweerstaanbare glimlach bij.

Je zit daar als een vredeslam onder de vredeschapen, en daarbuiten, hulen de wolven, vlak achter de Muur. De simultaanvertaler ratelt onverstaanbaar voort aan je oor en de "arkduif met een tak van de dood" wordt opeens "een arend met boordkanonnen". Romesj Chandra spreekt het slotwoord uit, en de moedeloosheid wijkt voor grimmige vastberadenheid.

Totdat je thuiskomt en de kranten doorbladert en de radio en de televisie aanzet: geen woord over de Berlijnse Wereldvredebijeenkomst. Wel een uitvoerig verslag over... een international congres van Esperantisten. Zou de sluimerende "aristokraat van Boston" er erelid van zijn? Tja je vraagt je af: wat hebben wij ginder gedaan? En: is de vrede niet ook een Belgische aangelegenheid?... Shall we overcome?

Ward Ruysliack
september 1969

Eeuwige Dromen

Met droefheid is mijn hart doorweven
Ik zocht en wou wat vriendschap geven
Doch alleen herinnering is gebleven.
Bestaan er dan wel vrienden voor het leven?

Ieder aards verlangen doet eens pijn
Omdat mensen doen alsof ze allen
vreemden voor elkander zijn.

Gedreven door nijd en winstbejag
hebben ze zelfs niet eens de tijd
om op straat te zeggen "goeiendag".

Josef Vandromme

Tweedehandsklederbeurs

De tweedehandsklederbeurs, ingericht ten voordele van het tijdschrift VREDE zal plaats hebben vanaf zaterdag 22 oktober (van 10 tot 17 uur), vrijdag 28 oktober (iedere dag van 14 tot 17 uur) in de zaal van VREDE, Knokkestraat 44, Gent.

Mogen we aan de vrienden, die nog over tweedehandsklederen beschikken, vragen ons deze in de komende weken te willen bezorgen. Deze kunnen afgegeven worden in het sekretariaat tijdens de kantooruren. Men kan ook bellen op nr. (09) 221 18 39, Knokkestraat 44, 9000 Gent. Hartelijk dank bij voorbaat.

Personalia

Onze gelukwensen aan:

- * Hilde en Jaak Perquy bij de geboorte van Ansgar.
- * Erika Eeckhout en Johan Van Hoecke bij de geboorte van Tiemen.

Onze blijken van innige deelneming bij het overlijden van:

- * Benoit Schockaert uit Aalst aan zijn echtgenote, kinderen en kleinkinderen.
- * Camilla van de Velde uit Pollare aan dochter en schoonzoon Marie-Louise en Michel Vanderborght.

Vredesfonds - juni-juli

V.P. Boechout 900; M.F. Berchem 400; V. Pollare 400; P.V. Maldegem 400; L.V. Gent 1.000; A.D.S. Oostende 200; F.D. Zedelgem 200; W.D. Brugge 500; E.L. Oostende 200; V.S. Leuven 400; W.D.R. 's Gravenwezel 500; C.D.S. Aalst 200; R.V. Ranst 200; L.V. Asse 200; C.V. St.-Niklaas 200; G. R. Kontich 400; E.D. Veldegem 200; Th - H. A'pen 600; A.D.B. Oostende 100; L.M. Drongen 1.000; M.C. Bredene 200; D.R. Westende 500; J.V.C. Antwerpen 200; R.N. Keerbergen 500; E. Mechelen 200; J.D.L. Aalst 200; M.Th. D. De Pinte 400; U.C. Torhout 200; L.B. Waregem 400; E.M. Gent 200; W.W. Kortrijk 200; C.D.S. Gent 200; M.V. Gent 200; M. Th. Uccle 400; J.E. Gent 100; E.D.B. Brugge 200; A.C. Mariakerke 400; L.V. Antwerpen 400; M.T. Zwalm 1.000; K.D. Asse 1.000; Y.G. Hoevenen 200; B.P. Oostende 400; A.L. Gent 200; S.L. Gent 200 B. St.-Amandsberg 400; D.G. St.-Martens-Latem 400; F.V.V. Gent 100; F.D. Oostduinkerke 200; M.D. Gentbrugge 200; A.M. Brussel 400; W.W. Ruiselede 1.000; J.C. Zoersel 200; F.Z. Bornem 200; H.V.S. Oostende 200; G.V.H. Berchem 1.000; R.M. Oostende 300; L.B. Wilrijk 200; J.G. Nieuwerkerken 200; J.D.S. Luik 200; G.D.B. Oostende 200.

Totaal steun juni - juli 1994 = 22.100 fr.
Met onze oprechte dank aan alle vrienden.
Steunbijdragen kunnen gestort worden op
Prk. 000-0956015-80 Vrede - 9000 Gent.

De last van het verleden

Günter Deckert, voorzitter van de extreem rechtse Duitse N.P.D., is een onverbeterlijke racist.

Zo ontkent hij de realiteit van de holocaust en het bestaan van de concentratiekampen en de gaskamers onder het nazi regime. "Technisch" onuitvoerbaar, zegt hij.

Voor zijn racistische standpunten verscheen Deckert voor de rechtbank van Mannheim waar hij tot een jaar cel werd veroordeeld. Maar... de rechters pasten er een mouw aan en wijzigden de straf tot één jaar voorwaardelijk. Deze uitspraak werd bovendien vergezeld door de gelukwensen van het tribunaal aan de betrokkene. Hij werd een man met karakter genoemd, bewust van zijn verantwoordelijkheid, bezielde door een groot engagement en die tijd en energie inzet om zijn ideeën te verdedigen...

Deze uitspraak heeft een golf van protest tot gevolg gehad in Duitsland en in de wereld van mensen die zich afvragen of er dan in Duitsland niets veranderd is. De procureur van Mannheim tekende hierop beroep aan en intussen werd ook bekend gemaakt dat twee van de drie rechters om "gezondheidsredenen" werden ontslagen.

Voorzitter Wolfgang Müller blijft intussen beweren dat het slechts om een ongelukkige formulering ging en dat hij, sinds een kwarteeuw lid van de sociaal democratische partij, geen uitstaans heeft met uiterst rechts. Rainer Orlet, de bijzitter, bekend als een hardleerse conservatief die het vonnis opstelde, blijft beweren dat er niets schort aan het vonnis. Deze in een democratische samenleving ongehoorde uitspraak kenmerkt de Duitse rechtspraak waar de sporen van het verleden nooit uitgewist werden.

Na 1945 had in gerechterlijke kringen nooit een epuratie plaats. Zo heeft men onlangs nog vernomen dat wijlen Theodor Maunz, de auteur van de Federale Grondwet, aan extreem rechtse krantjes zijn medewerking verleende. Men moet dus niet verwonderd zijn dat extreem rechts in Duitsland meestal met handschoenen wordt aangepakt.

A.D.S.

JEAN JAURES

De socialistische volksvertegenwoordiger en stichter van de krant "l'Humanité" werd op 31 juli 1914 - tachtig jaar geleden - neergeschoten in het Café du Croissant, rue Montmartre te Parijs toen hij er met zijn vrienden het avondmaal nam.

De volgende dag, 1 augustus 1914, werd door de Franse regering de algemene mobilisatie uitgeroepen.

De moordenaar Raoul Villain, een rechts nationalist, die terplaatse werd aangehouden verklaarde een patriotische daad te hebben willen stellen.

Jaurès was namelijk sinds geruime tijd het mikpunt van de rechtse nationalisten omdat hij met alle middelen de oorlog wilde verhinderen.

Jean Jaurès had namelijk nog op 29 juli 1914, na een internationaal kongres van de socialistische arbeidersbeweging, in een meeting in het Koninklijk Circus te Brussel voor 15.000 toehoorders een enthousiaste toespraak gehouden waarin hij de arbeiders opriep met al de hun beschikbare middelen de oorlog te verhinderen.

Ook reeds vroeger was Jaurès het mikpunt geweest van lasterkampagnes van de rechtse nationalisten om zijn inzet voor de invrijheidstelling van de valselijk beschuldigde en verbannen Kolonel Dreyfus en om in 1895 in een toespraak in het Parlement te hebben verklaard "Het kapitalisme draagt de oorlog in zich zoals de donderwolk het onweer".

Raoul Villain, de moordenaar van Jaurès, werd aangehouden maar bracht de oorlogsjaren veilig door in de gevangenis, terwijl de zoon van Jaurès op het front zijn leven liet in 1917.

Pas in maart 1919 verscheen Raoul Villain, onder de beschuldiging van de moord op Jean Jaurès, voor de rechtbank.

Op 29 maart 1929 werd hij vrijgesproken!

Mevrouw Jaurès, de burgerlijke partij, werd veroordeeld tot de betaling van de proceskosten.

A.D.S.

Veertig jaar later

Op 14 en 15 augustus j.l. werd in Zuid-Frankrijk met een grote vlootparade, de landing van de Franse, Britse en Amerikaanse troepen op de Azurenkust herdacht.

Onder de negenhonderd uitgenodigden had president Mitterrand, "pour le besoin de la cause" ook op veertien Afrikaanse Staatshoofden en zes delegaties uit andere Afrikaanse landen een beroep gedaan. De belangstelling van de Franse regeerders voor Afrika maakt het nu eenmaal nodig om de Afrikaanse leiders te vleien ten einde zodoende hun posities te verstevigen (zie verder in dit nummer).

Bij het begin van de oorlog in 1940 werden niet minder dan 100.000 mannen uit West-Afrika bij de gevechten ingezet. Dertigduizend zouden er het leven bij laten, waarvan velen door de Duitsers, in het raam van hun racistische theorieën, gewoon werden afgeslacht.

In augustus 1944 zouden op de 300.000 geallieerde troepen, niet minder dan 120.000 manschappen uit Noord- en Zwart-Afrika aan de landing deelnemen. Na eerst in Italië te zijn ingezet. Meer dan 70 % was ingedeeld bij de infanterie. Het slachtoffer.

Ook hier verloren duizenden het leven voor "la France". Na aan al de gevechten, tot aan de Elzas, te hebben deelgenomen werden de zwarten uitgezuiverd. De troepen werden "wit gewassen". Het Franse leger onder leiding van maarschalk de Lattre de Tassignie, wenste om aan de tafel van de overwinnaars te zetelen, de vertegenwoordiger te zijn van een leger van de metropool.

Noord-Afrikanen en Zwart-Afrikanen werden intussen, ontgoocheld, naar hun land teruggestuurd en werden slecht beloond om hun steun aan de bevrijding van Frankrijk.

Later zouden ze nog de grootste moeite hebben met de Franse koloniale bureaucratie om dezelfde rechten te krijgen waarop ze als toenmalige Fransen van Afrika recht hadden.

Sommigen onder hen zouden zich later aansluiten bij de bevrijdingsbewegingen die vochten voor de onafhankelijkheid van hun land. Maar een echte politieke en economische onafhankelijkheid is tot heden ten dage een droom gebleven.

A.D.S.

Cultuur en imperialisme

Edward W. Said

Een van Amerika's meest eminente cultuurcritici, onderzocht de verhouding tussen cultuur en het imperialisme in het Westen. De auteur toont aan hoe de rechtvaardiging voor de opbouw van wereldrijken onvermijdelijk in het cultureel bewustzijn van het Westen lag verankerd. Dit resulteerde in een manier van denken die niet alleen het recht maar ook de plicht van de Europeanen om te heersen bevestigde en die bijna ieder facet van het leven beïnvloedde, zowel in de koloniën als in de hoofdsteden van de diverse moederlanden. Hij stelt vast dat imperialistische uitgangspunten nog steeds onze politiek en kunst beïnvloeden, van verslaggevingen over de Golfoorlog tot de debatten over literatuur die onderwezen worden. Ten slotte pleit het boek dat men zich ervan bewust wordt dat alle culturen onderling afhankelijk en verbonden zijn en dat de menselijke samenleving in feite universeel is.
Atlas: 1.300 fr.

Ecologisch handelen - Een blauwdruk

Paul Hawken

In dit boek geeft de auteur een blauwdruk voor een nieuwe, restaurerende manier van ondernemen. Elke ondernemer is van mening dat zijn bedrijf moet groeien om te blijven bestaan. Milieuactivisten vinden dat bedrijven, als ze zo doorgaan de wereld vernietigen. De auteur geeft een derde weg, die de natuur beschermt en tevens de industrie bevordert.
Business Bibliotheek: 1.495 fr.

Geef ons de macht terug!

Katie Roiphe

Toen Katie in 1986 in Harvard ging studeren ontdekte ze tot haar verbijstering dat feministen zich nog maar met een ding bezighielden: seksuele intimidatie en mogelijke verkrachtingen. Met een buitengewoon giftige pen stelt de schrijfster zich teweer tegen deze vastgeroeste feministische ideeën en de onderliggende dubbele moraal. Spraakmakende feministen zoals Catharine Mac Kinnon kunnen haar bloed wel drinken, maar zullen ten slotte niet om Roiphe heen kunnen.
Contact: 600 fr.

Le Roc - Een dorp in Frankrijk

Elizabeth Mollison

Ruin dertig jaar geleden kwamen Elizabeth Mollison en haar man voor het eerst nabij Le Roc hun tentje opslaan, in een streek 500 km ten zuiden van Parijs, aan

de rivier de Dordogne. In 1964 kochten ze er een huisje en maakten zeer intens kennis met een manier van leven en werken die in de afgelopen eeuwen maar zeer weinig veranderd is; De schrijfster legt vast wat ze zelf gezien heeft, gehoord en meegemaakt. Tekent haar verhalen op uit de mond van madame Blanc en haar dochter Liliane, pluist uit wat bekend is van de geschiedenis van het dorp. Over dit alles vertelt ze met een ongehoofde liefde.
Atlas: 700 fr.

Mooi meegenomen

De succesvolle vakantiebundel van een tiental auteurs is een boek voor onderweg, het is een vakantiebundel. Het luchtige en prikkelende proza leent zich bij uitstek voor zonnige momenten en comfortabele omstandigheden, het zal zelfs de meest rusteloze vakantieganger aan zijn luie stoel gekluisterd houden.
L.J.Veen: 200 fr.

Inpakken & weg wezen

Een vrolijke bundel verhalen, aangenaam om te lezen voor de vakantie.
Contact: 200 fr.

En nu op ponykamp, Tamara!

Ulla Ståhlberg

Het is een gemakkelijk leesbaar verhaal waarin spannende belevenissen tijdens een ruiterskamp gecombineerd worden met instructies voor de wat gevorderde ruiter. De informatie wordt in de vorm van pakkende regels herhaald.
Piramide: 700 fr.

Zwijnerij

Sarah Dunant

Hannah Wolfe, detective, is onafhankelijk maar niet onoverwinnelijk, idealistisch maar beslist niet naïef. Haar nieuwe opdracht lijkt niet veel voor te stellen: ze moet de opstandige tiener Mattie Sheperd chaperoneren. Ze krijgt er veel geld voor, meer dan de opdracht waard lijkt. Tot ze merkt dat Matties vader bedreigd wordt door het Dieren Bevrijdingsfront. Maar waarom?
Dat moet Hannah ontdekken.
Atlas: 600 fr.

Een rofde dood

Walter Mosley

Mij is gebleken, meneer, dat u tussen augustus 1948 en september 52 in het bezit bent gekomen van ten minste drie panden. Een belastingsinspecteur doet een onderzoek en stelt vast dat hij geen enkel jaar hoge inkomsten heeft genoten. Volgens de gegevens van de belastingsinspectie zou u legaal niet tot dergelijke bestedingen in staat kunnen zijn. De belastingsinspecteur doet

Rawlins een aanbod dat hij niet kan weigeren en zo wordt hij gedwongen weer aan de slag te gaan, de First African Baptist Church te infiltreren en plaatselijke radicalen in de gaten te houden. Wanneer dan een moord gepleegd wordt is Rawlins de verdachte.
Atlas: 600 fr.

Een schandelijke geschiedenis

Guus Luijckers

Is een roman over liefde en haat, vriendschap en wraak, waarin bovendien leerzame beschouwingen zijn opgenomen over katers en hun bestrijding, de rol van verf in de moderne schilderkunst, de mythe van het kleurverzet, de schoonheid van goedkope hotelkamers, het plegen van een moord, het overslepen van rivieren en het droevige lot van drankzuchtige dames van middelbare leeftijd.
L.J.Veen: 495 fr.

Maaike en de witte pony

Christiane Gohl

Maaike ontmoet in de zomer Debie en haar paard Pretty. De meisjes sluiten snel vriendschap. Op een dag komt een vrolijke schimmelpony aanlopen. De beide meisjes zijn direct weg van hem en noemen hem zwerver. Niemand komt het paard ophalen en de meisjes willen hem dan ook graag houden. Totdat er een bericht in de krant verschijnt...
Piramide: 460 fr.

Met IJslanders op trektocht

Suzanne Kronenberg

Katja's teleurstelling is groot wanneer ze de IJslandse pony's van haar nichtjes Cora en Annette ziet. Wat een kleine paardjes! Maar als Katja en Cora een trektocht met de IJslandse pony's maken, verandert Katja haar mening over deze dieren en wordt zelfs verliefd. En niet alleen op de IJslandse pony's.
Piramide: 495 fr.

De jacht op John Gotti

Howard Blum

Het is een boek dat leest als een thriller. De auteur beschrijft hoe het geheime hoofdkwartier van Gotti stelselmatig werd afgeluisterd. Hij maakt de identiteit bekend van twee personen binnen het Amerikaanse rechtstelsel die Gotti van informatie voorzagen. Hierdoor wist Gotti steeds te voorkomen dat hij vervolgd zou worden. Ook onthult hij hoe de FBI de tweede man van de familie Gambino, Sammy 'the Bull', als informant wist te werven om daarmee Gotti levenslang achter de tralies te krijgen.
Luitingh-Sijthoff: 700 fr.

16 oktober 1994
van 10 tot 18 uur
Internationaal Congres Centrum
Citadelpark Gent

EEN ZONDAG ZONDER ... HONGER?

Een zondag om stelling te nemen voor een wereld zonder honger

Een zondag zonder...

... Honger? Het klinkt mooi. 16 oktober is inderdaad naast de Vlaamse autoarme dag ook Wereldvoedseldag. Op zo'n dag zou niemand in de wereld honger mogen lijden. Nochtans zal deze dag voor de 800 miljoen ondervoede mensen nauwelijks verschillen van elke andere. Daar wil de (H)-campagne wat aan doen.

Een jaar lang voerden 26 organisaties uit de derde wereldbeweging actie voor een wereld zonder honger. Het kan, theoretisch zijn wij in staat om voor de ganse wereldbevolking een voedselveilige wereld te creëren. Economisch en politiek moet er dan wel heel wat veranderen. Vandaar ons structureel aangepast programma voor een wereld zonder honger. Een eisenbundel met zeven stellingen die we samen aan de Belgische regering voorleggen.

Wij vroegen de regering:

1. Stop de dumping van Europese landbouwoverschotten en voer een Europees landbouwbeleid waar de boeren werkelijk beter van worden.
2. Maak voedselhulp overbodig door de boeren in de Derde Wereld de kans te geven te leven van hun landbouw.
3. Geef het Overlevingsfonds een tweede adem, zodat dit initiatief van ons parlement werkelijk bijdraagt tot een verbeterde voedselsituatie in Afrika.
4. Wijzig de politiek van het IMF en de Wereldbank en eis van elke regering eerst te zorgen voor voedsel voor hun volk.
5. Verbied multinationals de kennis over planten en dieren te beschouwen als hun persoonlijke bezit. Maar zorg ervoor dat deze kennis te goede komt aan een verbeterde landbouw, overal ter wereld.
6. Steun kleine coöperaties, zoals die van de koffieboeren, zodat ze een betere prijs kunnen krijgen op de wereldmarkt en zo minder afhankelijk worden van koffie alleen.
7. Verbied de produktie en verkoop van landmijnen, die goede landbouwgrond in de Derde Wereld onbruikbaar maken.

Neem stelling voor een wereld zonder honger, want honger is een aanslag, geen tegenslag!
Verder info-beurs, animatie, muziek.
250 fr.

Dialogogavonden

Vilvoorde

oktober : bevrijding van Vilvoorde

met een spreker van het Onafhankelijkheidsfront.
Kultureel Centrum, Bergstraat 1,
Vilvoorde

21 november :

Professor Nagels is gevraagd om over de toestand in Rusland te komen spreken.
Kultureel Centrum, Bergstraat 1,
Vilvoorde

Aalst

28 september

Landmijnen : 't verborgen wapen
20u15 Vredeshuis, Zonnestraat 23,
9300 Aalst

28 oktober

China :
Pol Grimonprez werkte 1 jaar in China.
Hij vertelt over z'n ervaringen in dit land.
20u15 Vredeshuis, Zonnestraat 23

Antwerpen

11 oktober

Ernst Gülcher spreekt over wapenhandel en onderontwikkeling
Vredescentrum Unolaan 1, Deurne

Gent

27 september

De Koerden over de actuele situatie, de oorlog, de vredesvoorstellen
inleiding door Derwish Ferrho van het Koerdisch Instituut
Zaal: Vrede, Knokkestraat 44, 9000 Gent

25 oktober

China :
Pol Grimonprez vertelt over z'n ervaringen in dit land waar hij 1 jaar werkte.
Zaal : Volkshuis, Sleepstraat 33, 9000 Gent

Oostende

Vrijdag 14 oktober om 20u

Achtergronden van de tragedie in Rwanda
inleiding door Marc Van Acker (Afrikanist),
een organisatie van Vrede Regio Oostende i.s.m. Masereelfonds

vrijdag 18 november om 20u

Cuba vandaag
ooggetuigenverslag met dia's
beide voordrachten hebben plaats in het trefcentrum 'Het Baken', Fortuinstraat 18 in Oostende

Aandacht!
seminarie + stads wandeling van 25 september
wordt verplaatst naar 5 november
5 november Antwerpen
* militair beleid in Oostende
politiek van Frankrijk in Afrika
evolutie op militair vlak in Duitsland
* geleide stads wandeling door Antwerpen

*wij nemen
uw drukwerk
au sérieux*

D-R-U-K-K-E-R-U-
DRUKKERIJ GOFF N.V.
PIJNDERSSTRAAT 28 9000 GENT
TEL. 091/25.02.59 (4 lines)
FAX. 091/25.10.72

ELECTROS SKOORT 3 MAAL

KWALITEIT

alleen grote merken : PHILIPS - AEG - ACEC -
BAUKNECHT - ELECTROLUX - TOSHIBA

PRIJS

de laagste prijzen voor elektrische huishoudtoestellen

SERVICE

eigen gespecialiseerde technische dienst,
gegarandeerde herstelling van alle merken.

Kleuren-TV
Hifi & Stereo
Huishoudtoestellen

Electros

de speciaalzaak
aan het stadhuis
van Oostende
059/50.38.23

*NOG STEEDS DE BOEKHANDEL DIE HEEFT
WAT U ELDERS NIET VINDT!*

BOEKHANDEL MARNIX

**NEDERKOUTER 109
9000 GENT
TEL. 225 10 92
FAX 223 55 56**

Elke dag van 9 tot 18 uur.

's Zaterdags van 10 tot 12.30 uur en van
13.30 tot 18 uur.

Studiebezoek BERLIJN

Vijf jaar na de Muur

Ontmoeting met leden van diverse progressieve
partijen en bewegingen;
uitgebreide verkenning
Oost-, West-, nieuw- en multicultureel Berlijn.

vertrek: vrijdagavond 29 okt.
terug: dinsdagmorgen 2 nov.
deelname 10.500 fr.

*(treinreis HT, ligplaats, programma,
begeleiding, overnachtingen en ontbijt)*

Info en inschr.: (02) 514 00 08 of
(09) 346 97 63 (R. Crivit)

Beperkt aantal plaatsen.

Org.:
IMAVO v.z.w. - Stalingradlaan 18-20 - 1000 Brussel
Tel. (02) 514 00 08 - Fax (02) 512 23 84

"Zo is het eigenlijk...
vragen worden gesteld over wat er...
vermogen van wijlen Koning Boudewijn is gebeurd.
Volgens voornamen ingewijden is het meer dan 10
miljard frank groot en werd het niet eens in het verarmde
België, niet eens in Europa belegd. Dat niemand daar
verder naar informeerde zegt iets over de onnodige
bedwelming die van nationale symbolen uitgaat".

Dit is een zware beschuldiging en het is moeilijk te
geloven dat bovengenoemde journalisten zo iets maar
uit hun mouw schudden. Verontrustend is ook dat de
regering het tot heden niet nodig oordeelde hierover
enig commentaar te verstrekken.

10 miljard is geen bagatel. Dergelijke bedragen zijn
meestal niet de vrucht van spaarzame burgers maar de
vrucht van financiële speculaties. Moeten we ons niet
de vraag stellen of het wel nodig is, wanneer de vorst
over dergelijke bedragen beschikt, honderden miljoenen
frank aan dotaties uit te keren die bovendien nog
aangepast worden aan de index.

Wijlen Koning Boudewijn blijkt dus dan toch niet de
"zuivere, de heilige" te zijn zoals men de openbare
opinie wil doen geloven. Zijn grote principes, zoals zijn
verzet tegen de door het Parlement gestemde wet over
de zwangerschaponderbreking, worden hier in een
ander daglicht gesteld.

Koningin Fabiola mag ons wel, tergelegenheid van de
missen bij de verjaardag van het overlijden van de vorst,
het gebed voorlezen die beiden iedere dag opzegden
maar als het om centen gaat... Bovengenoemde operatie
van beleggingen kon zeker niet uitgevoerd worden
zonder medeweten van Fabiola.

Ondanks de fenomenale intresten die de 10 miljard
opbrengen heeft ze evenmin afgezien van de jaarlijkse
dotatie van 45 miljoen frank die haar door de regering
wordt toegekend.

Men kan gerust met een regenscherm met de Belgische
driekleur zwaaien voor zo'n cadeau, en/of vele handjes
reiken.

De koningin die beweert met haar volk samen te leven
en over hun bestaansmogelijkheden bekommerd te zijn
zou zich toch de vraag moeten stellen of het met een
"kristelijk rechtvaardigheidsgevoel" te vereenzelvigen
is geld binnen te halen dat ze absoluut niet nodig heeft
terwijl duizenden weduwen met een aalmoes van een
paar tienduizend frank de eindjes moeten aaneen-
knopen.

Een bekend Vlaams journalist als Frans Verleyen ver-
wondert er zich over "dat niemand daar verder over
informeerde en over de onnodige bedwelming van de

... het niet in eerste
schieten?

... bij het overlijden van
erdenking dit jaar een
skampagne opzetten?
... erkenning van de regering
... van pas komt, aanwak-
... jeten weten, dan niets
... ard?

... jenen hierover? Gaan ze
... joden?

... helpen om het...
Ondertussen moeten ze toch wel weten dat ook dit in het
kraam speelt van uiterst rechts.

Zeker een groot deel van de bevolking is verblind door
het opgezet vertoon rond het Koningshuis en de media
dragen hiervoor een grote verantwoordelijkheid.

Maar er zullen er niet minder zijn die zich nu vragen
gaan stellen.

Voor het Vlaams Blok, de enige partij die zich openlijk
uitsprekt voor een Republiek - weliswaar omdat zij de
monarchie als de enige hinderpaal ziet voor het separa-
tisme dat ze nastreeft - is het een vette kluit om een
aantal naïevelingen op sleeptouw te nemen.

De progressieven moeten dus klare wijn schenken. In
een werkelijke democratie is er geen plaats voor
hypokrietten.

Alleman is gelijk voor de wet. Alles moet dan ook
worden gedaan om de openbare opinie over dit dossier
al de informatie te verstrekken waarop ze recht heeft.

André De Smet

De Kamer opende zijn parlementair jaar met de goedkeu-
ring van het wetsontwerp over de werkingskosten van de
Koning, de civiele lijst en enkele dotaties aan de leden van
de koninklijke familie. Op een ogenblik dat regering en
patronaat het steeds maar hebben over de offers die iede-
reen moet brengen... en loonsvermindering en beknottingen
van de sociale zekerheid aan de dagorde staan moeten we
wel met verbazing vaststellen dat de dotaties voor het
koninklijk huis met 14 % verhogen! De civiele lijst voor
Koning Albert II bedraagt 244 miljoen per jaar (een schamel
'preetje'). Koningin Fabiola ontvangt jaarlijks een levens-
lange dotatie van 45 miljoen frank (een pover pensioentje)
en Prins Filip krijgt (waarom eigenlijk) een jaarlijkse dotatie
van 13,5 miljoen frank (kindergeld,...).

Minister van Begroting Herman Van Rompuy beklemtoonde
dat dit geld onontbeerlijk is voor de goede werking van het
Koningschap. Hij voegde er aan toe dat, in vergelijking,
Leopold I en Leopold II, het dubbele aan dotatie ontvingen.
De gewezen C.V.P.-voorzitter schijnt echter drie zaken te
vergeten:

- 1) dat we aan de vooravond van de 21e eeuw leven;
- 2) dat België met een reuzeschuld zit van 10.000 miljard
frank en het Koningshuis wel het voorbeeld zou kunnen
geven;
- 3) het Koningshuis van erfenissen van Leopold I en II nog
wel een schone frank zal overgehouden hebben waar-
van dikke intresten geïnkasseerd worden. Schamen
onze dames en heren parlementsleden zich dan nooit?

uit Vrede - nr. 304 - nov.-dec. 1993.

Door de Westerse landen, in bijzonder door de Verenigde Staten, wordt aangedrongen om bij het afsluiten van akkoorden met derde wereldlanden de inlassing van een "sociale clause" te eisen.

Het is hierbij goed om weten dat de V.S. tot heden steeds het charter op de sociale rechten van de Internationale Arbeidsorganisatie niet geratificeerd heeft.

In de voorbije veertig jaar heeft men in Washington hiervoor de nodige tijd, lees interesse, niet gevonden.

Sinds 1979 is in de V.S. het aantal arbeiders met een volledige werktijd maar die toch over een inkomen beschikken dat onder de armoedegrens ligt, gestegen met 5%. Een derde van de volwassenen tussen de 22 en 48 jaar heeft sinds de jaren tachtig zijn inkomen aanzienlijk zien dalen.

Maar de baas van Walt Disney, Michael Eisner, noteerde in 1993 een inkomen van 216 miljoen dollar. Om van te duizelen als men even nadenkt wat dit per uur uitmaakt. De krant Business Week (25/4/94) wijst er op dat de meeste P.D.G.'s een salaris hebben dat 150 maal hoger ligt dan het gemiddeld loon dat in hun bedrijf wordt uitbetaald. In 1974, dus twintig jaar geleden, lag de verhouding "slechts" 35 maal hoger...

Het Parlement van Letland heeft een nieuwe wet op de nationaliteit goedgekeurd. Het recht op de Letse nationaliteit voor de Russische minderheid wordt door deze maatregel aanzienlijk beperkt. Er is een kwotum voorzien voor de Russen die na 1940 in het land zijn komen wonen. Hierbij zijn nog voorwaarden gesteld die het slechts mogelijk zullen maken na het jaar 2000 op de Letse nationaliteit aanspraak te maken. Kortom zo iets als "eigen volk eerst"...

Tot heden weigert de President de beslissing van het Parlement goed te keuren.

Na zijn overwinning in de recente Italiaanse Parlements- en Europese verkiezingen wil de mediamaagat Berlusconi van dit elan gebruik maken om het land volledig op zijn hand te zetten. "De veranderingen in dit land werden halfweg stopgezet", verklaarde hij kort geleden. "De verkiezingswet gaat niet in de richting van een werkelijk meerderheidssysteem gezien ze de winnende coalitie niet toelaat over een absolute meerderheid te beschikken in beide kamers". Met andere woorden: het

kiessysteem moet zo op maat gesneden worden dat zelf al heeft men niet de meerderheid wat stemmen betreft toch de meerderheid van de zetels krijgt. Democratie noemen ze dat...

Het militaire oorlogsmuseum van Ingolstadt (Duitsland) bevat een duizendvijfhonderd schilderijen. Het gaat hier om kunst volgens de normen van het IIIe Reich met nazipropaganda en heldhaftige oorlogstaferelen uit de tweede wereldoorlog. Deze stukken die in 1945 door de Amerikanen werden aangeslagen werden aan Duitsland teruggeschonken. Ze staan opnieuw ten toon alsof er niets gebeurd is.

De Iraanse geestelijke leider ayatollah Ali Khamenei heeft het zijn landgenoten duidelijk gemaakt dat het hun voortaan verboden is nog strop of vlinderdassen te dragen omdat ze uitingen zouden zijn van de niet-islamitische cultuur.

De Iraanse autoriteiten hebben eveneens op 12 juli een beslissing vernietigd van de Iraanse Voetbal Federatie die aan vrouwen de toelating had verleend om de Aziatische kampioenschappen van juniorsvoetbal, waaraan hun kinderen moesten deelnemen, bij te wonen. De integristen hebben dit uiteindelijk weten te beletten. Het is sinds de Islamitische revolutie van 1979 aan vrouwen verboden in aanwezigheid van mannen sportwedstrijden bij te wonen.

President Clinton en zijn echtgenote Hillary hebben op 28 juni te Washington een fonds opgericht dat bestemd is om de proceskosten te delgen met betrekking tot de Whitewater affaire... Het betreft hier een aanklacht tegen de familie Clinton uit de periode dat hij gouverneur was van Arkansas rond een immobielmaatschappij waarin deze geld geïnvesteerd hadden.

De kosten voor de verdediging van het presidentieel koppel zouden jaarlijks tot 1 à 2 miljoen dollar kunnen oplopen.

De Clintons vragen enkel giften aan privépersonen met een plafond van 1000 dollar per persoon. Ongelooflijk maar waar.

In het Tsjechië van President Vaclav Havel voert zijn Premier Vaclav Klaus een politiek waarbij de werkende bevolking steeds meer in zijn bestaansmogelijkheden wordt bedreigd. Kortom een politiek à la Thatcher.

Verhoging van de pensioenleeftijd, verstrakking van de voorwaarden voor de steun aan loontrekkenden die hun

werk verliezen, verbod voor de werking van vakbonden in de openbare diensten zijn enkele van de thema's die Klaus naar voor schuift.

In maart betoogden reeds 40.000 personen te Praag tegen deze maatregelen maar het verzet blijft toenemen.

De Standaard (8/8) publiceerde een foto met volgende ondertitel: "Een Viëtnamese verkopster in Ho Chi Minh wacht op klanten bij haar stalletje met Franse baguettes die ze voor omgerekend 3 frank het stuk verkoopt. De broden moeten het doen zonder bescherming tegen het stof en de uitlaatgassen langs de straat". De krant heeft blijkbaar geen weet van de vele verkoopstalletjes in onze westerse steden waar massa's fruit e.a. producten "onbeschermd" bloot staan voor vliegen en uitlaatgassen. Viëtnam mag doen wat het kan maar voor onze media blijft het een zondebok.

De Noord-Jemenitische President Ali Abdallah Saleh die kort geleden het Zuid-Jemenitisch verzet met geweld neersloeg kent er iets van om zijn autokratisch regime te beschermen. Zo heeft hij zich omringd door zijn broer de generaal Mahomed Saleh Al Ahmar als hoofd van de centrale veiligheid, zijn half broer Ali Sleh Abdallah Al Ahmar is de chef van de artillerie en nog een ander half broer heeft het bevel van de luchtmacht. Kortom een familiezaak.

Het is gebruikelijk dat aan ex-ministers, hoge militairen of functionarissen vanwege grote firma's een goed betaalde job wordt aangeboden. Niet om de goede technische kennis maar in hoofdzaak met de bedoeling gebruik te maken van hun prestige door hun vroegere functie en hun relaties om lobbywerk te verrichten. Er kunnen boeken gevuld worden met namen van dergelijk zeer "geëerde" individuen. Zo werd de gewezen minister Arthur Gilson ingehuurd door Belgacom om lobbywerk en advies te verlenen in het mobilifoon dossier. Gilson kreeg hiervoor een premie van 5 miljoen per jaar en bovendien een kostenrekening van 65.000 fr. per maand. Toen uit een onderzoeksrapport bleek dat de gewezen minister, buiten het schrijven van enkele brieven, niet veel uithaalde reageerde de ex-minister dat een ander advocatenkantoor het niet voor dezelfde prijs had willen doen. De man schijnt te vergeten dat hij "prestige" en "kennis" te danken heeft aan zijn vroegere kiezers.